

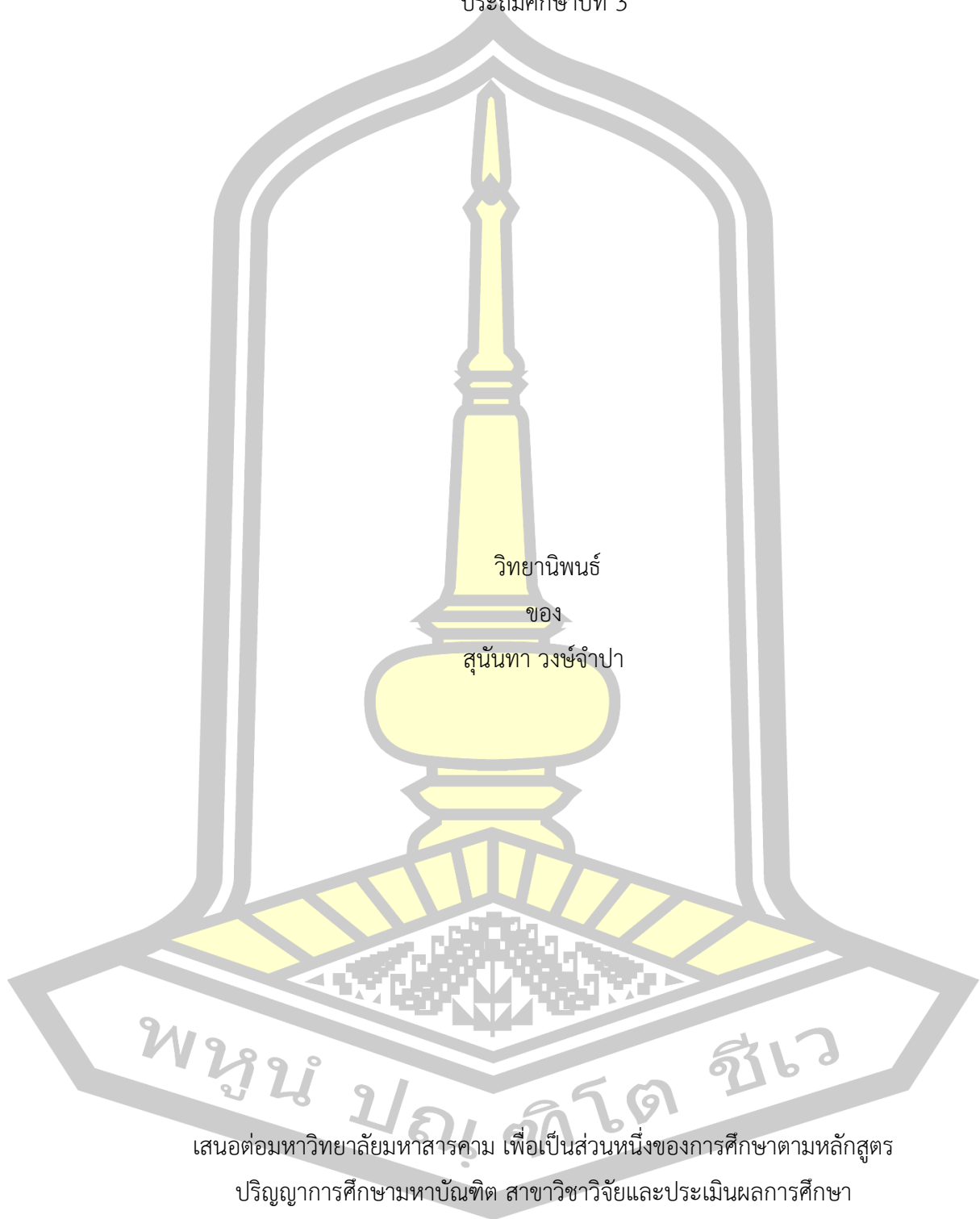
การแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยใช้สื่อประสม ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3

วิทยานิพนธ์
ของ
สุนันทา วงษ์จำปา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา
กรกฎาคม 2562

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยใช้สื่อประสม ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3

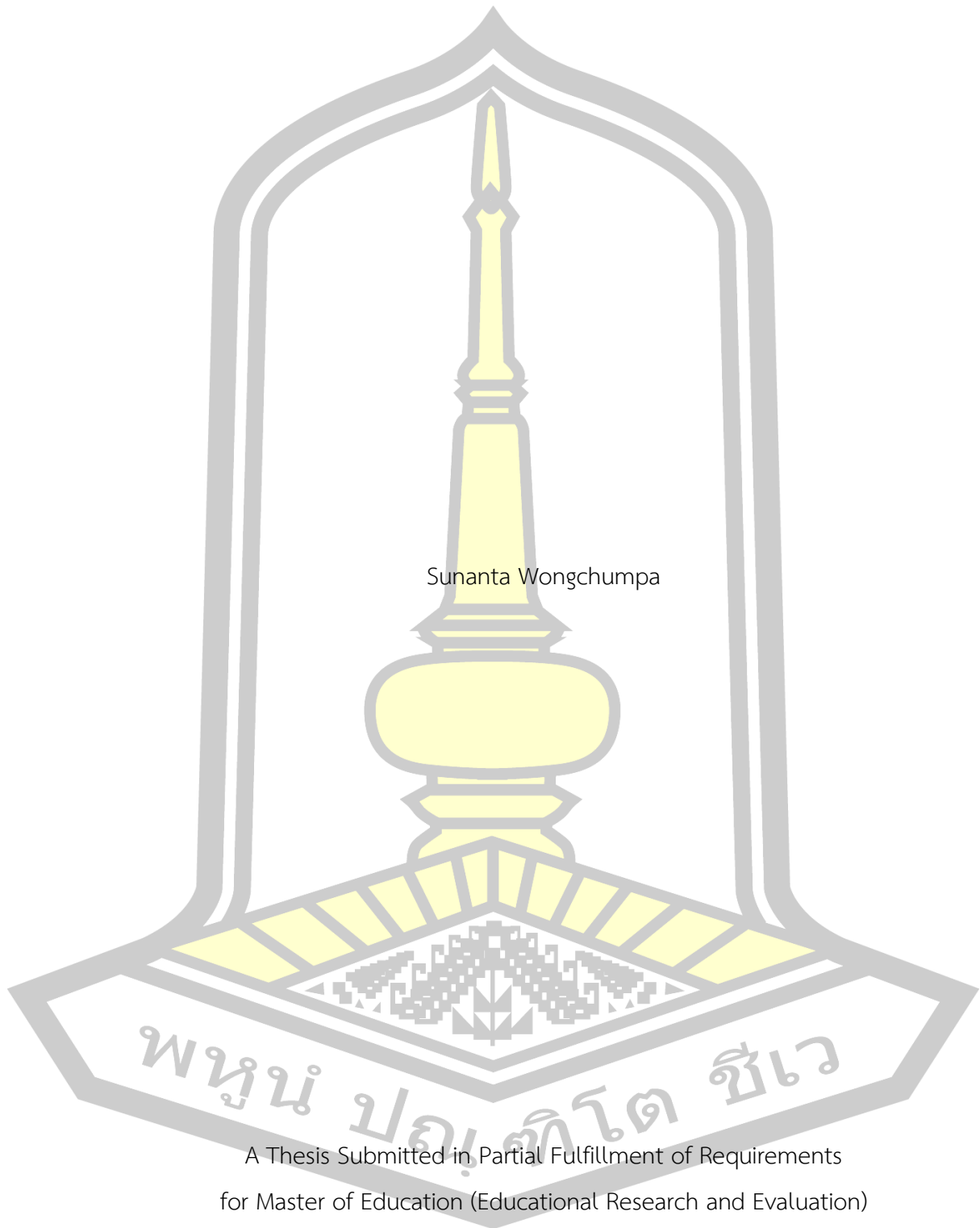

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา

กรกฎาคม 2562

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Problem Solving for Grade 3 Students about Reading Disabilities Using Multimedia

Sunanta Wongchumpa

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Educational Research and Evaluation)

July 2019

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวสุนันทา วงษ์จำปา
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิจัยและประเมินผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. อรุณช ศรีสะอาด)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. ญาณภัทร สีหะมงคล)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. ปิยะธิดา ปัญญา)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ)

.....
(ผศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยใช้สื่อ ประสม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3		
ผู้วิจัย	สุนันทา วงษ์จำปา		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	วิจัยและประเมินผลการศึกษา
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2562

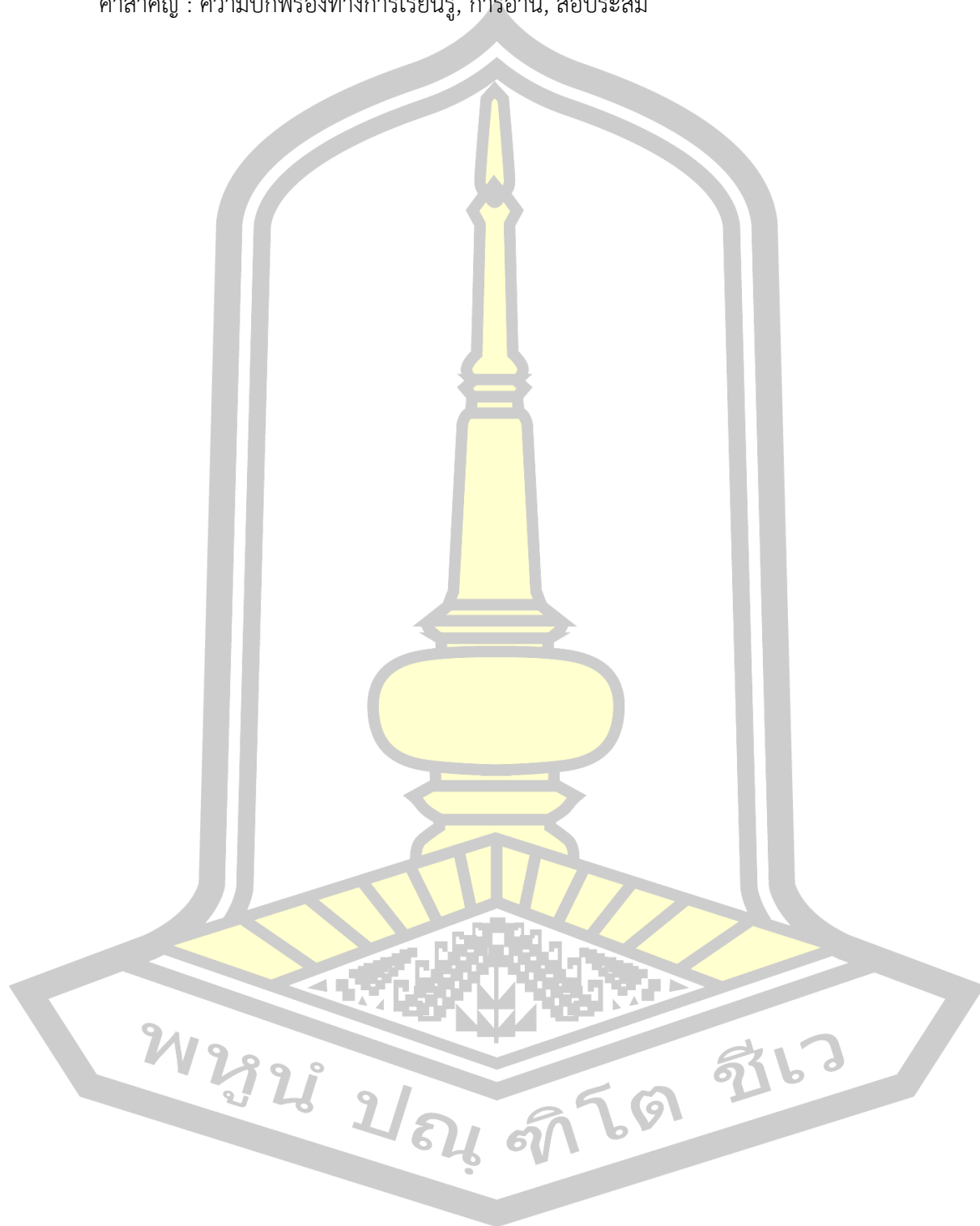
บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อประสม เป็นแนวทางการแก้ปัญหาด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้สื่อประสม เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านได้พัฒนาสร้างสื่อ นวัตกรรม สำหรับนักเรียนกลุ่มภาวะเสี่ยงที่บกพร่องทางการเรียนรู้ พัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กลุ่มเป้าหมายในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 จำนวน 3 คน ได้จากผลการคัดกรองว่าเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนเฉพาะบุคคล จำนวน 10 แผน แบบทดสอบการอ่าน เรื่องแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่า ตั้งแต่ 0.60-1.00 โดยภาพรวมของเครื่องมือการแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้สื่อประสม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้แบบทดสอบการอ่าน และแบบสังเกตพฤติกรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่เรียนโดยใช้สื่อประสม มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีขึ้น รับผิดชอบการทำงานที่ได้รับมอบหมาย
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่เรียนโดยใช้สื่อประสม มีความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 60 ขึ้นไป

คำสำคัญ : ความบกพร่องทางการเรียนรู้, การอ่าน, สื่อประสม

TITLE	Problem Solving for Grade 3 Students about Reading Disabilities Using Multimedia		
AUTHOR	Sunanta Wongchumpa		
ADVISORS	Assistant Professor Songsak Phusee - orn , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Educational Research and Evaluation
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2019

ABSTRACT

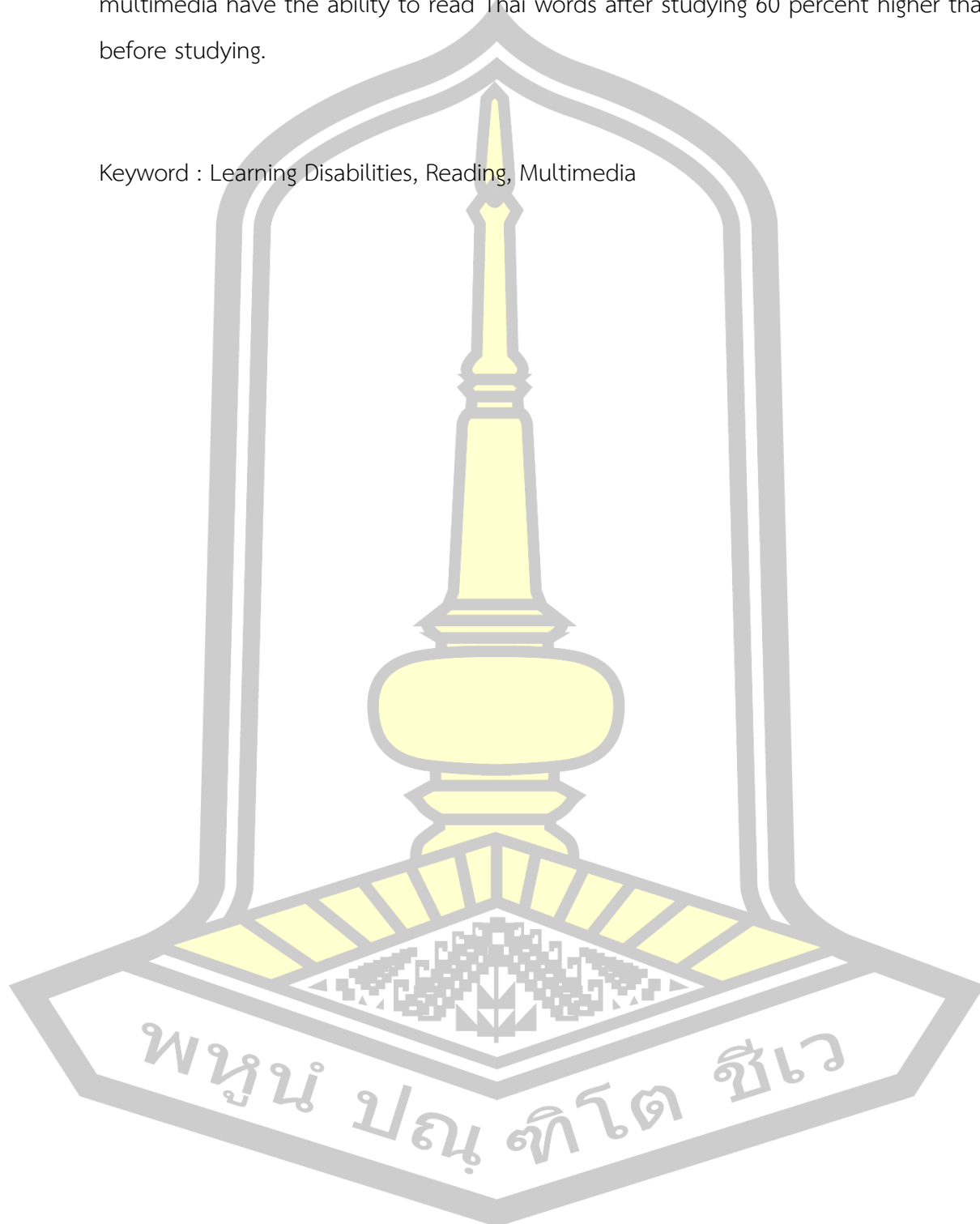
The research is aimed to solve problems of students with learning disabilities Grade 3 reading using multimedia. Is a way to solve the reading problems of students with learning disabilities using multimedia. To be a guideline for those involved in organizing teaching and learning activities for students with learning disabilities in reading development, creating innovative media for students with learning disabilities risk groups develop reading ability to be more efficient. To improve reading ability this target group Is a grade 3 student with reading learning disabilities Chum chon Wang Pla Pom Witthayasuksa School at Nong Bua Lamphu Primary Educational Service Area Office 2, 3 persons, obtained from the screening results that are students with reading learning disabilities. The tools used in this research were 10 individual lesson plans, reading test on reading assessment test with the consistency index between 0.60-1.00. With an overview of problem solving tools for students with learning disabilities in reading using multimedia Grade 3 is appropriate. Can be used to read test and behavior observation. Statistics used in data analysis are percentage and content analysis.

The research found that:

1. Grade 3 students with reading learning disabilities Learning by using multimedia have better learning behavior responsible for the work assigned.

2. Grade 3 students with reading learning disabilities learning by using multimedia have the ability to read Thai words after studying 60 percent higher than before studying.

Keyword : Learning Disabilities, Reading, Multimedia

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรนุช ศรีสะอาด ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาณภัทร สีหะมงคล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน กรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะธิดา ปัญญา กรรมการสอบ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคามทุกท่านที่ได้กรุณาให้การอบรม สั่งสอนถ่ายทอดความรู้และให้ประสบการณ์ที่ดี และมีคุณค่ายิ่งกับผู้ศึกษาค้นคว้า ทำให้ผู้ศึกษาประสบความสำเร็จ

ขอขอบพระคุณ นางสาวสุมาลี ใจดี นางกัลลสร ผดุงวงษ์จันทร์ นางวนิดา รามธรรม นางสาวปิยะนุช ธนุสา และนางกาญจนา พรหมเมตตา ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ช่วยตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จนดำเนินสำเร็จด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียน และคณะครูโรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทย์ศึกษาที่ได้กรุณาอำนวยความสะดวกในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และขอบคุณสมาชิกในครอบครัวทุกคนที่ให้การช่วยเหลือสนับสนุนตลอดมาทุกท่าน

คุณค่าและประโยชน์จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา บุรพจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนในการอบรมสั่งสอนจนทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ที่ทรงคุณค่ายิ่ง

สุนันทา วงษ์จำปา

พหุบัณฑิต ชีวะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษา.....	5
ความสำคัญของการศึกษา.....	5
ขอบเขตของการศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551.....	9
ความรู้เกี่ยวกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	11
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	22
สื่อประสม.....	24
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	26
แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล.....	51
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพ.....	62
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	66

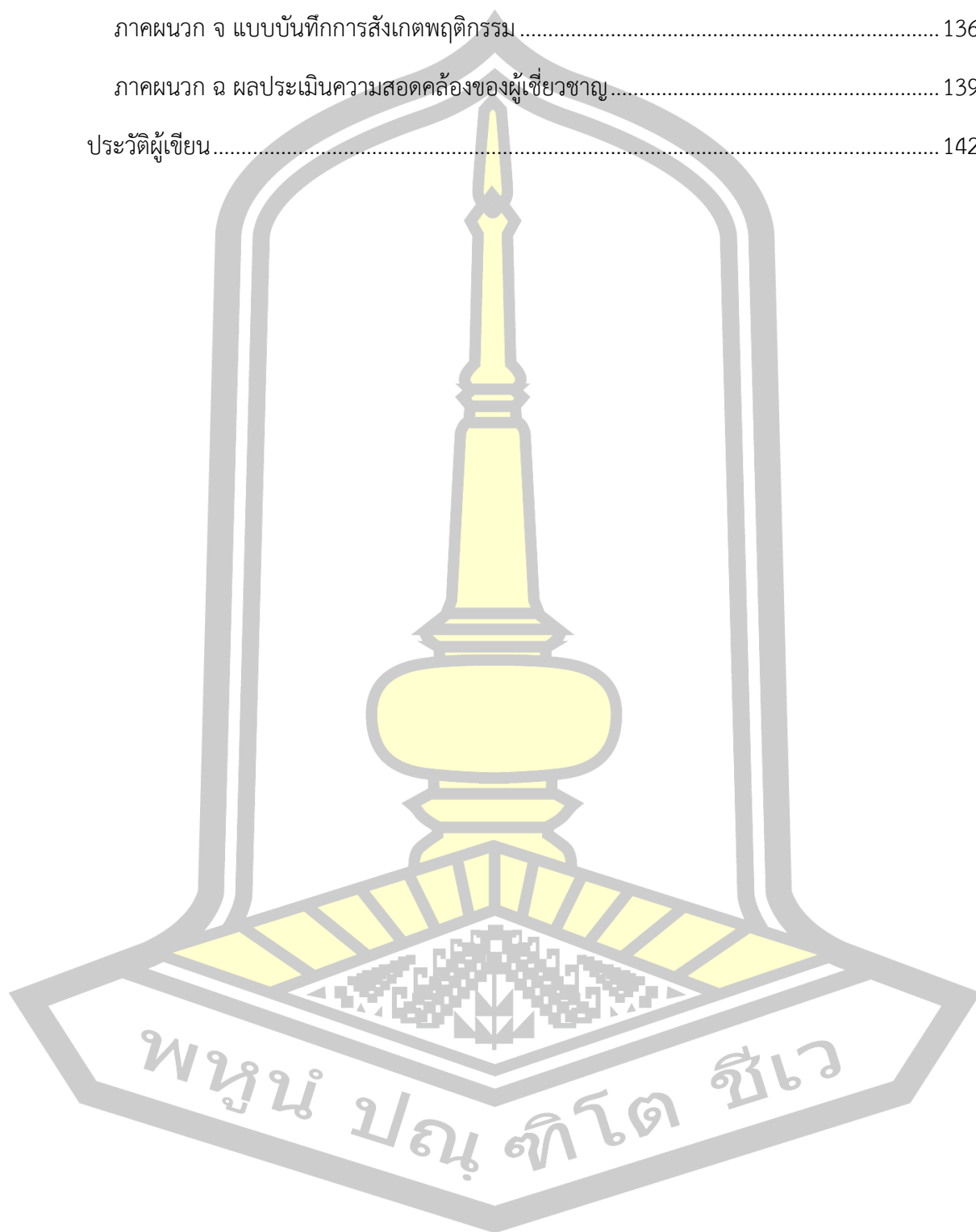
งานวิจัยในประเทศ.....	66
งานวิจัยต่างประเทศ.....	68
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	70
กลุ่มเป้าหมาย.....	70
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	70
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	71
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	77
การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	93
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	93
สรุปผล.....	93
อภิปรายผล.....	93
ข้อเสนอแนะ.....	97
บรรณานุกรม.....	98
ภาคผนวก.....	106
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP).....	107
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ตัวอย่าง แผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan : IIP).....	124
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา สื่อประสม.....	129

ภาคผนวก ง แบบทดสอบการอ่าน..... 134

ภาคผนวก จ แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม..... 136

ภาคผนวก ฉ ผลประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ..... 139

ประวัติผู้เขียน..... 142

สารบัญตาราง

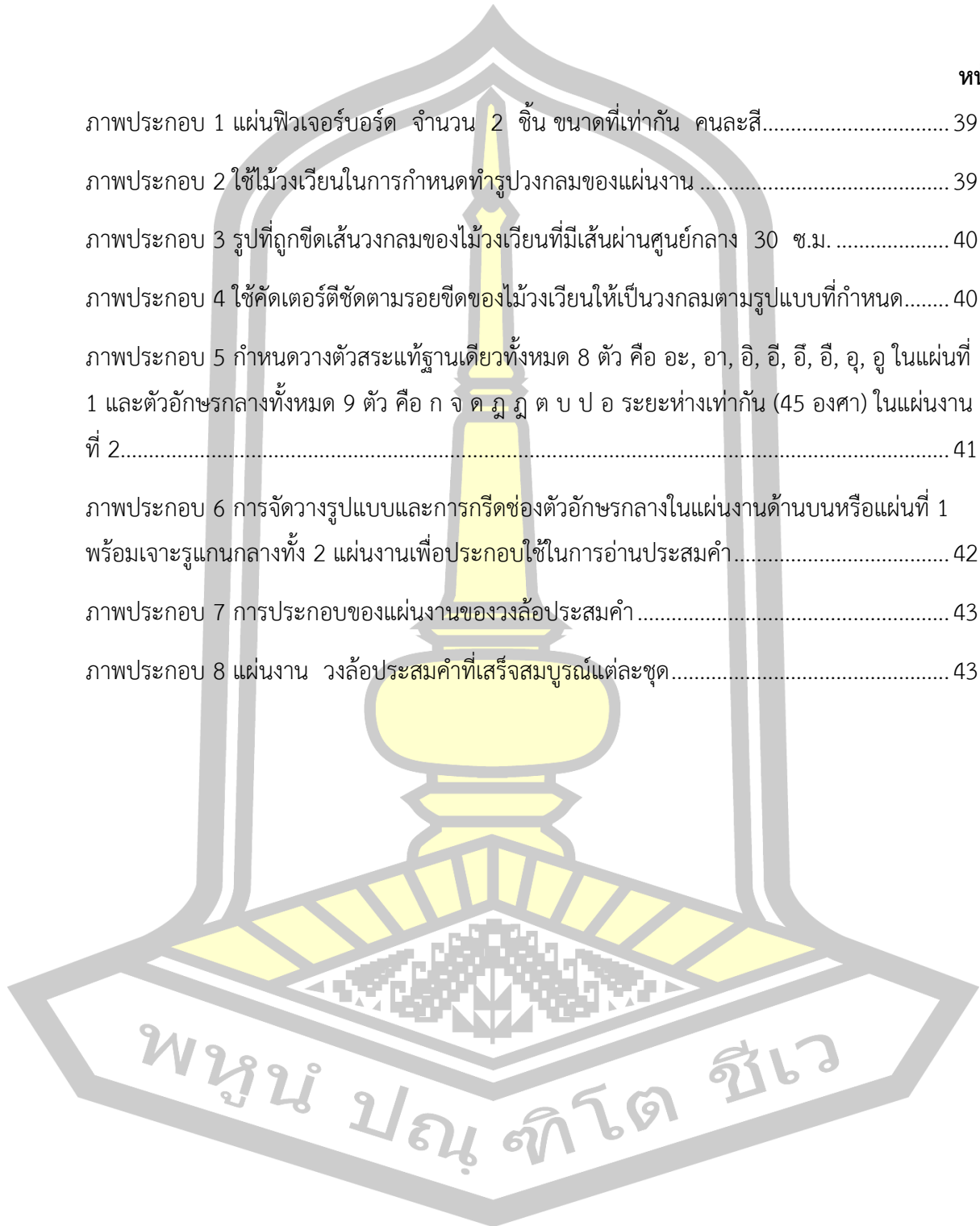
หน้า

ตาราง 1 แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน โดยใช้สื่อประสม..	72
ตาราง 2 แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่าน.....	76
ตาราง 3 การแสดงผลประเมินการทดสอบการอ่านก่อนเรียนนักเรียนคนที่ 1.....	82
ตาราง 4 การแสดงผลประเมินการทดสอบการอ่านก่อนเรียนนักเรียนคนที่ 2.....	84
ตาราง 5 การแสดงผลประเมินการทดสอบการอ่านก่อนเรียนนักเรียนคนที่ 3.....	85
ตาราง 6 แสดงผลการประเมินการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการอ่าน ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 น้องเอ (นามสมมติ).....	86
ตาราง 7 แสดงผลการประเมินการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการอ่าน ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 น้องบี (นามสมมติ).....	88
ตาราง 8 แสดงผลการประเมินการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการอ่าน ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 น้องซี (นามสมมติ).....	89
ตาราง 9 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้ที่ 1-10 ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 น้องเอ....	90
ตาราง 10 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้ที่ 1-10 ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 น้องบี ...	91
ตาราง 11 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้ที่ 1-10 ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 น้องซี....	92
ตาราง 12 การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แผนการสอน เครื่องมือ และแบบประเมินของ ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความสอดคล้องในการประเมินเครื่องมือของการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการ เรียนรู้ด้านการอ่าน จำนวน 5 ท่าน	140

พูน ปณ ทัโต ชเว

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 แผ่นฟิวเจอร์บอร์ด จำนวน 2 ชั้น ขนาดที่เท่ากัน คนละสี่.....	39
ภาพประกอบ 2 ใช้ไม้วงเวียนในการกำหนดทำรูปวงกลมของแผ่นงาน	39
ภาพประกอบ 3 รูปที่ถูกขีดเส้นวงกลมของไม้วงเวียนที่มีเส้นผ่านศูนย์กลาง 30 ซม.	40
ภาพประกอบ 4 ใช้คัตเตอร์ตัดตามรอยขีดของไม้วงเวียนให้เป็นวงกลมตามรูปแบบที่กำหนด.....	40
ภาพประกอบ 5 กำหนดวางตัวสระแท้ฐานเดียวทั้งหมด 8 ตัว คือ อะ, อา, อิ, อี, อื, อี้, อุ, อู ในแผ่นที่ 1 และตัวอักษรกลางทั้งหมด 9 ตัว คือ ก จ ด ฎ ฏ ต บ ป อ ระยะห่างเท่ากัน (45 องศา) ในแผ่นงานที่ 2.....	41
ภาพประกอบ 6 การจัดวางรูปแบบและการกรีดช่องตัวอักษรกลางในแผ่นงานด้านบนหรือแผ่นที่ 1 พร้อมเจาะรูแกนกลางทั้ง 2 แผ่นงานเพื่อประกอบใช้ในการอ่านประสมคำ.....	42
ภาพประกอบ 7 การประกอบของแผ่นงานของวงล้อประสมคำ.....	43
ภาพประกอบ 8 แผ่นงาน วงล้อประสมคำที่เสร็จสมบูรณ์แต่ละชุด.....	43

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 10 กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับ การศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมี ความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545) และสอดคล้อง ในพระราชบัญญัติการจัด การศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 มาตรา 3 และมาตรา 5 ได้กล่าวถึงบุคคลที่มีความบกพร่อง ทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใดประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษทาง การศึกษาที่จะได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไปรวมถึงได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่ แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิตพร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

นักจิตวิทยาและนักวิชาการศึกษาหลายท่าน ได้ให้คำจำกัดความเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ซึ่งมีความหมายตรงกับภาษาอังกฤษว่า Learning Disabilities ใช้ชื่อย่อว่า LD คณะกรรมการร่วมแห่งชาติว่าด้วยความบกพร่องทางการเรียนรู้ (National Joint Committee on Learning Disabilities : NJCLD) ให้คำจำกัดความ “ความบกพร่องทางการเรียนรู้” ว่าหมายถึง ความบกพร่องที่มีลักษณะหลากหลายรูปแบบ ซึ่งแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความยากลำบากใน การเข้าใจและการใช้ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน การให้เหตุผลและหรือทักษะทางคณิตศาสตร์ โดยสันนิษฐานว่าอาจเกี่ยวข้องกับความผิดปกติของระบบประสาทส่วนกลาง และหากเกิดกับบุคคลใด

แล้วอาจคงอยู่ไปตลอดชีวิตของบุคคลนั้น โดยบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อาจแสดงออกถึงปัญหาทางพฤติกรรม ปัญหาการรับรู้ทางสังคมและการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ปัญหาเหล่านี้ไม่ได้เป็นองค์ประกอบของความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรง และแม้ว่าความบกพร่องทางการเรียนรู้จะเกิดร่วมกับความบกพร่องอย่างอื่น เช่น ความบกพร่องทางการรับรู้ความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางอารมณ์หรืออิทธิพลจากภายนอกอื่น ๆ เช่น ความแตกต่างทางวัฒนธรรมการสอนที่ไม่เหมาะสมแต่ความบกพร่องหรืออิทธิพลจากภายนอกเหล่านี้ไม่ได้เป็นสาเหตุโดยตรงของความบกพร่องทางการเรียนรู้ ศรียา นิยมธรรม (2541) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabled Children) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูด หรือภาษาเขียน ซึ่งความผิดปกตินี้ อาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาในการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ หรือ การคำนวณ ตลอดจนการรับรู้ ว่าเป็นผลจากความผิดปกติทางสมอง แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาในการเรียน อันเนื่องมาจากการมองไม่เห็น ปัญญาอ่อน การไม่ได้ยิน การเคลื่อนไหวไม่ปกติ เนื่องจากร่างกายพิการ มีอารมณ์แปรปรวน หรือเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา ความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นคำที่หมายถึง ความผิดปกติที่มีลักษณะหลากหลายที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดถึงความยากลำบากในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การให้เหตุผล และความสามารถทางคณิตศาสตร์ ความผิดปกตินี้เกิดขึ้นภายในตัวเด็ก โดยมีสาเหตุสำคัญมาจากความบกพร่องของระบบประสาทส่วนกลาง ปัญหาบางอย่างอาจมีไปตลอดชีวิตของบุคคลผู้นั้น นอกจากนี้บุคคลที่มีความบกพร่องดังกล่าวอาจแสดงออกถึงความไม่เป็นระบบระเบียบ ขาดทักษะทางสังคม แต่ปัญหาเหล่านี้ไม่เกื้อหนุนต่อสภาพความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรง แม้ว่าสภาพความบกพร่องทางการเรียนรู้จะเกิดควบคู่ไปกับสภาพความบกพร่องทางร่างกายอื่น ๆ (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2554)

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนเนื่องจากเด็กไม่สามารถเรียนได้ดีเท่ากับเด็กปกติทั่วไป การค้นหาความบกพร่องของเด็กส่วนมากเป็นหน้าที่ของบุคลากรทางสาธารณสุข บุคลากรทางการศึกษาอาจจำแนกการรับรู้ไว้ เพื่อจะได้หาทางจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับปัญหาของเด็กต่อไป (ผดุง อารยะวิญญู, 2542)

ในประเทศไทย แม้ว่าการคัดกรอง/คัดแยกและประเมินเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ผ่านมามีความต้องการอาศัยบุคลากรทางการแพทย์เป็นสำคัญ แต่อย่างไรก็ตามได้มีนักการศึกษาบางท่านได้พัฒนาเครื่องมือคัดกรอง/คัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ขึ้น โดยเครื่องมือดังกล่าวได้มีผู้นำไปใช้และอ้างอิงถึงมากขึ้น เช่น แบบคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งพัฒนาโดยศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม และแบบสำรวจปัญหาในการเรียน ซึ่งพัฒนาโดยศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒนอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำคู่มือการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อรับการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้กับทางโรงเรียน โดยเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กใน 3 ด้าน คือ ด้านพฤติกรรมโดยรวม ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย และด้านพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ในปีการศึกษา 2550 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ดำเนินโครงการพัฒนาคุณภาพนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้เครื่องมือคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม KUS-SI Rating Scales : ADHD/LD/Autism (PDDs) พัฒนาโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ชาญวิทย์ พรนภดล คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม จำนวน 2,700 คน ทั้งนี้โดยจัดให้มีการฝึกอบรมผู้ใช้แบบคัดกรองดังกล่าวเพื่อให้สามารถใช้แบบคัดกรองได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการคัดกรอง/คัดแยกและประเมินเด็กเป็นขั้นตอนสำคัญยิ่ง เพราะก่อนที่โรงเรียนจะจัดการศึกษาที่เหมาะสมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้นั้น โรงเรียนต้องทราบชัดเจนว่าในโรงเรียนของตนมีเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หรือไม่อย่างไร จำนวนเท่าใด ระดับขั้นใด และมีความสามารถปัจจุบันอยู่ในระดับใดเพื่อโรงเรียนจะได้วางแผนการจัดการศึกษาให้กับเด็กได้อย่างเหมาะสมต่อไป ดังนั้นการพัฒนาระบบการและเครื่องมือที่ได้มาตรฐานให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อผู้ใช้จะได้เลือกใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพอย่างหลากหลายและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น จึงมีความสำคัญยิ่ง ซึ่งจะส่งผลให้การคัดกรอง/คัดแยกการวินิจฉัยและการประเมินเด็กมีความถูกต้องแม่นยำและมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นด้วย (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2554)

แผนการศึกษาเฉพาะบุคคลหรือแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลมาจากชื่อภาษาอังกฤษว่า Individualized Education Program หรือ Individualized Education Plan เรียกย่อ ๆ ว่า IEP แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล หมายถึง แผนการจัดการศึกษาที่จัดทำขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร โดยได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง บุคลากรทางการศึกษาและบุคลากรทางการแพทย์จัดทำเนื้อหาของหลักสูตรและความช่วยเหลือพิเศษขึ้นให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็กเฉพาะแต่ละคน (สุขพิชรา ชัมเจริญ, 2545) โปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล หรือ IEP เป็นโปรแกรมการศึกษาที่ใช้จัดขึ้นสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยเฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการให้การศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน และให้นักเรียนที่มีความพิเศษได้เรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่ได้รับการจัดให้เหมาะสมกับความสามารถ โดยระบุให้แน่ชัดว่าใช้โปรแกรมเมื่อใดเป็นเวลาเท่าใด วัตถุประสงค์ของนักเรียนได้อย่างไร ตลอดจนระบุบริการอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนควรได้รับ (ภูฟ้า เสวกพันธ์, 2555) เป้าหมายหลักของการจัดการศึกษาและแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) สำหรับเด็กที่มีภาวะความบกพร่องทางสติปัญญานั้น ไม่ควรเน้นความสามารถทาง

วิชาการเพียงอย่างเดียว แต่ควรมุ่งไปที่การเตรียมตัวเด็กให้พร้อมที่จะจัดการชีวิตในวัยผู้ใหญ่และดำเนินชีวิตอย่างอิสระ ซึ่งปรับให้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการเรียนรู้และความต้องการของเขาด้วย (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553)

การอ่านจึงมีความจำเป็นต่อการศึกษาล่าเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาล จนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษา เป็นเครื่องมือในการเรียนการสอนทั้งในหลักสูตร และนอกหลักสูตร เมื่อจบการศึกษาแล้ว การอ่านจะเป็นประโยชน์ ต่อการนำความรู้ มาใช้ในการดำรงชีวิต (อาทิตยา เผ่าพงษ์คล้าย, 2553) เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำนวนมากที่เริ่มแสดงถึงความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ชัดเจน เมื่อพวกเขาเข้าเรียนในโรงเรียนและประสบกับความล้มเหลวในการเรียนรู้ทางวิชาการ โดยส่วนใหญ่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านทำให้เกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ การเขียนหรือวิชาอื่น ๆ ได้ เนื่องจากการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ อีกทั้งหลักสูตรระดับประถมศึกษาในช่วงปีหลัง ๆ มีความยากและความซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้นการศึกษาในระดับนี้จึงอาจพบว่าเด็กบางคนจะมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ ด้วย เช่น สังคมศึกษา หรือวิทยาศาสตร์นอกจากนี้อาจพบปัญหาทางอารมณ์ อันเนื่องมาจากเด็กต้องประสบกับความล้มเหลวในการเรียนปีแล้วปีเล่า โดยเฉพาะเมื่อเด็กเปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับเพื่อนคนอื่น ๆ และสำหรับเด็กบางคนปัญหาทางสังคมรวมทั้งปัญหาในการสร้างมิตรภาพหรือรักษามิตรภาพให้คงอยู่ อาจเป็นปัญหาที่เพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2555) ผดุง อารยะวิญญู กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีปัญหาในการอ่านหนังสือ (Dyslexia) จะมีอาการอ่านไม่ออกหรืออ่านได้บ้าง แต่สะกดคำไม่ถูก ผสมคำไม่ได้ สลับตัวพยัญชนะ สับสนกับการผันสระ และวรรณยุกต์ บางทีเด็กสนใจแต่การสะกดคำทำให้อ่านแล้วจับความไม่ได้ (สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย, 2551)

โรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 เป็นโรงเรียนที่ได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนในสภาพปกติตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด จากการดำเนินการกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผ่านมาจะสังเกตเห็นนักเรียนบางคนมีสถานะด้านการเรียนซ้ำอันเป็นสาเหตุมาจากนักเรียนอ่านหนังสือไม่คล่องไปจนถึงอ่านหนังสือไม่ออก ซึ่งถือเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เรียนรวมอยู่กับนักเรียนที่มีสภาพปกติ จึงเป็นปัญหาในการเรียนรู้ของนักเรียนในภาพรวมของโรงเรียน ซึ่งหากปล่อยให้เป็นไปตามสภาพ ณ ปัจจุบัน เด็กเหล่านี้ก็จะมีปัญหาอีกหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียนในระดับสูงขึ้น ด้านอารมณ์และด้านการดำรงชีวิตต่อไป

ดังนั้น จากปัญหาที่พบดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะแก้ปัญหาด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการนำสื่อประสมมาใช้จัดการเรียนการสอนและคำนึงถึงความสอดคล้องกับความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับ

การพัฒนาส่วนที่ด้อยและส่งเสริมส่วนที่เด่นและยังเป็นการช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีความภูมิใจในตนเองและประสบผลสำเร็จในการใช้ชีวิตต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษา

เพื่อแก้ปัญหาให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อประสม

ความสำคัญของการศึกษา

ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ปัญหาด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้สื่อประสม เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านได้พัฒนา สร้างสื่อ นวัตกรรม สำหรับนักเรียนกลุ่มภาวะเสี่ยงที่บกพร่องทางการเรียนรู้ พัฒนาความสามารถด้านการอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษา

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่มีปัญหาด้านการอ่าน โรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 จำนวน 3 คน ได้มาจากผลการคัดกรองว่าเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ครูประจำชั้นร่วมกับผู้วิจัย ทำการคัดกรองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม KUS-SI Rating Scales : ADHD/LD/Autism (PDDs) พัฒนาโดย ดารณี อุทัยรัตนกิจ และชาญวิทย์ พรนภดล (2549)
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นคำศัพท์ที่มาจากหนังสือเรียนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นคำพื้นฐานที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและเป็นคำที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน โดยศึกษาความยากง่ายของคำ มีการอ่านที่หลากหลาย เพื่อให้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

3.1 ตัวแปรต้น คือ สื่อประสม สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถด้านการอ่าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities : LD) หมายถึง นักเรียนโรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน คือ อ่านไม่ออก อ่านตะกุกตะกัก มีระดับสติปัญญาปกติ ผ่านการคัดกรองว่าเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน โดยใช้แบบคัดกรองรายบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ของกระทรวงศึกษาธิการและโดยใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม KUS-SI Rating Scales : ADHD/LD/Autism (PDDs) พัฒนาโดย ดารณี อุทัยรัตนกิจ และชาญวิทย์ พรนภดล (2549)

2. แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล หมายถึง แนวทางการจัดการศึกษาแก่นักเรียน / ผู้เรียน (ผู้พิการ/ผู้มีความต้องการพิเศษ) ให้ได้รับการพัฒนาตามเป้าหมายที่กำหนด รวมทั้งการกำหนดสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาที่สอดคล้องเหมาะสมกับการเรียนรู้ และกับความต้องการจำเป็นพิเศษของนักเรียนแต่ละบุคคล

3. คำพื้นฐาน หมายถึง คำที่เป็นคำใหม่ในบทเรียน เป็นคำที่นักเรียนคุ้นตาและพบบ่อยในชีวิตประจำวัน ซึ่งได้กำหนดไว้ในหนังสือเรียนภาษาไทย

4. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ทักษะในการออกเสียงคำและเข้าใจความหมายของคำจากคำที่กำหนดให้ถูกต้องชัดเจน โดยไม่มีการสะกดคำหรือการผันเสียงคำ ซึ่งวัดโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และเป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิมของนักเรียน

5. สื่อประสม หมายถึง การนำสื่อหลาย ๆ ประเภทมาใช้ร่วมกันทั้งวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนการสอน ประกอบไปด้วย

5.1 การใช้บัตรภาพ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ ภาพประกอบการเรียนการสอนมีลักษณะเหมือนจริงไม่ซับซ้อน มีขนาด 8 x 10 นิ้ว สำหรับให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำ เข้าใจความหมายของคำศัพท์ คำพูด กำหนดให้ได้ถูกต้องชัดเจนโดยไม่มีการสะกดคำ รวมถึงภาพที่แทรกไว้ในคำเพื่อใช้เป็นสัญลักษณ์และสื่อทำให้นักเรียนนำตัวอักษรมาใส่คำแทนภาพและสามารถอ่านคำได้อย่างถูกต้องเมื่อเห็นภาพและคำนั้น ๆ

5.2 วงล้อประสมคำ หมายถึง สื่อที่ใช้ช่วยผสมพยัญชนะกลุ่มอักษรกลางกับสระแท้ฐานเดียวเป็นคำอ่าน เช่น กอ-อา-กา ,บอ-อา-บา ที่สร้างขึ้นให้นักเรียนฝึกอ่านคำ

5.3 แบบฝึกการอ่าน หมายถึง กิจกรรมและประสบการณ์ที่ครูจัดให้นักเรียนได้ฝึกหัดทำ ทบทวน ทำความเข้าใจ ฝึกฝน เนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ให้เกิดความจำคงทนสามารถปฏิบัติได้ด้วย ความชำนาญและทำให้ผู้เรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

5.4 คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การนำเอาเครื่องคอมพิวเตอร์มาเป็นสื่อกลางใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยคอมพิวเตอร์จะบันทึกบทเรียนที่นักเรียนสนใจไว้ให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองแทนการรับความรู้จากครูผู้สอน

6. พฤติกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง การแสดงออกทางกายหรือทางวาจาของนักเรียน ในพฤติกรรมสำหรับตัวนักเรียนและคนรอบข้าง โดยการวิจัยครั้งนี้ศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ 5 พฤติกรรม ดังนี้ ด้านใฝ่เรียนรู้ ด้านมุ่งมั่นในการทำงาน ด้านการสื่อสาร ด้านการแก้ปัญหา ด้านการใช้เทคโนโลยี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเพื่อแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อประสมในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการศึกษา โดยนำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551
2. ความรู้เกี่ยวกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 2.1 ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 2.2 สาเหตุของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 2.3 ลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 2.4 ประเภทของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 2.5 ลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน
 - 2.6 การจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
3. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
4. สื่อประสม
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 5.1 ความหมายของการอ่าน
 - 5.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 5.3 ทฤษฎีการอ่าน
 - 5.4 จุดมุ่งหมายของการอ่าน
 - 5.5 วิธีการสอนอ่านทั่วไป
 - 5.6 การสอนอ่านโดยใช้บัตรภาพ-บัตรคำ
 - 5.7 การสอนอ่านโดยวงล้อประสมคำ
 - 5.8 การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกการอ่าน
 - 5.9 การสอนอ่านโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
 - 5.10 การสอนอ่านสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
6. แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
 - 6.1 ความหมายของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
 - 6.2 ความเป็นมาของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

- 6.3 ปรัชญา แนวคิดของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
- 6.4 ประโยชน์ของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
- 6.5 กระบวนการขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
- 7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพ
 - 7.1 ภาพกับสื่อการเรียนการสอน
 - 7.2 ประเภทของภาพ
 - 7.3 คุณสมบัติของภาพ
 - 7.4 ประโยชน์ของภาพต่อการเรียนการสอน
 - 7.5 ลักษณะภาพที่เด็กชอบ
 - 7.6 หลักเกณฑ์การเลือกและใช้ภาพประกอบการเรียนการสอน
- 8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551

ในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) เนื่องจากการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป จึงจำเป็นต้องจัดให้คนพิการมีสิทธิและโอกาสได้รับการบริการ ความช่วยเหลือทางการศึกษาเป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ ดังนั้น เพื่อให้การบริการและการให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการในด้านการศึกษาได้อย่างทั่วถึงทุกระบบและระดับการศึกษาจึงจำเป็นต้องตราบัญญัตินี้

หมวด 1 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา

มาตรา 5 คนพิการมีสิทธิทางการศึกษาดังนี้

1. ได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิตพร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา
2. เลือกบริการทางการศึกษา สถานศึกษา ระบบและรูปแบบการศึกษา โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคลนั้น
3. ได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งการจัดหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้ การทดสอบทางการศึกษาที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละประเภทและบุคคล

มาตรา 6 ให้ครูการศึกษาพิเศษในทุกสังกัดมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษตามที่กฎหมายกำหนดให้ครูการศึกษาพิเศษ ครู และคณาจารย์ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพองค์ความรู้การศึกษาต่อเนื่องและทักษะในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 7 ให้สถานศึกษาของรัฐและเอกชนที่จัดการเรียนร่วม สถานศึกษาเอกชน การกุศลที่จัดการการศึกษาสำหรับคนพิการโดยเฉพาะ และศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานได้รับเงินอุดหนุนและความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากรัฐ

หลักเกณฑ์และวิธีการในการรับเงินอุดหนุนและความช่วยเหลือเป็นพิเศษให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 8 ให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ และต้องมีการปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในประกาศกระทรวง

สถานศึกษาในทุกสังกัดและศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนร่วม การจัดการศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพ ในการดำรงชีวิตอิสระการพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่นใด

ให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดสภาพแวดล้อม ระบบสนับสนุนการเรียนการสอน ตลอดจนบริการเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้

ให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในทุกสังกัด มีหน้าที่รับคนพิการเข้าศึกษาใน สัดส่วนหรือจำนวนที่เหมาะสม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

สถานศึกษาใดปฏิเสธไม่รับคนพิการเข้าศึกษา ให้ถือเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมตามกฎหมาย

ให้สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งเสริม สนับสนุน ผู้ดูแลคนพิการและประสานความร่วมมือจากชุมชนหรือนักวิชาชีพเพื่อให้คนพิการได้รับการศึกษาทุกระดับ หรือบริการทางการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ

มาตรา 9 ให้รัฐจัดเงินอุดหนุนเพื่อส่งเสริมการวิจัยพัฒนาองค์ความรู้และเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง และการพัฒนาครู บุคลากรทางการศึกษา ให้มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและความสามารถในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

ให้รัฐจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรทางการศึกษาอื่นเป็นพิเศษให้เหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการและสถานศึกษาที่จัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

มาตรา 10 เพื่อประโยชน์ในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ ข้อกำหนด ระเบียบหรือประกาศ แล้วแต่กรณี ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

จากพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 พบว่า นักเรียนที่มีความต้องการศึกษาเป็นพิเศษ โดยเฉพาะนักเรียนที่ความบกพร่องทางการเรียนรู้ควรได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ ซึ่งพบนักเรียนเหล่านี้เป็นกลุ่มใหญ่ในโรงเรียนควรได้รับการพัฒนาการศึกษาที่สอดคล้องตามสิทธิ์ที่พึงได้รับตามกฎหมายกำหนด

ความรู้เกี่ยวกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

1. ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักวิชาการศึกษาหลายท่าน ได้ให้คำจำกัดความของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ซึ่งมีความหมายตรงกับภาษาอังกฤษว่า Learning Disabilities ใช้ชื่อย่อว่า LD ในที่นี้จะนำเสนอคำจำกัดความที่นิยมใช้กันอยู่โดยทั่วไป ดังต่อไปนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวว่า คำจำกัดความของนักเรียนที่มีความบกพร่องการเรียนรู้ ซึ่งเป็นที่ยอมรับและใช้กันอย่างแพร่หลายก็คือ คำจำกัดความของสำนักงานการศึกษาของสหรัฐอเมริกา (U.S. Office of Education) และของคณะกรรมการร่วมแห่งชาติว่าด้วยความบกพร่องทางการเรียนรู้ (The National Joint Committee on Learning Disabilities-NJCLD) กล่าวคือ ความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นคำที่หมายถึง ความผิดปกติที่มีลักษณะหลากหลายที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดถึงความยากลำบากในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การให้เหตุผลและความสามารถทางคณิตศาสตร์ ความผิดปกตินี้เกิดขึ้นภายในตัวเด็ก โดยมีสาเหตุสำคัญมาจากความบกพร่องของระบบประสาทส่วนกลาง ปัญหาบางอย่างอาจมีไปตลอดชีวิตของบุคคลผู้นั้น นอกจากนี้บุคคลที่มีความบกพร่องดังกล่าวอาจแสดงออกถึงความไม่เป็นระบบระเบียบ ขาดทักษะทางสังคม แต่ปัญหาเหล่านี้ไม่เกื้อหนุนต่อสภาพความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรงแม้ว่าสภาพความบกพร่องทางการเรียนรู้จะเกิดควบคู่ไปกับสภาพความบกพร่องทางร่างกายอื่น ๆ เช่น การสูญเสียสายตาหรือความบกพร่องทางสติปัญญา หรืออติพลจากภายนอก เช่น ความแตกต่างทางวัฒนธรรม ความด้อยโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคม หรือการสอนที่ไม่ถูกต้อง แต่องค์ประกอบเหล่านี้มิได้เป็นสาเหตุสำคัญของความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรง

เบญจพร ปัญญา (2543) ได้ให้ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า (Learning Disabilities, LD) เป็นความบกพร่องในกระบวนการเรียนรู้ที่แสดงออกมาในรูปของปัญหาการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ เกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น โดยพิจารณาจากผลการเรียนเปรียบเทียบกับระดับเชาวน์ปัญญา

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2544) กล่าวว่า เด็ก LD หรือ Learning Disabilities หมายถึง ความบกพร่องทางการเรียนรู้ แสดงออกมาในรูปของปัญหาด้านการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์

รัตนภรณ์ อัครธรรมรัตน์ (2554) ได้ให้ความหมายของความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง ความผิดปกติในพื้นที่ทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับความเข้าใจ และการใช้ภาษาทำให้บกพร่องตั้งแต่การพูด การคิด การอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์

ศรียา นิยมธรรม (2541) ได้ให้ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabled Children) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียนซึ่งความผิดปกตินี้ อาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาด้านการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำหรือการคำนวณตลอดจนการรับรู้ ว่าเป็นผลมาจากความผิดปกติทางสมอง แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาในการเรียนอันเนื่องมาจากการมองไม่เห็น ปัญญาอ่อน การไม่ได้ยิน การเคลื่อนไหวไม่ปกติเนื่องจากร่างกายพิการ มีอารมณ์แปรปรวน หรือเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา

สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (2551) ได้ให้ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หรือเด็กแอลดี หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยาความบกพร่องทางการใช้ภาษา การพูด การอ่าน การเขียน การฟัง การสะกดคำ การคิด การให้เหตุผล การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ ความบกพร่องทางการรับรู้ การสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การแก้ปัญหาการตอบสนอง การใช้สมาธิ การจำแนก การใช้สายตา การสัมผัส การเคลื่อนไหวสิ่งต่าง ๆ ของร่างกาย

เลอร์เนอร์ (Lerner, 1997) ให้ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง ความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างในกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน ซึ่งอาจปรากฏความบกพร่องทางการเรียนรู้นี้ยังรวมถึงสภาพความบกพร่องในการรับรู้ การบาดเจ็บทางสมอง การทำงานของสมองสูญเสียไปเล็กน้อย ความบกพร่องในการอ่าน (Dyslexia) ความบกพร่องทางการฟังและพูด (Aphasia)

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ไม่รวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อันเนื่องมาจากความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยินหรือการเคลื่อนไหว ความบกพร่องทางสติปัญญา ปัญหาด้านอารมณ์หรือเด็กด้อยโอกาสเนื่องจากสภาพสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมหรือเศรษฐกิจ

สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หรือเด็กแอลดี หมายถึง นักเรียนทั่วไปที่มีสติปัญญาปกติหรืออาจสูงกว่าปกติ แต่บกพร่องในเรื่องบางอย่าง ส่งผลให้การเรียนรู้ช้ากว่าปกติ นักเรียนกลุ่มนี้จึงจำเป็นต้องให้บริการทางการศึกษาพิเศษที่แตกต่างไปจากนักเรียนปกติ

2. สาเหตุของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อให้เกิดปัญหาทางการเรียน การค้นคว้าหาสาเหตุของความบกพร่องส่วนใหญ่แล้วเป็นหน้าที่ของบุคลากรทางด้านสาธารณสุข แต่ในประเทศไทย บุคลากรสาธารณสุขทางด้านนี้ยังมีน้อยไม่เพียงพอในการให้ความรู้หรือดูแล บุคลากรทางการศึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักเรียนเหล่านี้มากที่สุด จำเป็นต้องรับรู้สาเหตุของความบกพร่อง เพื่อหาทางจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ สาเหตุของความบกพร่อง จำแนกได้ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนเนื่องจากเด็กไม่สามารถเรียนได้ดีเท่ากับเด็กปกติทั่วไป การค้นหาความบกพร่องของเด็กส่วนมากเป็นหน้าที่ของบุคลากรทางด้านสาธารณสุข บุคลากรทางการศึกษาอาจจำเป็นต้องรับรู้ไว้เพื่อจะได้หาทางจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับปัญหาของเด็กต่อไป สาเหตุของความบกพร่องนี้อาจจำแนกได้ ดังนี้

1. สมองได้รับการกระทบกระเทือน บุคลากรทางการแพทย์เชื่อว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเหล่านี้ไม่สามารถเรียนรู้ได้นั้นเนื่องจากสมองได้รับการกระทบกระเทือน (Brain Damage) อารจะหว่างคลอด หรือหลังคลอด ก็ได้การกระทบกระเทือนนี้ทำให้ระบบประสาทส่วนกลางไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ ทำให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการรับรู้ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

2. กรรมพันธุ์ งานวิจัยเป็นจำนวนมากระบุว่าภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้บางอย่างสามารถถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ได้ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้บางคนอาจมีพี่น้องที่เกิดจากท้องเดียวกัน มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้เช่นกันหรืออาจมีพ่อแม่ พี่ น้องหรือญาติใกล้ชิดที่มีความบกพร่องเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในการอ่าน การเขียน และการเข้าใจภาษา การศึกษาสาเหตุของพันธุกรรมต่อการเกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้น นักวิจัยศึกษาจากฝาแฝดชนิดไข่ใบเดียวกัน (Identical Twins) พบว่าถ้าฝาแฝดคนใดคนหนึ่ง มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ฝาแฝดอีกคนหนึ่งก็จะมีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้วยจึงนำไปสู่ข้อสรุปว่าความบกพร่องทางการเรียนรู้อาจสืบทอดทางพันธุกรรมได้

3. สิ่งแวดล้อม สาเหตุทางสภาพแวดล้อมในที่นี้หมายถึง สาเหตุอื่นที่ไม่ใช่การได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง และกรรมพันธุ์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับเด็กภายหลังการคลอดเมื่อเด็กเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง การขาดสารอาหารในวัยทารกและวัยเด็ก การที่ร่างกายได้รับสารบางชนิด อันเนื่องมาจากมลพิษในสภาพแวดล้อม การสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพของครู ตลอดจนการด้อยโอกาสในการศึกษาเป็นต้น

เบญจพร ปัญญา (2543) กล่าวว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ อาจจะมาจกสมองทำงานผิดปกติ โดยมีรายงานการวิจัยสนับสนุนดังนี้

1. พยาธิสภาพของสมอง อาจมีสาเหตุมาจาก การที่สมองได้รับการกระทบกระเทือน อาจจะเป็นการได้รับการกระทบกระเทือนก่อนคลอด ระหว่างคลอดหรือหลังคลอดก็ได้ การกระทบกระเทือนนี้ทำให้ระบบประสาทส่วนกลางไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการรับรู้ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

2. ความผิดปกติของสมองซีกซ้าย โดยปกติของสมองซีกซ้ายจะควบคุมการแสดงออกทางด้านภาษา และสมองซีกซ้ายจะมีขนาดโตกว่าซีกขวา แต่เด็ก LD สมองซีกซ้ายและซีกขวาขนาดเท่ากันและมีความผิดปกติอื่น ๆ ที่สมองซีกซ้ายด้วย

3. ความผิดปกติของคลื่นสมอง เด็ก LD จะมีคลื่นอัลฟาที่สมองซีกซ้ายมากกว่าเด็กปกติ

4. กรรมพันธุ์ เด็กที่มีปัญหาการอ่านบางรายมีความผิดปกติของโครโมโซมคู่ที่ 15 และสมาชิกของครอบครัวเคยเป็น LD โดยที่พ่อแม่มักเล่าว่าเมื่อตอนเด็ก ๆ ตนเคยมีลักษณะคล้ายกัน

5. พัฒนาการล่าช้า เดิมเชื่อว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีผลมาจาก พัฒนาการล่าช้าแต่ปัจจุบันไม่เชื่อเช่นนั้นเพราะเมื่อโตขึ้นสภาพปัญหาทางการเรียนรู้อยู่กันต้นสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2544) กล่าวว่า สาเหตุความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. การได้รับบาดเจ็บทางสมอง ก่อนคลอด ระหว่างคลอดหรือหลังคลอด ทำให้ระบบประสาทส่วนกลางไม่สามารถทำงานได้เต็มที่หรือการได้รับอุบัติเหตุทางสมอง

2. กรรมพันธุ์ ความบกพร่องทางการเรียนรู้บางอย่างสามารถถ่ายทอดทางพันธุกรรมได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในการอ่าน การเขียน และการเข้าใจภาษา อาจเกิดขึ้นในพี่น้องท้องเดียวกัน

3. สิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง เช่น การได้รับสารพิษบางอย่าง เนื่องจากบ้านอยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรม การขาดสารอาหาร การเลี้ยงดู เป็นต้น

จากสาเหตุดังกล่าว สรุปได้ว่า การบกพร่องทางการเรียนรู้ มาสาเหตุมาจากความผิดปกติของสมองส่วนกลางได้รับการกระทบกระเทือนหรือได้รับบาดเจ็บก่อน ระหว่างคลอด หรือหลังคลอด ทำให้พัฒนาการทางสมองช้ากว่าปกติ ด้านพันธุกรรมอาจมีพ่อแม่ พี่ น้อง หรือญาติใกล้ชิดที่มีความ

บกพร่องเช่นเดียวกัน และการได้รับสารเคมีหรือยาเสพติดทำให้ระบบสมองทำงานผิดปกติ สิ่งแวดล้อมที่มีมลพิษ การเลี้ยงดูที่ขาดสารอาหาร ซึ่งสาเหตุดังกล่าวเหล่านี้ จะนำไปสู่การเกิดปัญหาทางการเรียนรู้ได้

3. ลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

การบ่งบอกลักษณะโดยรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก เพราะความหลากหลายความหมายของนักเรียนกลุ่มนี้ แม้แต่นักวิชาการ นักการศึกษา หรือนักจิตวิทยาก็ยังกล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไป มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ อาจมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความบกพร่องทางการพูด
2. มีความบกพร่องทางการสื่อสาร
3. มีปัญหาในการเรียนวิชาทักษะ เช่น วิชาภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์
4. มีปัญหาในการสร้างแนวความคิดรวบยอด
5. การทดสอบผลการเรียนให้ผลไม่แน่นอน
6. มีความบกพร่องทางการรับรู้
7. มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว
8. มีอารมณ์ไม่คงที่ บางครั้งระเบิดอารมณ์ใส่ผู้อื่น ความผิดหวังเล็ก ๆ น้อย ๆ

อาจทำให้เสียอารมณ์อย่างรุนแรงได้

9. โยกตัวหรือผงกศีรษะบ่อย ๆ
10. ลักษณะการนอนไม่คงที่ บางครั้งหลับบางครั้งไม่หลับ ไม่เป็นเวลาที่ไม่แน่นอน
11. มีพัฒนาการทางร่างกายไม่คงที่
12. มีพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา
13. เสียสมาธิง่าย มีช่วงความสนใจสั้น
14. แสดงพฤติกรรมแปลก ๆ
15. มีปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน
16. มีความจำในระยะสั้น

ตันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543) กล่าวว่า ลักษณะที่มักจะพบในนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ คือ ความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นภาวะที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถทางสติปัญญาของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพทางสติปัญญาของเขา นักเรียนเหล่านี้มักจะมีภาวะบกพร่องทางการ

เคลื่อนไหว ปัญหาทางด้านทักษะทางสังคมและปัญหาทางจิตใจร่วมด้วยซึ่งส่งผลให้ศักยภาพลดลง ขาดความมั่นใจในตนเองและเกิดปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม นอกจากนี้ ยังพบความบกพร่อง ทางด้านต่าง ๆ ร่วมด้วย ดังนี้

1. การจัดระบบ (Organization) ได้แก่ การจัดระบบเวลาของตนเอง การรู้เวลา รู้วันที่ รู้ปี การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ การจัดระบบความคิด การมีความสามารถที่จะหาของ ของตัวเองได้ครบ การดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ การตัดสินใจ การจัดลำดับความสำคัญก่อนหลัง การเรียงลำดับเหตุการณ์

2. การประสานงานหรือประสานความสัมพันธ์ของร่างกาย ได้แก่ การจับต้อง และใช้สิ่งของที่มีขนาดเล็ก การเรียนรู้ทักษะการช่วยเหลือตนเอง การตัด การวาด การคัดลายมือ การป็นปาย การวิ่งและความสามารถในการเล่นกีฬาต่าง ๆ

3. ภาษาพูดและภาษาเขียน ได้แก่ การออกเสียงคำต่าง ๆ การเรียนรู้คำศัพท์ ใหม่ ๆ การทำตามคำสั่ง การเชื่อมโยงความสัมพันธ์เรื่องราวต่าง ๆ การแยกแยะระหว่างเสียงต่าง ๆ การตอบสนองต่อคำถาม การเข้าใจความคิด ความคิดรวบยอด หลักการต่าง ๆ การเข้าใจในสิ่งที่อ่าน หรือการอ่านจับใจความ การสะกดคำ การเล่าเรื่องหรือการเขียนเรียงความ

4. สมาธิและความสนใจ จากกฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความ บกพร่องของประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่ได้รวมความบกพร่องทางด้านสมาธิเข้ามาอยู่ในความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ แต่เนื่องจากเป็นภาวะบกพร่องที่พบร่วมกันได้บ่อย จึงบรรยายลักษณะอาการในที่นี่คือ ไม่สามารถจะทำงานได้สำเร็จ ลงมือทำก่อนที่จะคิดให้รอบคอบ เป็นคนที่ไม่สามารถจะทำงานเป็น ระบบระเบียบได้ มีความวุ่นวายในการจัดระบบ มีปัญหาในการรอคอย อดทนรอไม่ได้ กระสับกระส่าย เหม่อลอย วอกแวกเสียสมาธิง่าย

5. ความจำ ได้แก่ การจดจำทิศทาง การเรียนรู้ข้อความทางคณิตศาสตร์ การเรียนรู้กระบวนการใหม่ ๆ การเรียนรู้ตัวอักษร การจดจำชื่อต่าง ๆ การสะกดคำและการทบทวน หนังสือ ก่อนสอบ

6. พฤติกรรมทางสังคม ได้แก่ การมีเพื่อนใหม่และการคงมิตรภาพของเพื่อนใหม่ ไว้ได้ การตัดสินใจปัญหาในชีวิตประจำวัน การมีพฤติกรรมที่ผลิผลลาม หุนหันพลันแล่น ความอดกลั้น ความอดทนต่อความกดดัน ความเครียด การยอมรับการเปลี่ยนแปลงในกิจวัตรประจำวัน การสามารถที่จะตีความภาษาที่ไม่ใช่ภาษาเขียน เช่น สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และการทำงานเป็นทีม

จากลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ จะมีลักษณะของปัญหาทางการเรียนรู้แบ่งได้ 4 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านการคิดคำนวณและแก้ปัญหา ด้านอารมณ์และพฤติกรรมทางสังคม ด้านพฤติกรรมเคลื่อนไหว

ซึ่งนักเรียนแต่ละคนอาจมีความบกพร่องเพียงด้านเดียวหรือบางคนมีความบกพร่องมากกว่า 1 ด้าน จึงทำให้ในเรียนมีปัญหาในการเรียนรู้ จึงเป็นปัญหาที่ต้องได้รับความช่วยเหลือและแก้ไข

4. ประเภทของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ อาจจำแนกได้หลายประเภทนักวิชาการศึกษา พิเศษอาจจัดหมวดหมู่ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้แตกต่างกันขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง ปัญหาในการเรียนรู้อาจแฝงอยู่ในเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่น ๆ ด้วย เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หรือแม้แต่เด็กปัญญาเลิศบางคน เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ อาจจำแนกประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะของปัญหาในการเรียนของเด็กได้ดังนี้

เบญจพร ปัญญา ยง (2543) ได้แบ่งประเภทของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็น 4 ประเภท คือ

1. ความบกพร่องด้านการเขียนและการสะกดคำ นักเรียนจะประสบปัญหาในการเขียนตัวอักษร เช่น ลายมืออ่านยาก เขียน ไม่ตรงตามเส้นบรรทัด ขนาดตัวอักษรไม่เท่ากัน ส่วนด้านการสะกดคำ มักจะแสดงออก เช่น เรียงตัวอักษรในคำผิด สลับตัวอักษร สลับคำในประโยค สะกดข้ามตัวอักษร สร้างคำใหม่ ๆ ขึ้นมาเอง และมีปัญหาทางการเชื่อมโยงเสียงที่ถูกต้องกับตัวอักษร

2. ความบกพร่องด้านการอ่าน เช่น ไม่สามารถอ่านสะกดคำได้ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จำคำที่เพิ่งอ่านมาไม่ได้ หรือไม่สามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ บางรายอาจมีปัญหาทางการแยกแยะตัวอักษร

3. ความบกพร่องด้านการคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ การคิดคำนวณจะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์และจำนวนต่าง ๆ เรื่องความคิดรวบยอด นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการคำนวณ มักจะไม่เข้าใจความคิดรวบยอด หรือค่าของตัวเลข เช่น ไม่รู้จักหลักหน่วย หลักสิบ หลักร้อย นับเลขไปข้างหน้าหรือนับย้อนหลังไม่ได้ ท่องสูตรคูณไม่ได้ ไม่เข้าใจเมื่ออ่านโจทย์เลข ไม่เข้าใจเมื่ออ่านตัวเลขที่มีจำนวนหลักมาก ๆ

4. ความบกพร่องหลาย ๆ ด้านรวมกัน อาจจำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ ความบกพร่องเกี่ยวกับสมาธิ ความบกพร่องด้านการรับรู้ ความบกพร่องด้านการเคลื่อนไหว นักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการเคลื่อนไหว นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีปัญหาแตกต่างกันไปตามลักษณะอาการของภาวะบกพร่องนั้น ปัญหาที่พบบ่อยในนักเรียนกลุ่มนี้ เช่น นักเรียนเสียสมาธิง่าย ขาดความมั่นใจในตนเอง ขาดปฏิภาณไหวพริบ ทำงานไม่เป็นระเบียบ ขาดการวางแผนทั้งในการเรียนและการดำรงชีวิต

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีปัญหาในด้านการฟัง และการพูด การอ่าน การเขียนและการเรียนคณิตศาสตร์ แต่นักเรียนบางคนอาจมีพฤติกรรมร่วมด้วย เช่น

การมีสมาธิสั้น มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว สิ่งที่ถูกกล่าวมาแล้วล้วนเป็นอุปสรรคในการเรียนของนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนหนังสือได้ดีเท่าที่ควร

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2544) ได้อ้างอิงคู่มือจำแนกโรคทางจิตเวชของสมาคมจิตแพทย์แห่งอเมริกา (DSM IV–The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) ระบุประเภทความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่าแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการอ่าน (Reading Disorder) เป็นความบกพร่องที่พบบ่อยที่สุด และมีผลกระทบต่อนักเรียนในวัยเรียน นักเรียนจะมีปัญหาทางการอ่าน เช่น ไม่สามารถอ่านสะกดคำได้ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จำคำที่เพิ่งอ่านผ่านมาไม่ได้ หรือไม่สามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ บางรายอาจมีปัญหาในการแยกแยะตัวอักษร เช่น มีความสับสนระหว่างตัวอักษร ม-น, ต-ค, 6-9 หรือเห็นคำว่า กบ เป็น บก

2. ความบกพร่องทางการเขียน (Disorder of Written Expression) เป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีความยากลำบากในการเขียนตัวอักษร นักเรียนจะประสบปัญหาในการเขียนตัวอักษร เช่น ลายมืออ่านยาก เขียนหนังสือไม่ตรงบรรทัด ขนาดตัวอักษรไม่เท่ากัน มักจะเขียนแล้วลบบ่อย ๆ นักเรียนบางคนจะจับดินสอแน่นมากแต่บางคนจับดินสอเหมือนไม่มีแรง

3. ความบกพร่องทางด้านคณิตศาสตร์ (Mathematics Disorder) การคิดคำนวณจะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์และจำนวนต่าง ๆ เรื่องความคิดรวบยอด นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการคำนวณ มักจะไม่เข้าใจความคิดรวบยอดหรือคำของตัวเลข เช่น ไม่รู้จักหลักหน่วย หลักสิบ หลักร้อย นับเลขไปข้างหน้าหรือนับย้อนหลังไม่ได้ ท่องสูตรคูณไม่ได้ ไม่เข้าใจเมื่ออ่านโจทย์เลข ไม่เข้าใจเมื่ออ่านตัวเลขที่มีจำนวนหลักมาก

4. ความบกพร่องที่เกี่ยวกับความสามารถที่ไม่เฉพาะเจาะจง (Learning Disorder Not Otherwise Specified) เช่น ความสามารถด้านกีฬา กรีฑา ความสามารถด้านศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์

สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จำแนกได้เป็น 4 ประเภท คือ ความบกพร่องทางการอ่าน ความบกพร่องทางการเขียน ความบกพร่องทางด้านการกระบวนกรคิดและความบกพร่องด้านอื่น ๆ ซึ่งผู้วิจัยศึกษานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

5. ลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

นักเรียนกลุ่มนี้มีศัพท์ทางวิชาการ เรียกว่า ดิสเล็กเซีย (Dyslexia) นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน แต่ละคนอาจมีพฤติกรรมดังกล่าวมากบ้างน้อยบ้างแตกต่างกันไป จากการศึกษาลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ดังนี้

1. อ่านข้ามบรรทัด จับหนังสือเข้าแนบชิดหน้า สิ้นศัรขณะอ่านหนังสือ
2. การจำคำ อ่านข้ามคำ ใช้คำอื่นแทนที่คำที่อ่าน อ่านสลับกัน อ่านออกเสียงผิด อ่านคำง่าย ๆ ไม่ได้ อ่านช้า อ่านไม่ออก
3. ความเข้าใจ จำเรื่องที่อ่านไม่ได้ ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน จำขั้นตอนของเรื่องที่อ่านไม่ได้ จับใจความสำคัญไม่ได้ ลักษณะอื่น ๆ เช่น อ่านทีละคำ อ่านทีละพยางค์ ไม่สามารถนำพยางค์มารวมกันเป็นคำได้ ไม่เว้นวรรคขณะอ่าน

เบญจพร ปัญญา (2543) กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ดังนี้

1. อ่านช้า มีความลำบากในการอ่าน เช่น อ่านคำต่อคำ จะต้องสะกดคำถึงจะอ่านได้
2. อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน
3. ไม่ระมัดระวังในการอ่าน จะเดาจากอักษรตัวแรก บาท เป็น บทที่อ่านข้าม อ่านเพิ่มคำ อ่านผิดประโยคหรือผิดตำแหน่ง
4. อ่านโดยไม่เน้นคำ หรือเน้นข้อความบางตอน
5. จำคำศัพท์ได้จำกัด พยายามอธิบายความหมายของคำที่อ่านไม่ได้
6. ผันวรรณยุกต์ไม่ได้
7. เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้
8. จับใจความสำคัญ หรือเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่านไม่ได้
9. ไม่รู้จักเดาคำจากข้อความ หรือประโยคที่อยู่หน้าหรือหลังคำ หรือย่อหน้านั้น ๆ

ศรียา นิยมธรรม (2546) กล่าวถึงลักษณะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน คือ

1. ขมวดคิ้ว นิ้วหน้าเวลาอ่านไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์
2. หลงบรรทัดอ่านตะกุกตะกัก ผิด ๆ ถูก ๆ
3. อ่านสลับคำ อ่านข้ามคำอ่านช้า อ่านย้อนกลับไปย้อนกลับมา
4. อ่านสลับตัวอักษรอ่านออกเสียงไม่ชัด อ่านช้า อ่านถอยหลัง

ลักษณะของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน พบว่าส่วนหนึ่งเกิดจากสมองได้รับบาดเจ็บ ทำให้มีปัญหาในด้านการรับรู้ภาษาส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมการอ่านต่างไปจากเด็กปกติทั่วไป และเป็นปัญหาในการ

อ่านหนังสือและอาจทำให้มีผลสัมฤทธิ์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และยังมีผลกระทบต่อการเรียนในกลุ่มสาระอื่น ๆ ด้วย

6. การจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538) ได้ให้การบกพร่องทางการเรียนรู้ มีขอบข่ายกว้างขวาง ทั้งพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาการและพฤติกรรมที่แสดงออกในเชิงรบกวนชั้นเรียน จึงได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีการบกพร่องทางการเรียนรู้ในชั้นเรียน ปกติ ดังนี้

1. สอนโดยเน้นความสามารถเด่นของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ เช่น ถ้าพบว่านักเรียนใช้สายตาในการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ครูควรให้นักเรียนมองดูวัตถุต่าง ๆ แทนที่จะพูดให้นักเรียนฟังเท่านั้น
2. พยายามลดกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะหรือความสามารถที่เป็นจุดบกพร่องของนักเรียน เช่น ถ้าพบว่านักเรียนมีความบกพร่องทางด้านกรเขียนก็ไม่ควรให้งานนักเรียนที่ต้องใช้การเขียนมากๆ แต่อาจให้นักเรียนตอบปากเปล่า หรือตอบใส่เทปบันทึกเสียงแทนการเขียน
3. พยายามพัฒนาจุดบกพร่องของนักเรียน หลังจากนักเรียนประสบความสำเร็จจากการใช้ความสามารถเด่นได้แล้ว
7. กำหนดความคิดรวบยอดที่จะให้นักเรียนให้ชัดเจน ถ้าจะสอนความคิดรวบยอดใหม่ ครูต้องทำความคิดรวบยอดใหม่ให้สัมพันธ์กับสิ่งที่นักเรียนเคยเรียนรู้มาแล้ว
8. ช่วยให้นักเรียนตระหนักถึงเป้าหมาย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยชี้ให้นักเรียนเห็นว่าเมื่อวานนี้นักเรียนทำอะไรได้บ้าง วันนี้นักเรียนทำอะไรได้สำเร็จ และนักเรียนจะทำอะไรได้ในวันพรุ่งนี้
9. ตั้งเป้าหมายระยะสั้นอย่างชัดเจนที่นักเรียนสามารถทำได้ โดยจัดลำดับของงานให้มีความยากง่ายต่าง ๆ กันไป โดยให้นักเรียนทำงานในอันดับแรก ๆ ตามความสามารถของเขา จากนั้นค่อย ๆ จำกัดเวลา พร้อมทั้งบันทึกความก้าวหน้าของนักเรียน เมื่อนักเรียนทำงานก้าวแรกได้เสร็จตามกำหนดเวลาจึงค่อยให้งานที่ยากขึ้น โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนแบบเดียวกัน
10. ให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีที่นักเรียนทำงานได้สำเร็จ ถ้านักเรียนผิดให้บอกทันทีอธิบายใหม่ และให้นักเรียนแก้ไขใหม่ทันที แต่ต้องใช้วิธีการบวก ถ้านักเรียนสำเร็จต้องรีบให้คำชมและบอกเหตุผลที่นักเรียนได้รับคำชม โดยเน้นความพยายามในการทำงานเป็นหลักไม่ชมเชยเฉพาะงานที่ครูพอใจ
11. ให้หยุดกิจกรรมนั้นชั่วคราวรอเวลาอีกระยะหนึ่ง ถ้าครูพยายามใช้วิธีการใหม่ ๆ หรือกิจกรรมใหม่ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนแล้ว แต่นักเรียนยังไม่สามารถพัฒนาได้
12. อย่าพยายามสอนสิ่งที่นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้และไม่อาจเรียนรู้ได้

13. เนื้อหา บทเรียน และเทคนิควิธีการเรียนการสอน ที่จะนำมาใช้สอนนั้นควรเริ่มสอนเนื้อหาหรือบทเรียนที่ต่ำกว่าระดับชั้นของนักเรียน 1 ปี เพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ของความสำเร้จ

14. กิจกรรมในทักษะเดียวกันให้หลากหลาย เพื่อว่านักเรียนจะได้เลือกงานที่ทำได้ และให้นักเรียนทำงานตามแนวทางของเขาเอง เช่น ปากกาสีแดง เลือกลมูมนั่งทำงานเอง ใช้อุปกรณ์ช่วยประเภทเครื่องเล่นเทป หรือคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

15. ใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด

16. ใช้เกมหรือกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสเคลื่อนที่ได้สัมผัส ได้มองเห็น และได้ยิน ได้ฟัง เพราะจะทำให้นักเรียนสนุกในการเรียนรู้ และเรียนรู้ได้เร็ว

17. สอนช้าและทบทวนบ่อย ๆ เพราะตามปกตินักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ต้องการประสบการณ์ช้า และบ่อยมากกว่านักเรียนปกติ

18. จัดทำป้ายกระดานแข็ง หรือธงสีแดง ซึ่งมีความหมายว่าต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งข้างหนึ่งของป้ายอาจเขียนว่า “พยายามทำงานต่อไป” และอีกข้างหนึ่งเขียนว่า “หนูมีปัญหา” ให้นักเรียนยกขึ้นตั้งออกนอกตัว เมื่อต้องการความช่วยเหลือจากครู วิธีนี้จะช่วยลดความคับข้องใจให้แก่เด็กนักเรียนได้บ้าง และป้ายหรือธงจะช่วยลดความวุ่นวายไปได้ โดยที่นักเรียนไม่ต้องลุกจากที่นั่ง หรือยกมือ หรือเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากครูบ่อย ๆ นอกจากนี้ ป้ายดังกล่าวยังทำหน้าที่เตือนนักเรียนให้ทำงานต่อไป

วาระดี ชาลวรัตน์ (2547) ได้อธิบายถึงการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ดังนี้

การคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เข้าเรียนร่วมจะต้องพิจารณาลักษณะความบกพร่องที่จำเป็นดังต่อไปนี้

1. การเรียน นักเรียนจะต้องมีปัญหาด้านการอ่าน การเขียน และการแยกความแตกต่างของขนาด รูปทรง การนับ การใช้เครื่องหมาย การคำนวณ ที่ต่างไปจากเด็กปกติทั่วไป
2. ภาษา นักเรียนจะต้องมีปัญหาไม่รุนแรง ด้านการพูด การใช้ภาษา การอ่าน การจำคำ การลำดับเรื่องความสนใจ
3. การรับรู้ นักเรียนจะต้องใช้ประสาทการรับรู้ได้ใกล้เคียงกับเด็กปกติทั่วไป ได้แก่ การรับรู้ทางสายตา การจำ การจำแนกสิ่งที่เห็น
4. การเคลื่อนไหว นักเรียนจะต้องมีการเคลื่อนไหว ซึ่งจะไม่ผิดปกติมากนักในด้านความเร็วหรือความช้า รวมทั้งการควบคุมกล้ามเนื้อเล็กและกล้ามเนื้อมัดใหญ่

5. อารมณ์และสังคม จะต้องมีความอดทน ลดความวิตกกังวล มีอาการถดถอยและรู้สึกไม่ดีต่อตนเองน้อย ลดความก้าวร้าวลงได้ ปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี เพิ่มอัตราการทำงานได้เร็วขึ้น หรือใกล้เคียงกับเด็กปกติในชั้นเดียวกัน

6. ความสนใจและการจดจำ ต้องมีช่วงความสนใจที่ยาวขึ้น มีสมาธินานพอที่จะเรียนบทเรียนได้ จำสิ่งที่ได้ยินและสิ่งที่มองเห็นได้ ใกล้เคียงกับเด็กปกติในชั้นเรียนเดียวกันทำตามคำสั่งได้

นักเรียนทุกคนควรมีแผนการสอนเฉพาะบุคคล ถ้าคนใดมีความพร้อมดังกล่าวมาแล้วควรจัดให้เรียนในชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติเต็มเวลา แล้วนำมาสอนเสริมทวิวิชาการตามความจำเป็นของนักเรียนแต่ละบุคคล

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรมุ่งพัฒนาศักยภาพความสามารถของนักเรียน เน้นกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะอย่างหลากหลาย ใช้สื่อและอุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรม เนื้อหาบทเรียนควรเริ่มที่ต่ำกว่าระดับชั้นเรียนของนักเรียน 1 ปี เพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จเกิดทักษะอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดการเรียนรู้ที่ถาวร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลเมืองโลก ยึดมั่นการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ทำจำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิตโดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ โดยมีจุดหมายมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมอง และพหุปัญญา (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552)

1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้ประกอบกิจกรรมการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และ

สร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจนอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

2. คุณภาพผู้เรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดังนี้

1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับ เหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน
2. มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน
3. เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดง ความคิดความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำหรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตามและมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด
4. สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยค ง่าย ๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
5. เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยาน และบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

สื่อประสม

สิ่งที่เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนสู่ผู้เรียนคือ สื่อการสอน สื่อการสอน มีหลายชนิด แต่ละชนิดก็มีข้อจำกัดแตกต่างกัน ดังนั้นเพื่อให้การใช้สื่อมีประสิทธิภาพ จึงมีการนำสื่อ มาใช้ร่วมกันในลักษณะ “สื่อประสม”

1. ความหมายของสื่อประสม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523) ได้ให้ความหมายของสื่อประสมไว้ว่า การนำเอาสื่อการสอนหลายอย่างมาสัมพันธ์กัน เพื่อถ่ายทอดเนื้อหาสาระในลักษณะที่สื่อแต่ละชิ้นส่งเสริมสนับสนุนกัน และกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด การใช้สื่อประสมช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกันได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

วารินทร์ รัศมีพรหม (2531) ได้ให้ความหมายของสื่อประสมไว้ว่า การรวบรวมเอาวัสดุเพื่อการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยสื่อมากกว่าหนึ่งชนิดขึ้นไป มาจัดระบบไว้อย่างเกี่ยวเนื่องกันในการสอนเนื้อหาวิชาเพียงเรื่องเดียว

กิดานันท์ มลิทอง (2531) ได้ให้ความหมายของสื่อประสมไว้ว่า การนำสื่อหลาย ๆ ประเภทมาใช้ร่วมกัน ทั้งวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนการสอน โดยการใช้สื่อแต่ละอย่างตามลำดับขั้นตอนของเนื้อหาและในปัจจุบัน มีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ร่วมด้วย เพื่อการผลิตหรือควบคุมการทำงานของอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสนอข้อมูลทั้งตัวอักษร ภาพกราฟิก ภาพถ่าย ภาพเคลื่อนไหวแบบวีดิทัศน์และเสียง

จรรยา เหนียนเฉลย (2538) ได้ให้ความหมายของสื่อประสมไว้ว่า การนำเอาสื่อการสอนหลายอย่างมากกว่า 2 ชนิดขึ้นไปมาสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง ในเวลาเดียวกันและมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหาและอีกชนิดหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้ง การใช้สื่อประสมจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกันได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

อธิพร ศรียมก (2538) ได้ให้ความหมายของสื่อประสมไว้ว่า การใช้สื่อการสอนตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไป เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน ประกอบผลการวิจัยมากมาย ทำให้แน่ใจว่า สื่อประสมที่มีคุณภาพจะได้ผลการสอนมากกว่าสื่ออื่น ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ การจดจำ สื่อประสมมีตั้งแต่ทำง่าย ราคาถูก เช่น การเล่านิทานประกอบรูปภาพ สื่อประสมที่มีราคาแพง และมีอุปกรณ์สลับซับซ้อน เช่น เครื่องสไลด์-เทป อุปกรณ์ประเภทโสต-ทัศน์

จากความหมายของสื่อประสมข้างต้น สรุปได้ว่า การนำเอาสื่อการสอนที่หลาย ๆ ชนิด มาช่วยในการจัดการเรียนรู้ถ่ายทอดและอธิบายความรู้ให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เกิดได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

2. ประเภทของสื่อประสม

นักวิชาการศึกษาหลาย ๆ ท่าน ได้จำแนกประเภทของสื่อประสมไว้ดังนี้

ประยัต จิระวรพงษ์ (2529) ได้จำแนกประเภทของสื่อประสมไว้ 2 ประเภท คือ

1. สื่อแบบชุดอุปกรณ์ (Multimedia Kits or Multimedia Packages)

เป็นสื่อประสมที่รวบรวมวัสดุอุปกรณ์บางอย่าง เพื่อการสอนกิจกรรมอย่างหนึ่ง วัสดุอุปกรณ์เหล่านี้คือ หนังสือ จุลสาร แบบทดสอบด้วยตนเอง สไลด์ แล็บเสียง และเอกสารการสอน

2. สื่อประสมแบบเสนอสนอง (Multimedia Presentation) เป็นชุดสื่อประสมที่ นำสื่อหลาย ๆ อย่าง มาเสนอพร้อม ๆ กัน สไลด์ ภาพยนตร์ ภาพชุด ควบคู่ไปกับการเปิด แล็บเสียง

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2533) ได้จำแนกสื่อประสมเป็น 6 ประเภท คือ

1. สิ่งพิมพ์เทปเสียง เป็นการใช้อยู่ประเภทเทปเสียงบรรยายร่วมกับสิ่งพิมพ์ที่จัดทำขึ้นมาโดยเฉพาะสไลด์หรือฟิล์มสตริปเทปเสียง เป็นการใช้อยู่ประเภทที่มีการบรรยาย ดนตรีและอื่น ๆ ร่วมกับสไลด์หรือฟิล์มสตริป

2. ไมโครชิพ/เทปเสียง เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสามารถใช้ในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้

3. บทเรียนหรือสื่อโปรแกรม เป็นระบบสื่อที่มีผลต่อการพัฒนาการออกแบบการสอนและเทคโนโลยีในหลายรูปแบบและเป็นที่ยอมรับมาก เช่น บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน และบทเรียนทางคอมพิวเตอร์

4. คอมพิวเตอร์ปฏิสัมพันธ์กับวิดีโอเทป มีขั้นตอนที่สลับซับซ้อน ราคาแพง และใช้เวลาในการออกแบบ จึงต้องพิจารณาให้รอบคอบก่อนนำมาใช้

5. สื่อทางไกล เป็นสื่อที่เกิดจากการพัฒนาด้านการสื่อสาร เช่น วิทยุกระจายเสียง ระบบการส่งภาพทางโทรทัศน์ร่วมกับเสียง

จรรยา เหนียนเฉลย (2538) ได้จำแนกประเภทของสื่อประสมไว้ดังนี้

จำแนกตามจุดมุ่งหมาย แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายหลายอย่าง สื่อประสมประเภทนี้มักอยู่ในรูปของสื่อหลายชิ้นมาอยู่รวมกัน แล้วใช้สอนได้หลายเรื่องเรียกว่า “ชุดอุปกรณ์” (Kit) เช่น ชุดอุปกรณ์วิทยาศาสตร์ใช้สอนการแยกน้ำด้วยไฟฟ้าก็ได้ สอนการผสมสารเคมีบางอย่างเพื่อพิสูจน์สมการเคมีก็ได้

2. ใช้เพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง ประเภทนี้มักจัดอยู่ในรูปสื่อหลายชนิดรวมกันแต่สอนได้เพียงเรื่องเดียว เรียกว่า “ชุดการสอน” (Learning Package)

จำแนกตามลักษณะของสื่อและลักษณะการใช้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. การสอนโดยใช้สื่อประสม เป็นการสอนที่ใช้สื่อหลายอย่างทั้งสื่อที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์และวิธีการ
2. การเสนอสื่อประสม (Multimedia Presentation) เป็นการเสนอสื่อประเภทฉาย เช่น สไลด์ ภาพยนตร์ ควบคู่กับสื่อเสียง เช่น แผ่นใสหรือเทปบันทึกเสียงโดยฉายบนจอตั้งแต่ 2 จอขึ้นไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน มีหลายคุณลักษณะ มีองค์ประกอบทางจิตวิทยา สภาพร่างกาย และสภาพทางสังคมรวมอยู่ด้วย การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของนักเรียน นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการอ่าน ได้ให้ความหมายของการอ่าน ไว้ ดังนี้

วรณีย์ โสมประยูร (2537) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางการสมองที่ต้องการใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจ ความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

บันลือ พุกกะวัน (2538) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่าน เป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยกรมผสมผสานเสียง เพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด การอ่านแบบนี้มุ่งให้ตัวประสมคำอ่านเป็นคำ ๆ มาสามารถใช้สื่อความโดยการฟังได้ทันที เป็นการอ่านเพื่อการอ่านออก มุ่งให้อ่านหนังสือได้แตกฉานเท่านั้น

2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความหมายโดยการอ่านหรือฟังผู้อื่นแล้วรู้เรื่อง เราเรียกว่า อ่านได้ ซึ่งมุ่งให้อ่านแล้วรู้เรื่องสิ่งที่อ่าน

3. การอ่าน เป็นการสื่อความหมายและถ่ายทอดความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน การอ่านลักษณะนี้เรียกว่าอ่านเป็น ผู้อ่านย่อมเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนโดยอ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านแล้ว

4. การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกต จำรูปคำ ใช้สติปัญญา และประสบการณ์เดิมในการแปลความหรือถอดความให้เกิด

ความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี โดยวิธีอ่านแบบนี้จะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง (กระบวนการ) อาจต้องใช้ความหมายของการอ่านจากข้อ 1, 2 และ 3 (หรือไม่จำเป็นต้องครบทั้ง 3 ความหมายก็ได้) แล้วเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน และนำผลที่ได้จากการอ่านมาเป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้ เราเรียกว่า อ่านเป็น

ราชบัณฑิตยสถาน (2539) ได้ให้ความหมายของคำว่าอ่านไว้ดังนี้ “อ่าน” หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจความหมายจากตัวหนังสือ สังเกตหรือ พิจารณาดูเพื่อความเข้าใจ

กัลยา ยวนมาลัย (2539) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง การเข้าใจ ความหมายของคำ สัญลักษณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ สามารถรับรู้แล้วแปลความหมายออกมาได้ ฉะนั้นหัวใจของการอ่านคือการเข้าใจและสามารถแปลถ้อยคำที่อ่านได้ถูกต้อง

นภคล จันทรเพ็ญ (2539) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็น กระบวนการในการแปลความหมายตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิดของ ตนเอง แล้วผู้อ่านก็นำความคิดความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้นไปให้เกิดประโยชน์

กรมวิชาการ (2546) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่ อ่านตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียน เขียน ผู้อ่านสามารถจำความรู้ ความคิด หรือสาระจากเรื่องราวที่อ่าน ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2547) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้สารซึ่งเป็นความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความคิดเห็นที่ผู้เขียนถ่ายทอด ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร การที่ผู้อ่านจะเข้าใจสารได้มากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับประสบการณ์และ ความสามารถในการใช้ความคิด

ฟราย (Fry, 1977) ได้ให้คำจำกัดความของการอ่านว่าเป็นกระบวนการเก็บ ความหมายของภาษาเขียน ฟรายเห็นว่าคำจำกัดความเช่นนี้ จะช่วยให้ครูพ้นจากการลุ่มหลง แต่จะฝึกให้เด็กอ่านออกเสียง ให้ท่องศัพท์เป็นคำ หรือฝึกให้อ่านเร็ว ทักษะเหล่านี้จำเป็นต้องฝึกฝน บ้าง แต่จะต้องไม่เน้นมากนัก จนนอกจุดประสงค์ของการอ่าน นั่นคือ การเก็บความหมาย

รูบิน (Rubin, 1993) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก อารมณ์ ความเข้าใจในบทอ่าน และรับรู้ถึงความหมายของคำโดยอาศัยกระบวนการติด เพื่อสื่อ ความหมายของสัญลักษณ์ในบทอ่าน

จากความหมายของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านเป็นการแปลความหมาย ของตัวอักษรหรือภาพสัญลักษณ์ เป็นกระบวนการทางความคิดในการรับรู้และเข้าใจความหมายของ

คำพูดที่มีความหมายสื่อให้ตรงกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ผู้อ่านจำความหมายของคำได้ต้องเข้าใจความหมายของคำและสามารถแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ออกจากคำได้

2. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและมีคุณค่าอย่างยิ่งที่ทำให้บุคคลใช้ในการสื่อสารและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในทักษะวิชาอื่น ๆ การถ่ายทอดความรู้สึกของบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง การประกอบอาชีพ การดำเนินชีวิตประจำวันในสังคมตลอดจนความบันเทิง การอ่านจึงมีความสำคัญในทุก ๆ ด้าน มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2537) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ
2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านการกิจส่วนตัว และการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม
3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้ในที่สุด
4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคมช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง ฯลฯ
5. การอ่านทั้งหลายและส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การบรรยาย หรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความเชื่อถือให้แก่ตนเอง
6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี
7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ศิลปจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้อนุชนรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป

บันลือ พุกษะวัน (2538) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้
2. เด็กที่อ่านเป็นย่อมได้รับการยอมรับสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมได้อย่างมั่นใจ
3. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้อย่างกว้างขวาง

4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบอาชีพของผู้เรียนในอนาคต
5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีในการรับรู้ข่าวสาร เหตุการณ์

บ้านเมือง

6. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการวิเคราะห์ ตัดสินใจในการเลือกตัวแทนด้านการเมือง การปกครอง

7. การอ่านนับเป็นกิจกรรมที่สำคัญในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ได้รับความเพลิดเพลินและพัฒนาด้านจิตใจอีกด้วย

8. การอ่านช่วยให้ผู้เรียนทราบและสามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม พัฒนาการตนเองและอาชีพของตนเองได้

เสริมศรี หอทิมาวรุณ (2539) กล่าวว่า การอ่านนอกจากจะเป็นทักษะสำคัญของการแสวงหาความรู้แล้ว การอ่านยังมีความสำคัญในด้านอื่น ๆ อีก ดังนี้

1. การอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะต้องการหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือ
2. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึกและความต้องการระหว่างบุคคลกับบุคคล

3. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เป็นผู้สำเร็จในการประกอบอาชีพ ได้อ่านเอกสารความรู้ในการปรับปรุงงานของตนเองอยู่เสมอ

4. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เพราะถ้าเราอ่านได้ก็สามารถทำความเข้าใจร่วมกับคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ผ่านไปได้อย่างราบรื่น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การรู้และวิธีการอ่านที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน

สนิท สัตโยภาส (2545) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญดังต่อไปนี้

1. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ มีความรอบรู้ไม่แคบอยู่เฉพาะเรื่อง ถ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือนิตยสารอยู่เป็นประจำแล้ว ก็จะทำให้ผู้อ่านเป็นคนทันสมัย

ทันเหตุการณ์ รู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงของสังคมและโลก เมื่อเข้าวงสนทนากับใครก็จะเข้าร่วมสนทนาได้ เข้าใจและเข้าสังคมได้โดยไม่ขัดเขิน

2. การอ่านช่วยพัฒนาความคิด การยกระดับสติปัญญาให้สูงขึ้น เพราะเมื่ออ่านมากย่อมมีความรู้มาก ฉลาดปราดเปรื่อง และอ่านถึงขั้นเชี่ยวชาญในเรื่องที่สนใจและติดตามอ่านได้

3. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการศึกษา เพราะผู้เรียนต้องอาศัยการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า ด้วยตนเองจากการเรียนในชั้นเรียน

4. การอ่านช่วยให้มีความก้าวหน้าในอาชีพ เพราะการประกอบอาชีพทุกอาชีพต้องอาศัยความรู้ความสามารถ ความชำนาญในการทำงาน ถ้าบุคคลใดแสวงหาความรู้ความสามารถใส่ตนให้ทันสมัยและสอดคล้องกับวิทยาการใหม่ ๆ อยู่เสมอ ย่อมมีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพมากกว่าผู้ไม่พัฒนาตนเอง และวิธีการสำคัญประการหนึ่งที่จะได้ความรู้ประสบการณ์และความสามารถในวิทยาการใหม่ ๆ คือการอ่าน

5. การอ่านช่วยปรับปรุงบุคลิกภาพให้ดีขึ้น ด้วยเหตุที่มีหนังสือในกลุ่มที่มีเนื้อหาซึ่งเสนอแนะเกี่ยวกับการวางตน การพูดจา การเข้าสังคม การแต่งกาย ตลอดจนแนะนำการปฏิบัติตนไปในทางที่เหมาะสมและทันสมัยอยู่มากมาย ถ้าผู้อ่านได้นำข้อแนะนำเหล่านั้นมาทดลองปฏิบัติตามก็จะทำให้บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีได้

6. การอ่านช่วยแก้ปัญหาในใจได้ เพราะปัญหาที่เราประสบในชีวิตประจำวันอาจมีวิธีแก้ไขในหนังสือที่อ่าน ช่วยให้สามารถนำความรู้มาประยุกต์แก้ปัญหาของเราได้ เช่น ปัญหาชีวิต ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการดูแลลูก ปัญหากฎหมายหรือปัญหาที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ เป็นต้น

7. การอ่านทำให้เกิดความจรรโลงใจ ได้รับความเพลิดเพลิน สนุกสนานช่วยให้จิตใจได้พักผ่อนหลังจากได้เคร่งเครียดกับงานมา

8. การอ่านช่วยให้เราใช้เวลาว่างได้อย่างมีคุณค่า

จากความสำคัญของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตในยุคปัจจุบัน เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่ใช้ในด้านการเรียน ศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ เป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดฉลาดรอบรู้เพื่อให้ทันเหตุการณ์ สามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลทั่วไปในสังคม การอ่านจะทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลและสังคมในเหตุการณ์ปัจจุบัน และความเจริญก้าวหน้าของโลก ซึ่งทักษะการอ่านช่วยให้ตัดสินใจทำในสิ่งที่เหมาะสม ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพเพราะสามารถนำความรู้จากการอ่านไปพัฒนาตนเองและพัฒนางานสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

3. ทฤษฎีการอ่าน

ทฤษฎีการอ่านมีนักการศึกษาได้นำเสนอไว้หลายแนวคิดเพื่อนำมาเป็นพื้นฐานกำหนดแนวทาง การสร้างรูปแบบและวิธีสอนให้เหมาะสม ซึ่ง สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543) ได้นำเสนอ ทฤษฎีการอ่านของนักการศึกษาไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีของ Trabasso ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้อง และมีความสัมพันธ์กัน 2 ประการ คือ ผู้รับสารต่อจากนั้นจะทำการเปรียบเทียบโดยอาศัย ประสบการณ์เดิม ทฤษฎีนี้ได้เน้นว่าระดับของผู้อ่านจะ ไม่คงที่ในขณะที่อ่านข้อความผู้อ่าน จะควบคุมเพียงโครงสร้าง ผิวดิน จนกว่าสารที่รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบ ดังนั้นลำดับขั้นตอนของ การอ่านตามพื้นฐานทฤษฎีนี้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1.1 การรับสารโดยใช้สายตา

1.2 การใช้ประสบการณ์เดิม ความจริงและภาพ ทำการเปรียบเทียบกับสารที่ ได้รับว่าแตกต่างไปจากประสบการณ์เดิมหรือไม่ ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่รู้จักผู้อ่านจะอ่านทบทวน 2-3 ครั้ง จนกว่าจะตัดสินใจว่าอะไรคือคำตอบที่แท้จริง

1.3 คำตอบที่ได้จากการเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิม หรือโดยอาศัยความรู้ จากแหล่งอื่นมาช่วยตัดสินใจนั้น ถือว่าเป็นความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่าน

2. ทฤษฎีของ Chase และ Ciark เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของใจความอ่าน กับประสบการณ์เดิม โดยมีขั้นตอนของการอ่านดังนี้ คือ

2.1 ผู้อ่านรับสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของจริงและภาพถ้าไม่ ตรงกับข้อมูลดังกล่าวหรือยังไม่มีสมาธิ ก็จะใช้การอ่านซ้ำข้อความนั้น

2.2 สารที่ให้ความรู้สึกในทางลบจะเวลาในการรับรู้ไวและนาน หมายความว่า เมื่อรับรู้แล้วจะเก็บไว้นานกว่าสารให้ความรู้สึกทางบวก ซึ่งระยะเวลาในการเก็บจะสั้นกว่าหรืออาจลืม ได้เร็วกว่าสารที่ให้ความรู้สึกทางลบ

2.3 ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะและความหมายของคำจะได้รับ การบันทึกไว้ในสมอง

2.4 การที่ผู้อ่านจะแปลความหมายของคำขึ้นอยู่กับคำชี้แนะของคำบางคำ จากทฤษฎีการอ่าน

3. ทฤษฎีของ Rumeihart ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ทำงานคล้ายกับ เครื่องคอมพิวเตอร์ มีความซับซ้อน แต่ละขั้นตอนจะมีความสัมพันธ์กัน ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะ ทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ผู้อ่านจะเริ่มต้นด้วยการอ่านสารโดยพิจารณารูปร่างของคำที่จัดเพื่อทำความเข้าใจความหมาย ต่อจากนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความหมายของคำกับความรู้อิมที่มีอยู่ เพื่อเป็น การพิสูจน์หาข้อเท็จจริง โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ความหมายการสะกดคำและ

ชนิดของคำองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถแปลความของสารได้หลักสำคัญของทฤษฎี มีอยู่ 4 ประการ คือ

3.1 การที่ผู้อ่านจะรับรู้ว่าเป็นคำชนิดใดต้องสังเกตหน้าที่ของคำ ที่อยู่ใกล้เคียงในประโยคเดียวกันหรือในข้อความใกล้เคียงกันว่าคำนั้นทำหน้าที่อย่างไร

3.2 การที่ผู้อ่านจะรับรู้ความหมายของคำขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำ ใกล้เคียง อาจเป็นคำที่มาก่อนหรือมาหลังก็ได้ จะเป็นแนวทางชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำ ใหม่ได้เร็วขึ้น

3.3 การที่ผู้อ่านจะรับรู้หน้าที่ของคำนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับ หน้าที่ของคำอื่นที่มาก่อนหลังคำใหม่ จะเป็นแนวทางช่วยชี้แนะหน้าที่ของคำใหม่ให้ผู้อ่านเข้าใจ

จากการศึกษาทฤษฎีการอ่านผู้วิจัย สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ของคำประโยคและข้อความ ผู้อ่านจะต้องรู้จักความหมายของคำและสะกดได้จะช่วยให้เข้าใจความหมายของเรื่องราวทั้งหมด นักการศึกษาได้ชี้ให้เห็นการทำงานของกระบวนการอ่าน ซึ่งคล้ายกับระบบการทำงานของเครื่อง คอมพิวเตอร์ แท้จริงเป็นการแยกให้เห็นว่า สมองจะต้องมีความรู้ในเรื่องอะไรบ้าง เป็นการชี้ให้เห็น ความสัมพันธ์ระหว่างสารกับสมองของผู้อ่านนั่นเอง ผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจ เพื่อใช้เป็น แนวทางการกำหนดรูปแบบวิธีการสอนให้เหมาะสมกับสภาพความจริงของนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้แต่ละบุคคล

4. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพื่อนำไปใช้ในการ ดำเนินชีวิตได้มีนักการศึกษาและนักวิชาการได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการอ่าน ไว้ดังนี้

ศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์ (2536) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ คนเราต้องการให้ความรู้ของตนเองออกมาขยายขอบเขต ออกไปจากที่มีอยู่เดิม เพื่อให้เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจตนเอง รู้ทันต่อความก้าวหน้าต่าง ๆ

2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น

3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลินหรือความบันเทิง เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งตีพิมพ์ที่มีเนื้อหาไม่เป็นวิชาการนัก

4. อ่านเพื่อจรรโลงใจ บางครั้งชีวิตของคนเราพบปัญหาและเกิดความท้อใจหาก ได้อ่านหนังสือที่เกี่ยวกับบุคคลที่ฟันฝ่าอุปสรรคชีวิตจนประสบความสำเร็จทำให้ผู้ที่หมดหวังในชีวิต มีกำลังใจดีขึ้น อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่น เช่น หนังสือแนะนำแนวทางแก้ไขปัญหา เพื่อสร้างบุคลิกภาพ การสร้างฐานะทางเศรษฐกิจ

สนธิ ตั้งทวี (2538) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียดหรือโดยย่อ
 - 1.1 อ่านเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น
 - 1.2 อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า
 - 1.3 อ่านเพื่อต้องการทราบข้อมูลข่าวสาร ข้อเท็จจริง
 - 1.4 อ่านเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับในวงสังคม
 - 1.5 อ่านเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน

นพดล จันทรเพ็ญ (2542) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านดังนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาความรู้ เป็นการอ่านเพื่อมุ่งให้ได้ความรู้ในเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวเนื้อหานั้น ๆ โดยผู้อ่านอาจจะต้องการศึกษาหาความรู้ โดยละเอียดหรือโดยย่อก็ได้ การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ มักใช้ในการอ่านตำราวิชาต่าง ๆ หรืออ่านงานเขียนเฉพาะเรื่องที่ต้องการศึกษาเข้าใจ

2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลินบันเทิงใจ ผู้อ่านมุ่งที่ความผ่อนคลายอารมณ์ ความเพลิดเพลินที่เกิดจากการอ่าน อันได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี นวนิยาย หรือสารคดีที่มีเนื้อหามุ่งความเพลิดเพลิน เช่น สารคดีท่องเที่ยว วรรณคดี วารสาร นิตยสารที่ประกอบด้วยเรื่องราวในแนวสาระบันเทิงต่าง ๆ การอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายนี้เป็นการอ่านที่ใช้มากในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

3. อ่านเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการซึ่งหมายถึงการคิดค้นในเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษ

4. อ่านเพื่อฝึกทักษะในการอ่านออกเสียงเป็นการฝึกฝนตนเองในการอ่านออกเสียง เพื่อให้ผู้อื่นฟังแล้วเกิดความรู้ความเข้าใจหรือซาบซึ้งในอรรถรส ทั้งนี้แล้วแต่ประเภทของงานเขียน ส่วนผู้อ่านนั้นมุ่งที่การฝึกฝนการอ่านออกเสียงของตนให้ถูกต้องชัดเจน และเหมาะสมตามประเภทของงานเขียนที่นำมาอ่าน

กระทรวงศึกษาธิการ (2543) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านได้ถูกต้องคล่องแคล่วรวดเร็ว
2. อ่านจับใจความและเข้าใจถูกต้อง
3. อ่านได้โดยไม่ต้องอ่านย้อนหน้าย้อนหลัง
4. เข้าใจความสัมพันธ์ในเนื้อเรื่องรู้รายละเอียดสามารถขยายความได้
5. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
6. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้
7. เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ในเรื่องที่อ่านได้

8. อ่านในใจได้โดยไม่ทำปากขมุบขมิบ

มิลเลอร์ (Miller, 1973) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างท่องแท้
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดจากเรื่อง

เกรลเล็ต (Grellet, 1994) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านดังนี้

1. การอ่านเพื่อความบันเทิง
2. การอ่านเพื่อหาความรู้จากข้อมูลต่าง ๆ

จากจุดมุ่งหมายของการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านของแต่ละคนมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไป อ่านเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อความบันเทิงเพลิดเพลิน เพื่อให้รู้ทันต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกปัจจุบันและสามารถนำความรู้จากการอ่านที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

5. วิธีการสอนอ่านทั่วไป

วิธีการสอนอ่านมีหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับผู้สอนจะเลือกใช้วิธีใดในการสอนเพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านออก มีนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้ให้วิธีการสอนอ่านไว้ดังนี้

วรรณิ โสสมประยูร (2537) กล่าวว่า วิธีการสอนอ่านนั้นมีหลายวิธี แต่ละวิธีมีข้อดี และข้อบกพร่องแตกต่างกัน ครูจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในแต่ละวิธี เพื่อเลือกวิธีอ่านให้เหมาะสมกับเนื้อหา และทักษะที่ต้องการพัฒนาในตัวนักเรียนนอกจากนี้ครูจะต้องเข้าใจวิธีบูรณาการวิธีการสอนเพื่อทำให้วิธีการสอนเกิดความสมบูรณ์ โดยนำวิธีที่ดีต่าง ๆ มาผสมผสานหรือบูรณาการเข้าด้วยกัน ตัวอย่างวิธีการสอนอ่านแบบต่าง ๆ ที่ครูควรนำมาผสมผสานกันและเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน มีดังนี้

1. วิธีการสอนแบบแจกลูก เป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักรูป และเสียงของตัวอักษรทุกตัว เพื่อให้รู้จักการประสมคำ ซึ่งมีทั้งการแจกลูกพยัญชนะและสระ เช่น กะ กา กิ กี่ กือ กุ กู ฯลฯ และ กา ขา คา งา จา แ ซา ซา ฯลฯ รวมทั้งการผันวรรณยุกต์ ที่แยกเสียงตามอักษร สูง-กลาง-ต่ำ เช่น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า, ขา ข่า ข้ำ, คา ค่า ค้า เป็นต้น วิธีการสอนแบบอ่านแจกลูกนี้ เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้นักเรียนเรียนคำใหม่ได้ง่าย อ่านออกเสียงได้ดี แต่บางครั้งทำให้นักเรียนไม่สนใจการอ่าน เพราะไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคำ และทำให้ขาดทักษะการอ่านเร็ว การสอนอ่านแบบแจกลูก

จึงมุ่งให้นักเรียนออกเสียงได้เป็นส่วนใหญ่ มากกว่าที่จะมุ่งอ่านเพื่อเอาความหมาย การสอนโดยวิธีแจกลูกจะได้ผลดีมากก็ต่อเมื่อนักเรียนโตพอที่จะรู้เหตุผลได้ดีแล้ว เช่น ในตอนปลายปีของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้น อย่างไรก็ตามการอ่านแบบแจกลูกตลอดไปย่อมไม่ได้ผลดี เพราะจะทำให้ให้นักเรียนมีแต่สนใจต่อเสียงและการประสมอักษรจนลืมนึกถึงความหมายของคำ

2. วิธีการสอนแบบสะกดคำ ในปัจจุบันใครก็ตามที่ไม่สามารถอ่านและเขียนได้ นับว่าเป็นข้อเสียเปรียบอย่างมหาศาลทั้งในทางธุรกิจและวงการสังคม เพราะโลกทุกวันนี้เป็นโลกของการอ่าน และโลกของการเขียน ซึ่งทั้งในเรื่องทักษะการอ่านและทักษะการเขียนนั้นย่อมจะต้องมีการสะกดคำ (Spilling) รวมอยู่ด้วย จึงทำให้การอ่านและการสะกดคำมีความสัมพันธ์กันในแง่ของการใช้ทักษะภาษาพอสมควร นักวิจัยทางภาษาของประเทศสหรัฐอเมริกาบางท่านได้รายงานถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสะกดคำและความสามารถในการอ่าน ว่ามีอยู่ค่อนข้างสูงมากในระดับประถมศึกษา เป็นต้นว่า นักเรียนที่สะกดคำเก่งมักจะเป็นนักเรียนที่อ่านเก่ง และนักเรียนที่อ่านสะกดคำไม่เก่งจะต้องอ่านไม่เก่งด้วยเสมอ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า นักเรียนที่สะกดคำไม่เก่ง จะต้องอ่านไม่เก่งไปเสียทั้งหมด การเรียนรู้ในการอ่านกับการเรียนรู้ในการสะกดคำจึงมีความสัมพันธ์กันมาก จากการศึกษาของนักวิจัยเหล่านี้ยังได้พบอีกว่า นักเรียนจะสะกดคำต่าง ๆ ที่เขาสามารถอ่านออกได้ถูกต้อง อันที่จริงวิธีสอนแบบสะกดคำในภาษาไทยนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของวิธีสอนอ่านแบบแจกลูก หรือประสมคำนั่นเอง แต่ที่แยกออกมาเพื่อให้มองเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นวิธีสอนอ่านแบบสะกดคำจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อการอ่านของนักเรียนด้วย

2. วิธีสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยค วิธีสอนแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนสนใจอ่านหนังสือเรียนรู้ และเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคและเรื่องราวที่อ่านได้ดี ทำให้นักเรียนอ่านได้เร็ว เพราะสามารถกวาดสายตาไปได้ 2-3 คำ นอกจากนี้ยังช่วยให้นำความเข้าใจจากการอ่านไปใช้ด้วยการสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยคให้กับนักเรียนเริ่มเรียนหรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้วใช้วิธีสอนอ่านแบบแจกลูกในช่วงระยะเวลาที่เหมาะสมกันทั้งสองอย่าง จะได้ประโยชน์มากที่สุด และจะช่วยให้การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาต้น ๆ ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ดี หากจะใช้วิธีการสอนแบบเป็นคำ เป็นประโยคแต่เพียงอย่างเดียวก็อาจทำให้ นักเรียนอ่านออกเสียงได้ไม่ดีเท่าที่ควร

3. วิธีการสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสพการณ์ แผนภูมิประสพการณ์มีหลายชนิดซึ่งครู และนักเรียนสามารถช่วยกันสร้างขึ้นได้ แผนภูมิที่ดีจะเป็นอุปกรณ์หรือสื่อการสอนที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนอ่าน การสอนอ่านโดยวิธีนี้ จะทำให้นักเรียนอ่านคำหรือประโยคได้เร็ว และมีความหมายมากขึ้น และนักเรียนสามารถนำความคิดที่ได้จากแผนภูมิไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้เร็ว นอกจากนี้ครูยังสามารถใช้แผนภูมิสอนอ่านควบคู่ไปกับวิธีสอนอ่านแบบอื่น ๆ ได้ทุกแบบและใช้ได้ดีกับทุกกลุ่มประสพการณ์อีกด้วย อย่างไรก็ตามการทำแผนภูมิประสพการณ์ก็เป็นภาระหนักสำหรับครู

และนักเรียน อักทั้งถ้าจะสอนโดยให้นักเรียนอ่านแผนภูมิบ่อย ๆ เป็นประจำก็อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายได้เหมือนกัน

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านที่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งกับเด็กปกติ และเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ซึ่งมีรายละเอียดโดยสังเขป ดังนี้

1. วิธีสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach) เป็นการสอนเด็กให้อ่านเป็นคำ ๆ และให้เด็กอ่านก่อนที่จะจำตัวอักษรได้ เมื่อเด็กอ่านคำได้มากพอสมควรแล้ว จึงสอนให้รู้จักตัวสระและพยัญชนะในภายหลัง ครูอาจใช้บัตรคำในการสอน ให้เด็กอ่านตาม ให้ดูภาพประกอบ เด็กอาจอ่านคำได้โดยการจำ ครูอาจทำโดยการบันทึกเสียงลงบนเทปก็ได้ แล้วจึงเปิดเสียงให้เด็กฟัง และให้เด็กอ่านบัตรคำ การสอนวิธีนี้จะทำให้เด็กอ่านคำโดยใช้สายตา

2. วิธีสอนหน่วยเสียง (Phonic Approach) เป็นการสอนให้เด็กอ่านโดยวิธีให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงในภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะและให้เด็กเปล่งเสียงให้ถูกต้อง หน่วยเสียงสระและพยัญชนะจะปรากฏในคำ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าวิธีนี้เป็นการสอนอ่านเป็นคำ ๆ ในแต่ละคำมีที่ให้สังเกตหน่วยเสียงได้อย่างชัดเจน

3. วิธีสอนอ่านเบื้องต้น (Basal Reading Approach) เป็นการสอนอ่านโดยมีเนื้อหาเป็นชุด ตามระดับความสามารถของเด็กตั้งแต่ง่ายไปถึงยาก เริ่มจากการอ่านคำ อ่านฟังเสียง ไปจนถึงการอ่านเพื่อเข้าใจความหมาย เนื้อหาที่ตั้งแต่นั้น ๆ ไปจนถึงเนื้อหาที่มีความยาวหลายหน้ากระดาษ ภายในชุดการสอนอาจประกอบด้วย บัตรคำ บัตรภาพ เนื้อหาสาระที่จะให้เด็กอ่านมีการจำกัดคำยาก และเพิ่มปริมาณคำยากตามลำดับ มีคู่มือครูและการทดสอบไว้สำหรับแต่ละตอนแต่ละชุด

บันลือ พฤกษ์วัน (2543) กล่าวว่า การที่เด็กอ่านได้โดยการอ่านเป็นคำ มีภาพประกอบในการช่วยอ่าน เด็กได้ฝึกอ่านคำประกอบภาพ เป็นการเสริมแรงให้เด็กสนใจ ทำทหายให้อยากอ่าน ให้นักเรียนเห็นว่าการอ่านนั้นง่าย

จากวิธีการสอนอ่านทั่วไป สรุปได้ว่า การสอนอ่านเป็นสิ่งจำเป็นต่อนักเรียนในทุก ระดับ เนื่องจากการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญของการศึกษา ครูผู้สอนต้องทำความเข้าใจในขั้นตอนและวิธีการสอนอ่านให้เข้าใจอย่างท่องแท้ แล้วดำเนินการสอนอ่านอย่างเป็นขั้นตอนและไม่ควรใช้การสอนอ่านเพียงวิธีเดียว ควรสืบเปลี่ยนการสอนอ่านตามช่วงระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้นักเรียนสนใจในการอ่านมากยิ่งขึ้น

6. การสอนอ่านโดยใช้บัตรภาพ-บัตรคำ

การสอนอ่านโดยใช้บัตรภาพ-บัตรคำเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เพราะว่ารูปเป็นวัสดุที่มีลักษณะเด่นหลายประการมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้และการศึกษา ซึ่ง วรณิ โสมประยูร (2544) กล่าวว่า การเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา

เป็นการเรียนภาษาศิลป์ ซึ่งเป็นทักษะทางภาษา ไม่มีเนื้อหา ดังนั้น บรรดาสื่อหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ จึงมีความสำคัญมากสำหรับการสอนทักษะทางภาษา สื่อที่ใช้อาจเป็นหนังสือ เอกสาร บทความ เรื่องราว เรื่องสั้น ภาพ บัตรคำ บัตรประโยค เป็นต้น

จากคำกล่าวข้างต้น การสอนอ่านโดยใช้บัตรภาพและบัตรคำ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการสอนการอ่านแก่นักเรียนที่อยู่ในระดับประถมศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในด้านการอ่านซึ่งมีปัญหาในการจำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด การใช้สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาช่วยส่งเสริมในด้านการอ่าน บัตรภาพและบัตรคำจึงมีส่วนในการส่งเสริมการอ่านของนักเรียนสามารถกระตุ้นและเป็นแรงจูงใจในการอ่านให้นักเรียนอ่านและจดจำคำได้เพิ่มขึ้น

7. การสอนอ่านด้วยวงล้อประสมคำ

วงล้อประสมคำ

เดือนโน สินเธาว์ (2551) โรงเรียนบ้านนาจานบ่อแก้ววิทยาคาร อำเภอเมืองจัตุมะ จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 2 เป็นนวัตกรรมที่เกิดจากการร่วมกับนักเรียนและครูเพื่อแก้ปัญหากระบวนการการเรียนรู้การสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาไทย ซึ่งเป็นนวัตกรรมที่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นใหม่มีลักษณะเป็นวงล้อที่ประกอบไปด้วยตัวพยัญชนะภาษาไทยและสระ จำนวน 4 วงล้อ คือ วงล้อที่ 1 สระ อะ,อา วงล้อที่ 2 สระ อี,อิ วงล้อที่ 3 สระ อึ,อื วงล้อที่ 4 สระ อุ,อุ สามารถหมุนประสมตัวอักษรให้เป็นคำอ่านได้อย่างหลากหลายตามความสนใจของผู้เรียน ซึ่งมีเป้าหมายที่สำคัญ คือ

1. แก้ปัญหาทักษะการอ่านคำของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนขาดทักษะด้านการอ่าน การสะกดคำ และการประสมคำเพื่อสร้างคำใหม่
2. กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ สามารถพัฒนาตนเอง พัฒนาองค์ความรู้ด้านทักษะการอ่านสะกดคำ

3. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น

กระบวนการได้มาซึ่งวงล้อประสม

1. ขั้นที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระภาษาไทย
2. ขั้นที่ 2 ปรึกษารื้อกับผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความตระหนักร่วมกัน
3. ขั้นที่ 3 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระภาษาไทยเพื่อประโยชน์ต่อการออกแบบสื่อ “วงล้อประสมคำ”
4. ขั้นที่ 4 ปรึกษารื้อกับผู้เชี่ยวชาญด้านจัดทำสื่อ “วงล้อประสมคำ” โดยเฉพาะอย่างยิ่งศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบกลุ่มสาระภาษาไทยของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 4

5. ชั้นที่ 5 การวางแผนและการผลิตสื่อมุ่งเน้นการมีส่วนร่วม

6. ชั้นที่ 6 การนำสื่อ “วงล้อประสมคำ” ไปใช้

7. ชั้นที่ 7 การประเมินการใช้สื่อและประเมินผลการเรียนที่ใช้สื่อ “วงล้อประสมคำ”

ประกอบการเรียนการสอน

8. ชั้นที่ 8 ปรับปรุงและเผยแพร่ รายงานผู้บริหารสถานศึกษา เพื่อนครูและผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ทราบ

วิธีและขั้นตอนการสร้างวงล้อประสม

การทำภาพสามมิติว่าเป็นการจัดทำในลักษณะบูรณาการและการประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อสร้างองค์ความรู้ของนักเรียน ภาพสามมิตินอกจากจะเป็นเสน่ห์ที่เรียกความสนใจได้ดี ยิ่งแล้วยังใช้สื่อสอบถามความหมายกับผู้เรียนได้เข้าใจและจดจำการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1. เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่จำเป็นเครื่องมือหรือวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องมีสำหรับทำภาพสามมิติ

2. กระดาษโปสเตอร์

3. แผ่นฟิวเจอร์บอร์ด

4. กรรไกร

5. คัตเตอร์ (เปลี่ยนใบมีดได้)

6. ดินสอ

7. วงเวียน

8. แผ่นรองกรีด

9. สติกเกอร์ตัวหนังสืออักษรกลาง

10. สติกเกอร์สระในภาษาไทย

11. ไม้บรรทัด

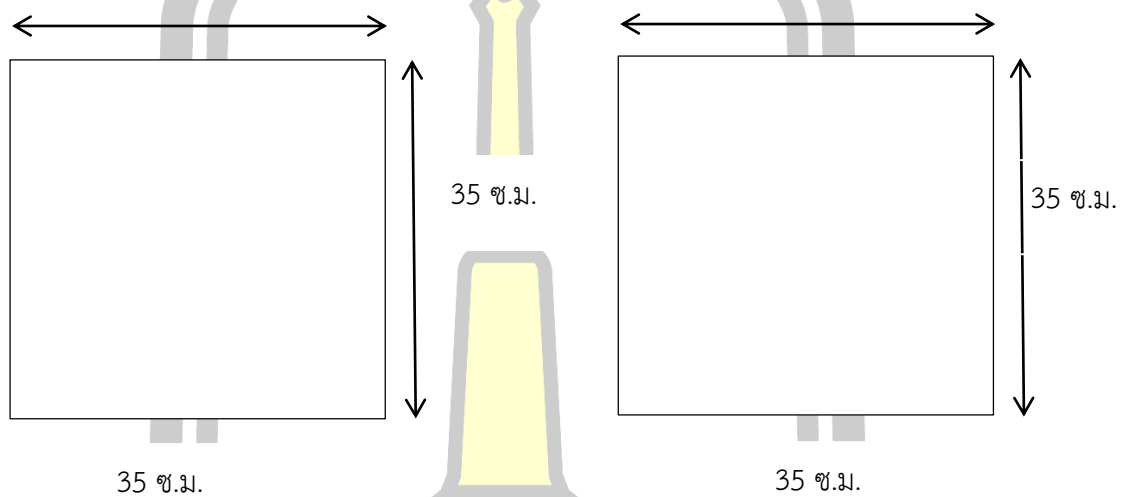
12. ยางลบ

13. สติกเกอร์รูปการ์ตูนขนาด 3x4 ซม.

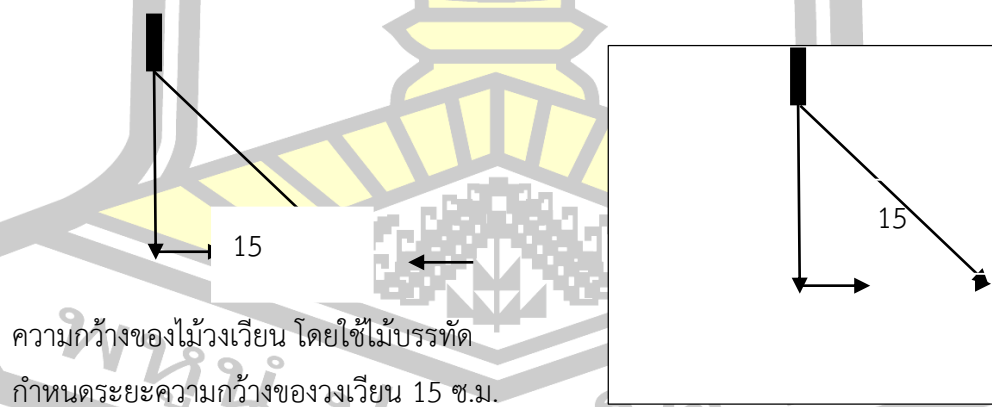
ขั้นตอนการทำวงล้อประสมคำ

งานวงล้อประสมคำทุกชิ้นงานจะต้องประกอบด้วยแผ่นฟิวเจอร์บอร์ดรูปวงกลมขนาดความกว้าง 35 ซม. จำนวน 2 ชิ้น และแผ่นฟิวเจอร์บอร์ดจะต้องเป็นคลื่นสี่เหลี่ยมเพื่อความเด่นชัดของตัวหนังสืออักษรกลางพร้อมสระแท้ฐานเดียวและความสวยงามของชิ้นงาน แบบตัวหนังสืออักษรกลางขนาด 3 ซม. จำนวน 9 ตัวอักษร ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ แบบตัวสระแท้ฐานเดียวขนาด 2 ซม. และใช้น้ำยติดแกนกลางของวงล้อประสมคำ เพื่อให้แผ่นงานประกบกันและสะดวกในการเลื่อนใช้งานอย่างมีประสิทธิภาพ และพร้อมตกแต่งแผ่นงานวงล้อประสมคำให้ดูสวยงามหรือเป็นจุดสนใจของ

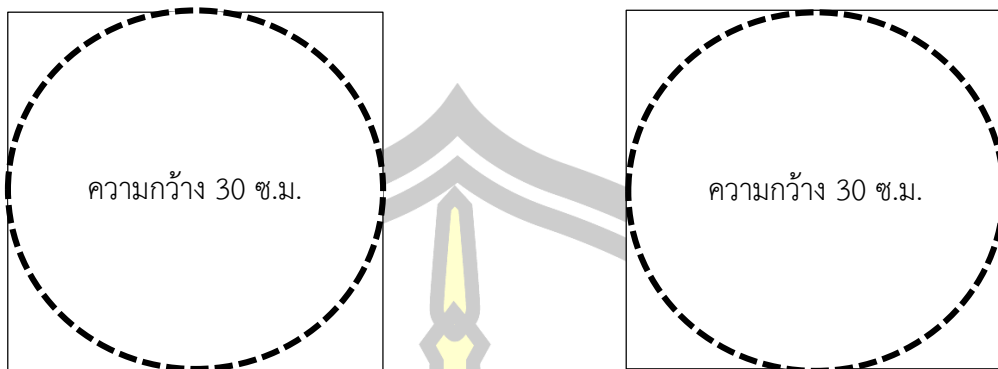
ผู้เรียนด้วยรูปภาพการ์ตูนในช่องเปิดตัวอักษรในแต่ละช่อง เพื่อสะดวกในการเปิดอักษรกลาง ในการเปิดให้ประสมคำการอ่านของนักเรียนง่ายขึ้นและมีประสิทธิภาพ ในการทำแผนงานนั้นเราจะทำแผนงานวงล้อประสมคำจำนวน 5 ชุด เพื่อลำดับการประสมคำในแต่ละขั้นตอนการเรียนการสอนของผู้เรียนให้เกิดการอ่านประสมคำที่ถูกต้องและแม่นยำในการประสมคำอ่าน เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจได้ง่าย และเรียนสนุกในการใช้วงล้อประกอบการเรียนการสอน โดยมีขั้นตอนการผลิตทั้ง 5 ชุด มีดังนี้

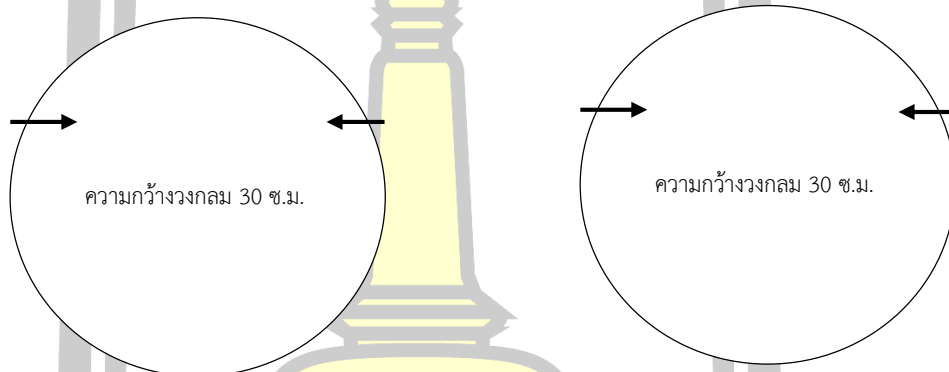
ภาพประกอบ 1 แผ่นฟิวเจอร์บอร์ด จำนวน 2 ชิ้น ขนาดที่เท่ากัน คนละสี่

ภาพประกอบ 2 ใช้ไม้วงเวียนในการกำหนดทำรูปวงกลมของแผนงาน

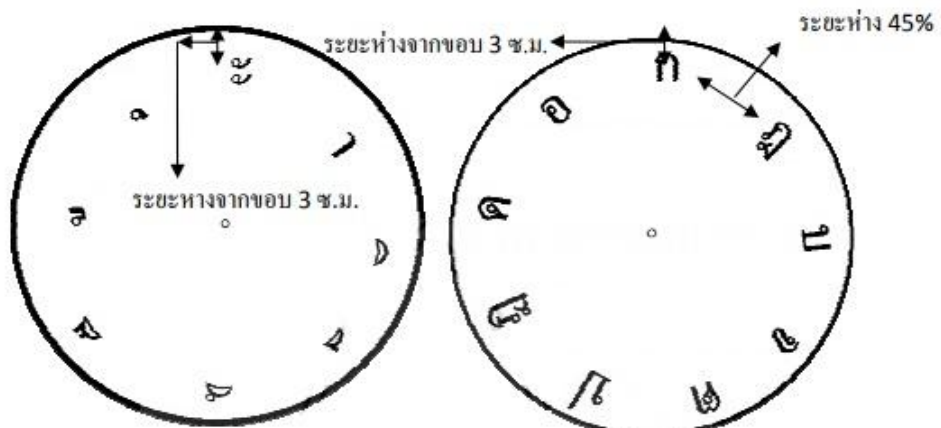

ภาพประกอบ 3 รูปที่ถูกขีดเส้นวงกลมของไม้วงเวียนที่มีเส้นผ่านศูนย์กลาง 30 ซม.

ภาพประกอบ 4 ใช้คัตเตอร์ตัดตามรอยขีดของไม้วงเวียนให้เป็นวงกลมตามรูปแบบที่กำหนด

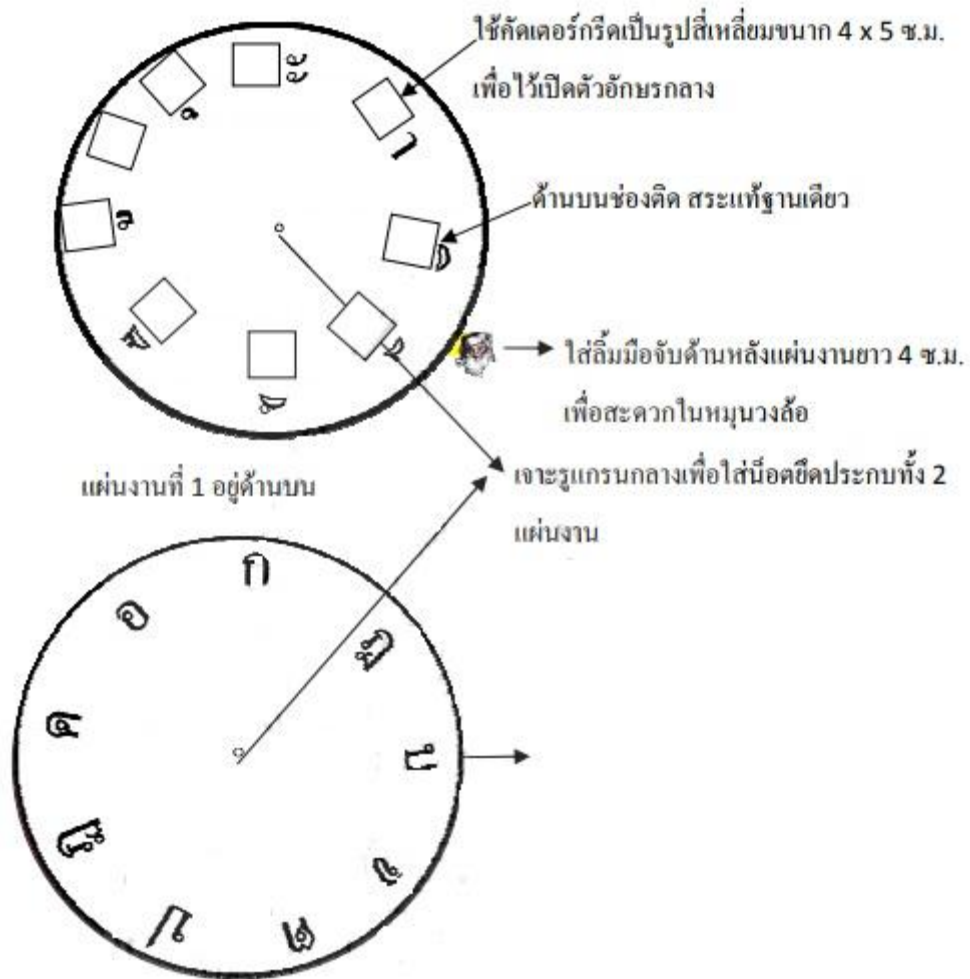

แผ่นที่ 1 ให้ติด สระพื้นฐานเดียว

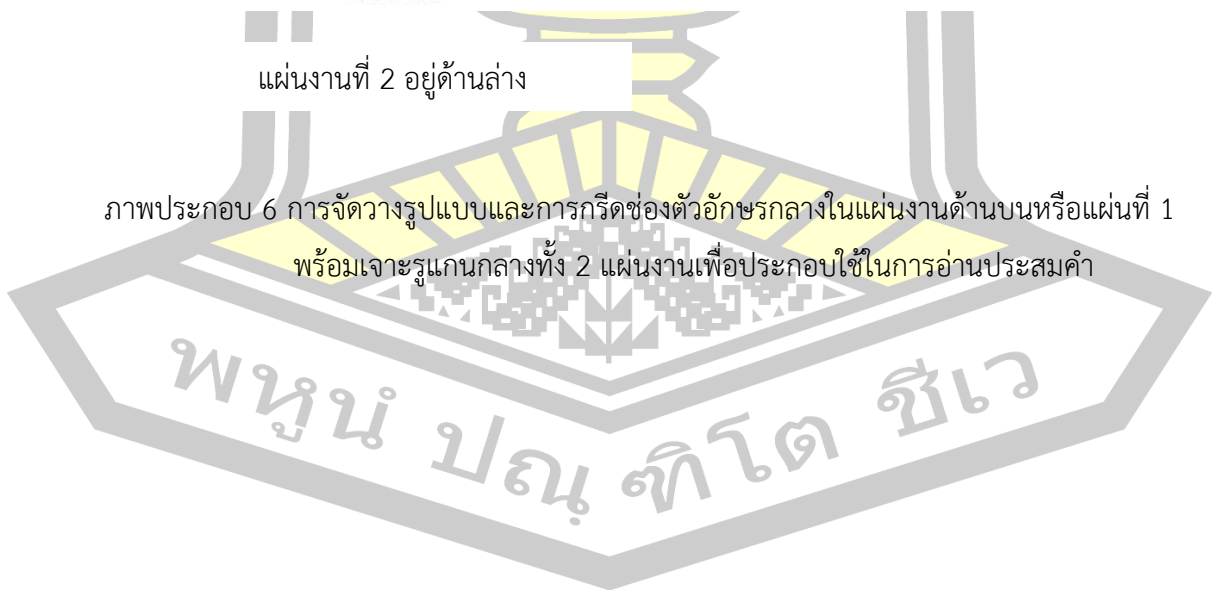
แผ่นที่ 2 ให้ติด อักษรกลาง

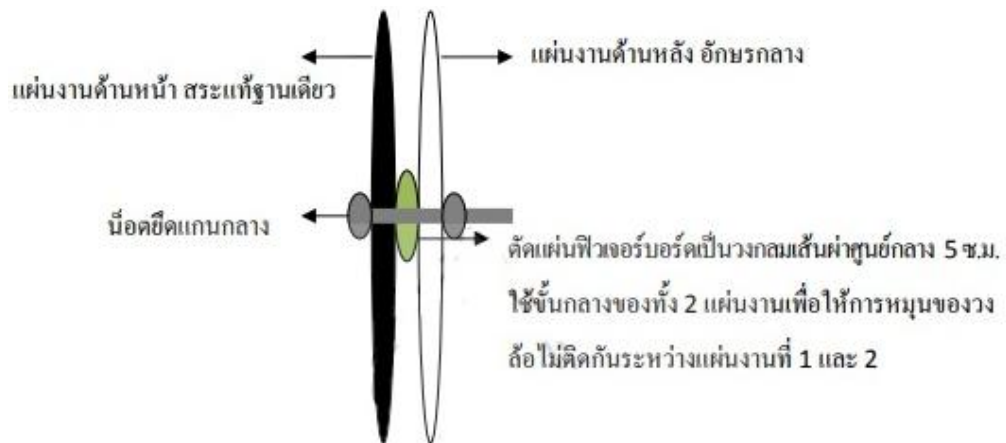
ภาพประกอบ 5 กำหนดวางตัวสระพื้นฐานเดี่ยวทั้งหมด 8 ตัว คือ อะ, อา, อิ, อี, อื, อู, อุ, อัว ในแผ่นที่ 1 และตัวอักษรกลางทั้งหมด 9 ตัว คือ ก จ ด ฎ ฏ ต บ ป อ ระยะห่างเท่ากัน (45 องศา) ในแผ่นงานที่ 2

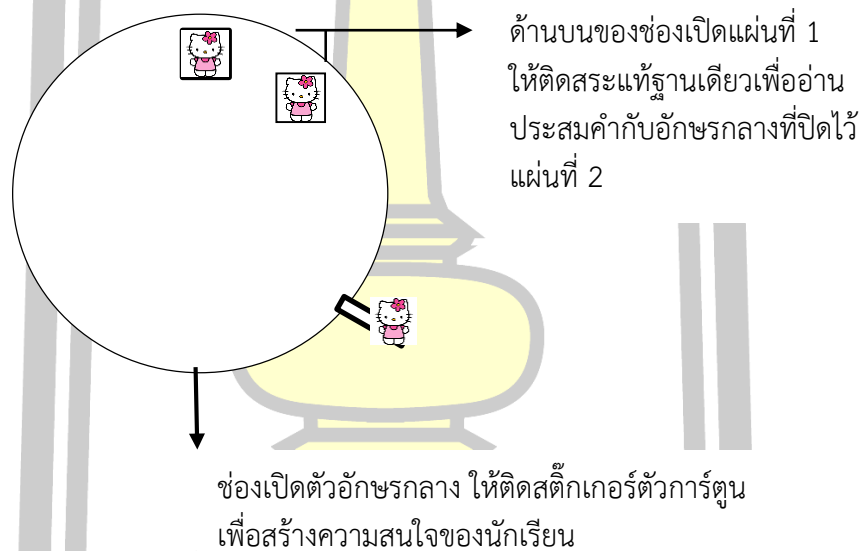

ภาพประกอบ 6 การจัดวางรูปแบบและการกรีดช่องตัวอักษรกลางในแผ่นงานด้านบนหรือแผ่นที่ 1 พร้อมเจาะรูแกนกลางทั้ง 2 แผ่นงานเพื่อประกอบใช้ในการอ่านประสมคำ

ภาพประกอบ 7 การประกอบของแผ่นงานของวงล้อประสมคำ

ภาพประกอบ 8 แผ่นงาน วงล้อประสมคำที่เสร็จสมบูรณ์แต่ละชุด

ชุดวงล้อประสมคำนั้นเราสามารถนำมาแยกในการเรียนการสอนให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่านได้ 5 ขั้นตอน เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้เพื่อให้เกิดการประสมคำที่ง่าย ๆ และมีประสิทธิภาพต่อผู้เรียนตามลำดับการประสมคำของสระแท่งฐานเดียวเริ่มจากสระแต่ละชุดจนครบทุกสระในวงล้อเดียว

8. การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกการอ่าน

8.1 ความหมายของแบบฝึก

นักวิชาการหลาย ๆ ท่านได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ดังนี้

วาสนา สุพัฒน์ (2530) ได้ให้ความหมายแบบฝึกว่า เป็นงานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนเพื่อทบทวนความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเพิ่มทักษะซึ่งสามารถนำไปแก้ปัญหาได้

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2533) ได้ให้ความหมายแบบฝึกว่า เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมความเข้าใจ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วน ที่ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติและนำเอาความรู้ไปใช้ได้ อย่างแม่นยำ ถูกต้อง คล่องแคล่ว

ดวงเดือน อ่อนน่วม (2533) ได้ให้ความหมายแบบฝึกว่า หรือแบบฝึกหัดว่าเป็นสื่อกลางที่จัดทำขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจและฝึกฝนจนเกิดแนวคิดที่ถูกต้อง และเกิดทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนี้แบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ครูทราบว่า ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจบทเรียนมากน้อยเพียงใด แบบฝึกที่ดีและสมบูรณ์สามารถใช้แทนแบบทดสอบประเภทวินิจฉัยการเรียน (Diagnostic Test) ในการประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนได้ แบบฝึกที่ดี นอกจากจะสนองทางด้านความรู้แล้วยังมีผลด้านจิตใจด้วย แบบฝึกที่ดีเหมาะสมสำหรับเด็กแต่ละวัย จะช่วยให้เกิดความสำเร็จ เพลิดเพลินและภาคภูมิใจที่ทำได้ อีกทั้งยังส่งผลถึงการพัฒนาทางด้านกล้ามเนื้อประสาทสัมผัสอื่น ๆ อีกด้วย

จากความหมายของแบบฝึกที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แบบฝึก คือกิจกรรมและประสบการณ์ที่ครูจัดให้นักเรียนได้ฝึกหัดทำ ทบทวน ทำความเข้าใจ ฝึกฝน เนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ให้เกิดความจำคงทนสามารถปฏิบัติได้ด้วยความชำนาญและทำให้ผู้เรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

8.2 ลักษณะแบบฝึกที่ดี

ในการจัดทำแบบฝึกเพื่อฝึกทักษะให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้น จำเป็นต้องอาศัยลักษณะและรูปแบบของแบบฝึกที่หลากหลายแตกต่างกัน ดังที่มื่อนักวิชาการทางการศึกษาได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

ชั้นชัย มหาโพธิ์ (2535) แบบฝึกที่ดีควรประกอบไปด้วยสิ่งเหล่านี้

1. เนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์
2. กิจกรรมเหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียน
3. มีภาพประกอบ มีการวางฟอร์มที่ดี
4. มีที่ว่างเหมาะสำหรับการฝึกเขียน
5. ใช้เวลาที่เหมาะสม
6. ทำทหายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้

อมรรัตน์ คงสมบูรณ์ (2536) กล่าวถึงลักษณะที่ดีของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าต้องการฝึกทักษะในด้านใด
 2. ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน
 3. มีรูปแบบที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนหลายรูปแบบ
 4. สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของนักเรียนให้เป็นไปตามลำดับความยากง่าย
 5. ใช้เวลาในการฝึกที่เหมาะสมไม่นานจนเกินไป
 6. คำนึงถึงความสามารถ และความแตกต่างของนักเรียนเป็นสำคัญโดยดูความพร้อมทางสติปัญญา
 7. แบบฝึกที่ดีควรสร้างขึ้นเพื่อฝึกสิ่งที่จะสอน มิใช่ทดสอบว่านักเรียนรู้อะไร
 8. สิ่งที่สำคัญที่จะฝึกควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว เช่นจากการพูดคุย
 9. ข้อความที่นำมาฝึกในแต่ละแบบฝึกหัดควรสั้น เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความยุ่งยากใจ
 10. แต่ละแบบฝึกหัดควรออกเสียงให้มากที่สุด จะเป็นการสร้างนิสัยการออกเสียงในภาษา
 11. แบบฝึกควรเป็นแบบที่กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่พึงปรารถนาเท่านั้น
 12. แบบฝึกที่เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา ไม่ควรใช้คำศัพท์มากนัก
 13. แบบฝึกควรเป็นแบบออกเสียง จนกว่านักเรียนจะออกเสียงได้ถูกต้อง
 14. สิ่งที่ไม่ควรมองข้ามไปก็คือ การฝึกออกเสียงโดยใช้คำสัมผัสและร้อยกรอง แต่จะต้องเลือกคำศัพท์เนื้อหา และโครงสร้างให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน
- มนตรีธา ภักดีณรงค์ (2540) การสร้างแบบฝึกที่ดีจะทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ที่ดี ต้องมีองค์ประกอบต่อไปนี้
1. นักเรียนต้องได้ฝึกกระทำบ่อย ๆ
 2. นักเรียนได้ลงมือฝึกกระทำเอง
 3. เกิดความสนุกสนานในการทำแบบฝึกหัด

สรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรมีดังนี้ มีเนื้อหาที่ตรงตามจุดประสงค์ สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของนักเรียนให้เป็นไปตามลำดับความยากง่าย มีรูปแบบที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนที่หลากหลายรูปแบบ มีภาพประกอบในเวลาที่เหมาะสม

8.3 ประโยชน์ของแบบฝึก

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้
4. ฝึกให้นักเรียนทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับ

มอบหมาย

ยุพา ยิ้มพงษ์ (2522) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างมีระบบและมีความละเอียด
2. ช่วยเสริมทักษะแบบฝึก เป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการฝึกทักษะ แต่ครูต้องส่งเสริมและเอาใจใส่ด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนทำแบบฝึกตามความสามารถของเขา ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจ แบบฝึกไม่ใช่สมุดฝึก แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องมือช่วยที่มีคุณค่าของครูที่จะสนองความต้องการเป็นรายบุคคลในชั้นเรียน
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะคงทนลักษณะการฝึกที่ช่วยให้เกิดผล ได้แก่
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่
8. แบบฝึกที่จัดขึ้น นอกจากที่มีในหนังสือเรียน จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

10. บทเรียนช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มที่แน่นอน ลงทุนต่ำ นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึก และมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้ อย่างมีระบบและระเบียบ

สรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการประกอบการจัดการเรียนการสอน เป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการฝึกทักษะ เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้ การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทัน

8.4 ทฤษฎีและหลักจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

การเรียนรู้จะเกิดขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ของจิต และพฤติกรรมที่ตอบสนอง นานาประการ โดยอาศัยกระบวนการที่เหมาะสมและเป็นวิธีที่ดีที่สุด การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้จาก ข้อมูลที่นักจิตวิทยาได้ทำการค้นพบและทดลองไว้แล้ว มีดังนี้ (ไพบูลย์ เทวรักษ์, 2540)

1. ทฤษฎีการลองผิดลองถูกของธอร์ได์ค์มีกฎการเรียนรู้ 2 ประการ คือ

1.1 กฎความพร้อม หมายถึง การเรียนรู้เมื่อบุคคลพร้อมที่จะกระทำ

1.2 กฎผลที่ได้รับ หมายถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเพราะบุคคลกระทำ

และยิ่งทำมากความชำนาญจะเกิดขึ้นได้ง่าย

2. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของ สกินเนอร์ มีความเชื่อว่า สามารถควบคุมบุคคลให้ทำตามประสงค์หรือแนวทางที่กำหนดได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึกทางด้านจิตใจของบุคคลผู้นั้น ว่ามีความคิดอย่างไร เขาจึงได้ทดลองและสรุปได้ว่า บุคคลสามารถเรียนรู้ได้ด้วยการกระทำ โดยมีการเสริมแรงเป็นตัวการ เมื่อบุคคลตอบสนองการเร้าของสิ่งเร้าควบคุมกันไปในช่วงเวลาที่เหมาะสม สิ่งเร้านั้นจะรักษาระดับหรือเพิ่มการตอบสนองให้เข้มข้น

3. วิธีการสอนของกาเยมีความเห็นว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้น ผู้เรียนจะเรียนจากเรื่องที่ย่างไปหายาก

4. แนวคิดของ บลูม กล่าวถึงธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกัน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาบ่อยต่าง ๆ โดยใช้เวลาเรียนที่แตกต่างกัน

4.1 สิ่งใดที่มีการฝึกหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกมีความคล่อง และสามารถทำได้

4.2 ความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจต่างกัน ดังนั้นการสร้างแบบฝึกต้องให้เหมาะสมไม่ยากหรือง่ายเกินไป ควรมีหลายแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละประเภท

4.3 การจูงใจผู้เรียน โดยการสร้างแบบฝึกจากง่ายไปหายาก

เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึก

4.4 สร้างแบบฝึกหัดให้สั้น เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจึงต้องมีการกำหนดเงื่อนไขที่จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนสามารถผ่านลำดับขั้นตอนของทุกหน่วยการเรียนรู้ได้ ถ้านักเรียนได้เรียนตามอัตราการเรียนของตนจะทำให้ นักเรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น

กรมวิชาการ (2542) ทฤษฎีและหลักจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก ดังนี้

1. การฝึกหัด การให้ผู้เรียนได้กระทำกิจกรรมซ้ำ ๆ ย่อมทำให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจที่แม่นยำ
2. ความแตกต่างระหว่างบุคคลในการสร้างแบบฝึก ควรคำนึงถึง ผู้เรียนแต่ละคน มีความรู้ความถนัด ความสามารถ และความสนใจต่างกัน ดังนั้น ควรพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยากง่ายเกินไป และควรมีหลาย ๆ แบบ
3. การจูงใจให้ผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อการการดึงดูดความสนใจของผู้เรียน
4. การให้ผู้เรียนทราบผลการทำงานของตน การเฉลยคำตอบให้ทราบเพื่อให้ผู้เรียนทราบผลงานของตนว่าต้องปรับปรุง แก้ไขหรือก้าวหน้าเพียงใด และในส่วนตัวผู้สอนเอง ก็จะทำให้ทราบว่าผู้เรียนคนใดควรจะได้รับความช่วยเหลืออย่างไร

จากทฤษฎีและหลักจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกที่กล่าวมา สรุปได้ว่าการจัดทำแบบฝึกควรเริ่มจากเนื้อหาที่ง่ายไปหายาก ดึงดูดความสนใจผู้เรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคลในการสร้างแบบฝึก ควรคำนึงถึง ผู้เรียนแต่ละคนมี ความรู้ความถนัด ความสามารถ และความสนใจต่างกัน ควรพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยากง่ายเกินไป และควรมีหลาย ๆ แบบ

9. การสอนอ่านโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

9.1 ความหมายคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer-Assisted Instruction) มีความหมายตามที่นักการศึกษาและนักวิชาการหลายท่านได้สรุปไว้ มีดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2527) ได้กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การนำเอาเครื่องคอมพิวเตอร์ มาใช้เป็นเครื่องช่วยครูในการเรียนการสอน โดยบรรจุเนื้อหาที่ครูจะสอนไว้ในโปรแกรมและให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เป็นผู้ถ่ายทอดแทนครู

วีระ ไทยพานิช (2528) ได้กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง วิธีการเรียนที่ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เป็นสื่อให้เนื้อหา เรื่องราว เป็นการเรียนโดยตรง และเป็นการเรียนแบบ Interactive ระหว่างนักเรียนกับคอมพิวเตอร์

ทักษิณา สนวนานนท์ (2530) ได้ให้ความหมายของคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การนำเครื่องคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอน การทบทวน การทำแบบฝึกหัดหรือการวัดผล โดยปกติจอภาพจะแสดงเรื่องราวเป็นคำอธิบาย เป็นบทเรียน หรือเป็นการแสดงรูปภาพ แบบฝึกหัด หรือบททดสอบ เมื่อทำแล้วคอมพิวเตอร์จะตรวจให้ และจะชมเชยให้กำลังใจเมื่อทำถูก ตำหนิหรือต่อว่าเมื่อทำผิด หรืออาจจะสั่งให้อ่านใหม่

ถนอมพร ต้นพิพัฒน์ (2539) ได้กล่าวว่าคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การนำเครื่องคอมพิวเตอร์มาใช้เป็นเครื่องช่วยสอน โดยที่เครื่องคอมพิวเตอร์จะทำการเสนอบทเรียน แทนครู ผู้สอน และผู้เรียนสามารถเรียนด้วยตนเอง

จากความหมายของคอมพิวเตอร์ช่วยสอนข้างต้นที่กล่าวมา สรุปได้ การนำเอาเครื่องคอมพิวเตอร์มาเป็นสื่อกลางใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยคอมพิวเตอร์จะบันทึกบทเรียนที่นักเรียนสนใจไว้ให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองแทนการรับความรู้จากครูผู้สอน

10. การสอนอ่านสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (2533) การที่เด็กมีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะอ่านหนังสือได้หรือไม่นั้น ต้องอาศัยทักษะเบื้องต้นที่จำเป็น 3 ด้าน คือ การจดจำ การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน

1. การจำคำได้ การที่เด็กจะจดจำคำได้นั้นจะต้องอาศัยความพร้อมในการอ่าน การด้านจดจำคำได้ มีเนื้อหาดังนี้

- 1.1 การจับคู่ภาพเหมือน
- 1.2 การจับคู่อักษรเหมือน
- 1.3 การจับคู่คำที่เหมือน
- 1.4 มีความตั้งใจที่จะฟัง

2. การจำแนกเสียงพยัญชนะต้น ตัวสะกด และพยัญชนะควบกล้ำ

3. การจำแนกเสียงสระสั้น-ยาว

4. การจำแนกเสียงสระแท้ สระประสม

เมื่อเด็กมีทักษะทั้งหมดนี้แล้ว เด็กก็จะสามารถจำคำได้ซึ่งเป็นความพร้อมอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กสามารถอ่านหนังสือได้ในโอกาสต่อไป

1. การเข้าใจความหมายของคำศัพท์จำนวนมาก ก่อนที่เด็กจะรู้คำศัพท์เป็นจำนวนมากได้นั้น เด็กจะต้องมีทักษะเบื้องต้นต่อไปนี้

- 1.1 จัดกลุ่มที่มีความหมายเหมือนกันได้
- 1.2 จัดกลุ่มคำที่มีความหมายตรงกันข้ามได้
- 1.3 บอกได้ว่าคำใดสะกดผิด

- 1.4 ใช้พจนานุกรมเป็น
- 1.5 จัดกลุ่มคำที่มีความหมายเดียวกันได้
- 1.6 เขียนประโยคโดยใช้คำที่กำหนดให้ได้
- 1.7 ให้ความหมายของคำตามที่ปรากฏในประโยคได้
- 1.8 จัดประเภทของคำได้
- 1.9 เดาความหมายของประโยคได้ถูกต้อง
2. การเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่าน การเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่านเป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นความสามารถในการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง ผู้อ่านจะต้องมีทักษะดังนี้
 3. ทักษะเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาไทย คำแต่ละคำสามารถอ่านออกเสียงได้ และจะต้องออกเสียงถูกต้องตามวรรณยุกต์ จึงจะสามารถเข้าใจได้ถูกต้อง
 4. ทักษะเกี่ยวกับการเข้าใจความหมาย คำแต่ละคำที่มีความหมายในตัวของมันเองนักเรียนจะต้องจำความหมายของคำให้ได้จึงจะสามารถอ่านหนังสือและเข้าใจความหมาย
 5. ทักษะเกี่ยวกับการเรียงคำ นั่นคือการนำคำหลายคำมาเรียงกันเป็นวลี หรือประโยค และจะต้องเรียงกันในลักษณะที่ถูกต้องจึงจะมีความหมาย
 6. ความสนใจ เราจะอ่านและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี หากเรื่องที่อ่านอยู่ในความสนใจของเรา ดังนั้น การจัดเนื้อหาให้นักเรียนอ่านจึงควรจะสอดคล้องกับอายุ เพศ ระดับชั้นของนักเรียนจึงจะช่วยให้เขาอ่านได้ดี
 7. แรงจูงใจในการอ่าน หากผู้อ่านได้รับผลประโยชน์จากการอ่านก็จะทำให้เขาสนใจเรื่องที่อ่านเพิ่มขึ้น เช่น นาย ก. ต้องการจะได้ใบขับขี่รถยนต์ ซึ่งจะต้องผ่านการทดสอบข้อเขียนแต่ก่อน นาย ก. ก็จะต้องมีความสนใจที่จะต้องศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับกฎจราจรซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวจะช่วยให้เขาอ่านได้ดีขึ้น
 8. การจัดลำดับความยากง่าย การจัดเนื้อหาการอ่านได้แก่ เด็กจะต้องเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก จึงจะช่วยให้เด็กอ่านเข้าใจได้ดีขึ้น จัดลำดับคำจากที่เป็นรูปธรรมก่อนคำที่เป็นนามธรรม
 9. การเรียงลำดับประโยค ควรเรียงลำดับประโยคที่มีคำไม่มากนักและเป็นประโยคสั้น ๆ ไปจนถึงประโยคที่ประกอบด้วยคำเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นประโยคยาว ๆ
 10. การอ่านจับใจความสำคัญ ใจความสำคัญ คือ ข้อมูลที่สำคัญที่สุดผู้เขียนต้องการแสดงไว้ในย่อหน้าที่อ่าน ใจความสำคัญอาจอยู่ตอนกลางหรือตอนท้ายก็ได้ผู้อ่านจะต้องหาให้พบ การอ่านเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จำช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นได้ ดังนั้นนักเรียนทุกคนควรมีทักษะในการอ่านในระดับสูงจึงจะสามารถอ่านในระดับสูงขึ้นไปได้อีก

จากการศึกษาผู้วิจัยสรุปได้ว่า การสอนอ่านสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ต้องอาศัยทักษะเบื้องต้นที่จำเป็น 3 ด้าน คือ การจดจำ การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน และต้องสร้างความพร้อมให้กับนักเรียนที่อ่านโดยเริ่มจากคำง่ายไปหายาก การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ต่อไป

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

1. ความหมายของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ใช้ชื่อภาษาอังกฤษ 3 แบบ ได้แก่ Individualized Education Plan, Individualized Education Program และ Individualized Educational Program ใช้ชื่อย่อเป็นภาษาอังกฤษว่า IEP นักการศึกษาในประเทศไทยใช้ชื่อในภาษาไทย 4 แบบ ได้แก่ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล แผนการศึกษารายบุคคล และโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยนักการศึกษาได้ให้ความหมายของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลไว้มากมาย แต่ในที่นี้ขอยกมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

สมิท (Smith, 1998) ให้ความหมาย แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program) ว่าเป็นเครื่องมือออกแบบการจัดการศึกษาที่โรงเรียนจัดทำให้กับนักเรียนที่ต้องการการศึกษาพิเศษ และการบริการพิเศษที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีความเหมาะสมสอดคล้องกับตัวเด็กมีส่วนประกอบดังนี้ ระดับความสามารถการศึกษาของเด็ก จุดมุ่งหมายประจำปี และจุดมุ่งหมายระดับสั้น ความต้องการบริการทางการศึกษาพิเศษ วิธีการในการเข้าร่วมในโรงเรียนทั่วไป วันที่เริ่มและสิ้นสุดการรับบริการตามแผนการจัดการศึกษา วิธีการ เกณฑ์การวัดผล ประเมินผลของการดำเนินการ และการประเมินความก้าวหน้าประจำปี จากการจัดทำแผน IEP

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้ให้ความหมายว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล หมายถึง แผนการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่โรงเรียนจัดทำขึ้น โดยได้รับความร่วมมือและความยินยอมจากผู้ปกครองของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ แผนนี้บรรจุเนื้อหาสาระของหลักสูตรซึ่งนักเรียนจะต้องเรียนโดยปกติแล้วแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลจะจัดทำขึ้นสำหรับแต่ละคนในระยะ 1 ปี และมีการทบทวนแผนทุกภาคเรียน

สุขพัชรา ชัมเจริญ (2545) กล่าวคือ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล คือ แผนการจัดการศึกษาที่จัดขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร โดยได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง บุคลากรทางการศึกษา และบุคลากรทางการแพทย์ จัดทำเนื้อหาของหลักสูตรและความช่วยเหลือพิเศษให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็กเฉพาะแต่ละคน เป็นแผนการศึกษาตลอดปี สามารถเปลี่ยนแปลง

ได้ขึ้นอยู่กับความเห็นของผู้เกี่ยวข้อง เป็นแผนการศึกษาที่แสดงถึงความต้องการจำเป็นของเด็กที่ต้องการเรียนและรับบริการพิเศษมากหรือน้อย

ศรียา นิยมธรรม (2546) ได้ให้ความหมายว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล หมายถึง แผนการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อเป็นแนวทางในการให้การศึกษให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและให้นักเรียนได้เรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับความสามารถ โดยระยะเวลาที่แน่ชัดว่าจะใช้โปรแกรมนี้เป็นเวลานานเท่าใด และจะวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนได้อย่างไรและได้รับบริการด้านอื่น ๆ ที่จำเป็นในลักษณะใดบ้าง

สรุปได้ว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล เป็นแผนที่กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษ ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษของแต่ละบุคคล จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร โดยได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง ครูผู้สอน บุคลากรทางการแพทย์ เป็นต้น จัดทำแผนการสอนตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ ให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน เพื่อช่วยเหลือและส่งเสริมให้ผู้นเรียนสามารถพัฒนาตนเองให้ได้เต็มศักยภาพ

2. ความเป็นมาของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวถึงความเป็นมา ประโยชน์และขั้นตอนการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลไว้ว่า แผนการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นผลจากความพยายามในการจัดการศึกษาพิเศษในสหรัฐอเมริกา กล่าวคือ ประเทศอเมริกาได้ออกกฎหมายฉบับหนึ่งที่มีชื่อว่า 94-142 เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ ซึ่งมีผลบังคับใช้ในปี ค.ศ. 1976-1977 หลักสำคัญของกฎหมายนี้ คือ รัฐจะต้องจัดการศึกษาพิเศษให้กับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษทุกคน เป็นการศึกษาภาคบังคับที่เด็กพิเศษทุกคนต้องเรียนและและเรียนโดยผู้ปกครองไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดอีกด้วยว่า ในการเรียนการสอนเด็กทุกคนจะต้องมีแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลขึ้นสำหรับเด็กแต่ละคน การที่จะสอนให้เด็กได้เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน หลาย ๆ คน คงไม่สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็กส่วนพัฒนาการเรียนการสอนควรเปรียบเทียบกับตัวเด็กเองไม่ควรเปรียบกับเด็กคนอื่น กฎหมายดังกล่าวยังระบุอีกด้วยว่าการจัดประสบการณ์ทางการศึกษาให้แก่นักเรียนจะต้องสอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเขา ซึ่งอาจจัดโดยการให้นักเรียนเรียนในชั้นเดียวกันกับนักเรียนปกติหรือจัดเป็นชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติก็ได้ เมื่อนักเรียนมีการพัฒนาที่ดีขึ้นพอที่จะเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้ ควรให้นักเรียนเรียนในชั้นปกติโดยเร็ว

เบญจา ชลธาร์นนท์ (2545) กล่าวว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเกิดจากการออกกฎหมายโดยรัฐบาลกลางของประเทศสหรัฐอเมริกาชื่อ Education for All Handicapped Act for 1975 หรือเรียกสั้น ๆ ว่า Public Law 94-142 (PL. 94-142) ซึ่งมีผลบังคับใช้ในปี

ค.ศ. 1977 โดยกำหนดให้ผู้เรียนพิการทุกคนที่มีอายุระหว่าง 3-21 ปี ได้รับการศึกษาและมีการกำหนดให้รัฐบาลจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาพิเศษเพิ่มมากขึ้น จากในอดีตเป็นอันมาก ต่อมาในเดทอนตุลาคม ค.ศ. 1990 PL 91-142 ได้ปรับเปลี่ยนเป็น Individuals with Disabilities Education Act : IDEA (PL. 101-476) และนอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังได้กำหนดให้มีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลให้กับผู้เรียนพิเศษ โดยมีการกำหนดจุดประสงค์ การวางแผนการสอนและการติดตามความก้าวหน้า

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล เกิดจากการออกกฎหมายโดยรัฐบาลกลางของประเทศสหรัฐอเมริกาชื่อ Education for All Handicapped Act for 1975 ซึ่งมีผลบังคับใช้ในปี ค.ศ. 1977 กฎหมายดังกล่าวยังระบุอีกด้วยว่าการจัดประสบการณ์ทางการศึกษาให้แก่นักเรียนจะต้องสอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเขา ซึ่งอาจจัดโดยการให้นักเรียนเรียนในชั้นเดียวกันกับนักเรียนปกติหรือจัดเป็นชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติก็ได้ เมื่อนักเรียนมีการพัฒนาที่ดีขึ้นพอที่จะเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้ ควรให้นักเรียนเรียนในชั้นปกติโดยเร็ว

3. ปรัชญา แนวคิดของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผู้วิจัยได้ศึกษาปรัชญาและแนวคิดของการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล พบว่ามีการกล่าวอ้างถึง ดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 มาตรา 8 ระบุให้ สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ และต้องมีการปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในประกาศกระทรวง

ศรียา นิยมธรรม (2546) กล่าวถึง ปรัชญาและแนวคิดของการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ดังนี้

1. ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการที่จะได้รับบริการทางการศึกษาไม่ว่าจะเป็นคนพิการหรือคนปกติ เมื่อรัฐได้จัดการศึกษาให้แก่นักเรียนปกติแล้วก็ควรจัดการศึกษาให้แก่นักเรียนพิเศษด้วย หากนักเรียนพิเศษไม่สามารถเรียนในโปรแกรมการศึกษาที่รัฐจัดให้นักเรียนปกติได้ ก็เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดการศึกษาให้สนองความต้องการนักเรียนพิเศษ

2. นักเรียนพิเศษควรได้รับการศึกษาควบคู่ไปกับการบำบัด การฟื้นฟูสมรรถภาพทุกด้านโดยเร็วที่สุด ในทันทีที่ทราบว่านักเรียนมีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมนักเรียนให้พร้อมเพื่อจะเรียนต่อไปและมีพัฒนาการทุกด้านถึงขีดสูงสุด

3. การจัดการศึกษาพิเศษ ควรคำนึงถึงการอยู่ร่วมกันกับคนปกติอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนนักเรียนเหล่านี้จึงควรให้เรียนร่วมกับนักเรียนปกติให้มากที่สุดเท่าที่

จะทำได้ เว้นแต่นักเรียนพิเศษผู้ที่มีสภาพความพิการหรือความบกพร่องในขั้นรุนแรงจนไม่อาจเรียนร่วมได้ อย่างไรก็ตามควรให้นักเรียนพิเศษได้สัมผัสกับสังคมคนปกติ

4. การจัดการศึกษาพิเศษ ต้องปรับให้เหมาะสมกับสภาพความเสียเปรียบของนักเรียนพิเศษแต่ละประเภท โดยใช้แนวของนักเรียนปกติ

5. การศึกษาพิเศษและฟื้นฟูบำบัดทุกด้าน ควรจัดเป็นโปรแกรมให้เป็นรายบุคคล ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบางอย่างอาจจัดเป็นกลุ่มเล็ก สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือมีความต้องการคล้ายคลึงกัน และอยู่ในระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน

6. การจัดโปรแกรมการสอนนักเรียนพิเศษ ควรเน้นที่ความสามารถของนักเรียน และให้นักเรียนมีโอกาสได้ประสบความสำเร็จมากกว่าที่จะคำนึงถึงความพิการหรือความบกพร่อง เพื่อให้นักเรียนมีความมั่นใจว่า แม้นตนจะมีความบกพร่อง แต่ยังมีความสามารถบางอย่างเท่ากับหรือดีกว่าคนปกติ ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนสามารถปรับตัวได้ดีขึ้น

7. การศึกษาพิเศษควรมุ่งให้นักเรียนมีความเข้าใจ ยอมรับตนเอง มีความเชื่อมั่น มีสิทธิ์แห่งตนและมุ่งให้ช่วยตนเองได้ ตลอดจนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

จากปรัชญา แนวคิดของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สรุปได้ว่า ทุกคนมีสิทธิและความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ดังนั้นการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ พึงได้รับการจัดการศึกษาอย่างทั่วถึง เด็กที่มีความต้องการพิเศษควรได้รับโอกาสในการพัฒนาคุณภาพของชีวิต การจัดกระบวนการเรียนรู้ควรจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

4. ประโยชน์ของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

เบญญา ชลธาร์นนท์ (2545) กล่าวถึงประโยชน์ของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล เกิดจากพื้นฐานทางกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิทางการศึกษาที่บุคคลมีความบกพร่องพึงได้รับ โดยมุ่งที่จะให้บุคคลเหล่านี้ได้รับการศึกษาที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการเป็นพิเศษของบุคคลนั้น ฉะนั้นประโยชน์ที่ได้จากแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องหรือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษนั้นจะเป็นประโยชน์โดยตรง นอกจากนี้แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ยังบอกให้รู้ว่าทักษะผู้เรียนยังมีหรือไม่หรือยังไม่เรียนรู้คืออะไร ความสนใจและเจตคติของผู้เรียนเป็นอย่างไร นอกจากนี้นักศึกษาของประเทศต่าง ๆ ก็ยอมรับว่าแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลมีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนที่มีความบกพร่อง ในปัจจุบันประเทศไทยนำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลบรรจุไว้ในกฎหมาย มาตรา 10 วรรค 3 ในพระราชบัญญัติการศึกษาโรงเรียนชาติ พ.ศ. 2542 โดยกำหนดให้บริการและสิทธิในการรับบริการ สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกบริการและความช่วยเหลืออื่น ๆ ตามความต้องการจำเป็น

สุชีพพัชรา ชัมเจริญ (2545) กล่าวว่า ประโยชน์ของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล มีดังนี้

1. ช่วยให้ครูรู้หน้าที่ของตนเองว่าจะสอนอะไรให้กับเด็กแต่ละคนตามศักยภาพที่เป็นจริงอย่างเป็นระบบและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สามารถส่งเสริมให้มีการจัดสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการที่จำเป็นและเหมาะสมกับเด็กแต่ละบุคคล สามารถกำกับติดตาม ประเมินความก้าวหน้าของเด็กแต่ละบุคคลได้ตามแผนการศึกษา
2. ช่วยให้นักเรียนได้ทราบว่าตนเองจะต้องเรียนอะไร ได้รับสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาอะไรบ้างและจะได้รับการบำบัดฟื้นฟูอย่างไร
3. ช่วยให้ผู้ปกครองทราบว่าโรงเรียนจะสอนอะไรแก่เด็กและผู้ปกครองจะส่งเสริมลูกของตนอย่างไรให้เป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง สามารถขอรับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของบุตรตนเอง และมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลได้อย่างเหมาะสม
4. ช่วยให้ผู้บริการทราบว่าต้องเตรียมบุคลากรจำนวนเท่าใดที่จะให้บริการกับเด็กมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลให้กับเด็กที่มีความบกพร่องอย่างเหมาะสม และมีส่วนร่วมในการประเมินผลและปรับปรุงการจัดการศึกษาให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องอย่างเหมาะสม
5. ช่วยให้โรงเรียนทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชนิดของโปรแกรมและบริการที่จะต้องจัดให้กับเด็ก

ศิริวิมล ใจงาม (2550) กล่าวถึง ประโยชน์ของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ดังนี้

1. ประโยชน์ต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
 - 1.1 ได้รับความช่วยเหลือบำบัด ฟื้นฟูสมรรถภาพและได้รับการศึกษา สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล
 - 1.2 ได้รับสื่ออำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนดสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล
 - 1.3 ได้เรียนและพัฒนาเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล
 - 1.4 ได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลและปรับปรุงการจัดการศึกษา ให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างเหมาะสม
2. ประโยชน์ต่อผู้ปกครอง
 - 2.1 สามารถปรึกษาและขอคำแนะนำกับผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2.2 มีส่วนร่วมในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รวมทั้งการพัฒนาแผน

2.3 สามารถขอรับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล

2.4 ได้รับรู้ เข้าใจ และสามารถมีส่วนร่วมในการฝึกและส่งเสริม การบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพ และการพัฒนาการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2.5 ได้มีส่วนร่วมในการประเมินผล และปรับปรุงการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างเหมาะสม

3. ประโยชน์ต่อครูผู้สอน

3.1 เป็นข้อมูลในการศึกษาและวิเคราะห์ เพื่อนำไปพัฒนาเด็กที่มีความต้องการศึกษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3.2 รู้จักขอบเขตและความรับผิดชอบของตนเอง

3.3 สามารถนำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลไปจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคลได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล

3.4 มีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาที่ส่งเสริมต่อการจัดการเรียนการสอน สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคนอย่างเหมาะสม

3.5 จัดประเมินและรายงานความก้าวหน้าทางการเรียนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคน ได้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ประโยชน์ต่อสถานศึกษา

4.1 เป็นข้อมูลในการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เข้าศึกษาในรูปแบบระบบและระดับที่เหมาะสม

4.2 มีข้อมูลที่ชัดเจนในการวางแผนการบริหารจัดงบประมาณ และจัดการเรียนการสอน

4.3 มีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอน สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคนอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล มีประโยชน์กับบุคคลหลายฝ่าย โดยเฉพาะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยตรง คือ ได้รับความช่วยเหลือ บำบัด ฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกาย และได้รับบริการทางการศึกษาสอดคล้องกับความต้องการจำเป็น

ของแต่ละบุคคลมากที่สุด ผู้ปกครองสามารถปรึกษาและขอคำแนะนำกับผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถมีส่วนร่วมในการฝึกและส่งเสริม การบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพ และการพัฒนาการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม สำหรับประโยชน์ของครูผู้สอนได้รับ คือ ครูผู้สอนสามารถนำข้อมูลไปพัฒนาผู้เรียน โดยการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่มีประสิทธิภาพ ตรงตามความบกพร่องของนักเรียนแต่ละคน ในส่วนสถานศึกษาประโยชน์ที่ได้รับ คือ สถานศึกษามีข้อมูลที่ชัดเจนนำมาใช้วางแผนการบริหารจัดการงบประมาณและจัดเตรียมสื่อให้การจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

5. กระบวนการ ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผดุง อารยะวิญญู (2551) กล่าวว่า โดยทั่วไปการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลดำเนินไปตามขั้นตอน 10 ขั้นตอน โดยสรุปดังนี้

1. โรงเรียนประกาศให้ประชาชนทราบว่าทางโรงเรียนมีบริการทดสอบด้านใดบ้างจะรับบริการได้ ณ ที่ใด
2. ทำการทดสอบนักเรียนเบื้องต้น เพื่อพิจารณาว่านักเรียนควรได้รับบริการทางการศึกษาพิเศษหรือการศึกษาสำหรับนักเรียนปกติ
3. ส่งนักเรียนไปรับบริการทดสอบโดยละเอียด
4. ขออนุญาตผู้ปกครองก่อนทำการทดสอบนักเรียน
5. ทดสอบนักเรียนโดยละเอียด การทดสอบในขั้นนี้เป็นการทดสอบเพื่อจำแนกประเภทนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ทดสอบเพื่อประเมินความสามารถของนักเรียนและจุดอ่อนนักเรียน เพื่อจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน
6. แจ้งผลการทดสอบแก่ผู้เกี่ยวข้องและนัดประชุม
7. ประชุมผู้เกี่ยวข้อง เพื่อจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลผู้ที่เข้าร่วมประชุม ได้แก่ ครูผู้สอน ผู้บริการโรงเรียนและผู้แทน นักจิตวิทยา และผู้ปกครอง มีการทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลจะมีการตกลงกันเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ในที่ประชุมนี้
8. เริ่มการใช้แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
9. ประเมินผลการเรียนของนักเรียน
10. ทบทวนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลและจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

สุขพัชรา ชัมเจริญ (2545) ได้เสนอขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลไว้ 9 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 แจ้งให้เด็กและผู้ปกครองทราบพร้อมทั้งทำความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมและเข้าร่วมประชุมในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล
2. เพื่อให้มีส่วนส่งเสริม สนับสนุนและอนุญาตให้มีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
3. เพื่อให้มีส่วนร่วมในการประเมินความก้าวหน้าและปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ขั้นที่ 2 ทดสอบสภาพทั่วไป เป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างยิ่งในการตรวจสอบและประเมินความบกพร่องของเด็กโดยคณะสหวิทยาการมีผู้เชี่ยวชาญหลาย ๆ ด้าน เช่น แพทย์ นักกายภาพบำบัด นักแก้ไขการพูด นักจิตวิทยา นักการศึกษาพิเศษ และผู้ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ร่วมกันตรวจสอบทางวิชาการและพฤติกรรมของเด็ก พร้อมทั้งรวบรวมข้อมูลที่เป็นในขั้นตอนนี้จำเป็นต้องร่วมกันทำงานเป็นคณะจึงประสบความสำเร็จ

ขั้นที่ 3 ส่งต่อเพื่อขอรับบริการ เป็นการให้ความช่วยเหลือในระยะต้น ปัญหาที่พบโดยมีผู้เชี่ยวชาญหลาย ๆ ด้านเป็นผู้ระดมสมองช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการศึกษา การฟื้นฟูสมรรถภาพและการขอรับบริการที่จำเป็นของเด็กแต่ละบุคคล

ขั้นที่ 4 ทดสอบความสามารถพื้นฐานนักเรียน เป็นการสำรวจความสามารถของเด็กว่ามีทักษะหรือความชำนาญระดับใด เช่น หาจุดเด่น จุดด้อย รวมทั้งทักษะทางภาษา สังคม การเคลื่อนไหว พฤติกรรม วุฒิภาวะทางอารมณ์และการช่วยเหลือตนเอง ผลสัมฤทธิ์แต่ละวิชาของนักเรียน โดยจะเปรียบเทียบความสามารถอย่างเดียวกันกับเด็กระดับเดียวกัน คิดดูจากอายุที่แท้จริงของเด็ก

ขั้นที่ 5 นำผลการทดสอบมารวบรวมทำ IEP เป็นการรวบรวมข้อมูลและเอกสารของเด็กได้จากการประเมินและการทดสอบของทุก ๆ ฝ่าย เช่น ข้อมูลทางการแพทย์ การตรวจสอบทางการได้ยิน ทางสติปัญญา ทางสายตา (ระดับการมองเห็น) ทางกายภาพบำบัด ทางจิตวิทยา (การประเมินพฤติกรรม) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาประกอบการพิจารณาจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ขั้นที่ 6 ประชุมเขียนแผนและปฏิบัติตามแผน IEP หลังจากการรวบรวมข้อมูลจากทุกฝ่ายแล้ว จะมีการติดต่อพ่อแม่หรือผู้ปกครอง เพื่อร่วมประชุมการจัดการเขียนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยที่ประชุมจะประกอบด้วย ผู้แทนจากโรงเรียนปกติ ครูที่สอนเด็กที่มีความบกพร่อง (อาจเป็นครูการศึกษาพิเศษหรือตัวแทนครูที่สอนนักเรียนคนนั้น) ตัวเด็กนักเรียนที่มีความ

บกพร่อง และพ่อแม่เด็ก โดยร่วมกันเขียนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลอย่างน้อยภาคเรียนละหนึ่งครั้ง และนำไปปฏิบัติตามแผน

ขั้นที่ 7 เริ่มใช้แผน เมื่อเขียนแผนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเสร็จแล้ว มีการกำหนดระยะเวลาเริ่มใช้แผนการสอนที่จัดขึ้นเฉพาะเจาะจงสำหรับนักเรียนคนนั้น โดยกำหนดทักษะที่จะสอนในแต่ละวิชา โดยการทดสอบความสามารถพื้นฐานของเด็กเสียก่อน เมื่อทราบผลการทดสอบแล้วครูจึงจะนำผลมาวางแผนการสอนที่เหมาะสมต่อไป และครูจะติดตามความก้าวหน้าของนักเรียน เพื่อจะรู้ว่าต้องเปลี่ยนแปลงการสอนอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับเด็กคนนั้น

ขั้นที่ 8 ติดตามและประเมินความก้าวหน้าของเด็ก การติดตามและประเมินความก้าวหน้าของเด็กเป็นการติดตามเป็นระยะ ๆ ซึ่งจะระบุการดำเนินการ วิธีการ เครื่องมือเกณฑ์การประเมินและบุคคลที่จะเป็นผู้ประเมินอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 9 ทบทวนและปรับปรุง หลังจากใช้แผนในระยะหนึ่งควรจะมีการปรับปรุงหรือทบทวนอย่างน้อยปีละครั้งเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก ดังนั้น IEP จึงเป็นแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่ไม่คงที่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาที่เด็กมีการพัฒนาที่ดีขึ้นหรือไม่ดีขึ้น

ศรียา นิยมธรรม (2546) ได้แบ่งขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลออกเป็น 4 ขั้นตอน สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้แก่ รายงานการประเมินผลต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวนักเรียน บันทึกจากผู้ปกครอง ครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง รายงานความก้าวหน้าในเรื่องการเรียน หากนักเรียนเคยเข้ารับการศึกษามาก่อน รายงานจากแพทย์ โรงพยาบาลหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. การประชุมผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายดังที่กล่าวมาแล้ว
3. การจัดทำแผนการศึกษา โดยกำหนดไว้ว่าแผนการจัดการศึกษาเริ่มเมื่อใดและสิ้นสุดเมื่อใด มีรายละเอียดเกี่ยวกับรายการบริการทางการศึกษาต่าง ๆ
4. การดำเนินการตามแผนการศึกษา เมื่อจัดทำแผนการศึกษาเสร็จสมบูรณ์เตรียมบุคลากรและเครื่องมืออันจำเป็นพร้อมแล้ว จึงเริ่มดำเนินการตามโปรแกรม และต้องจัดทำแผนใหม่ทุกครั้งเมื่อแผนเดิมสิ้นสุดลง

สรุปได้ว่า กระบวนการขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลมีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย แต่มีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกัน แตกต่างกันในส่วนการลำดับขั้นตอนย่อยสามารถจัดได้เป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

เมื่อพบว่าผู้เรียนมีปัญหาทางการศึกษา สถานศึกษาควรดำเนินการ ดังนี้

1.1 การรวบรวมข้อมูล รวบรวมข้อมูลของผู้เรียนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์ การสอบถาม การสังเกต และการตรวจสอบเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนทำความเข้าใจกับผู้ปกครองเกี่ยวกับสภาพปัญหาและร่วมกันหาแนวทางช่วยเหลือผู้เรียน

1.2 การคัดกรองประเภทความพิการทางการศึกษา ขออนุญาตผู้ปกครองคัดกรองผู้เรียน โดยใช้แบบคัดกรองคนพิการทางการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ และอาจใช้แบบคัดกรองของหน่วยงานอื่นๆ เพิ่มเติมตามความเหมาะสมเพื่อให้ได้ข้อมูลของผู้เรียนที่ละเอียดมากยิ่งขึ้น กรณีพบว่าผู้เรียนมีแนวโน้มว่ามีความบกพร่องควรแนะนำให้ผู้ปกครองนำส่งแพทย์หรือนักวิชาชีพ วินิจฉัยเพิ่มเติม

2. ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

การดำเนินการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ให้สถานศึกษาดำเนินการ ดังนี้

2.1 แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สถานศึกษาแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สำหรับผู้เรียนแต่ละคน โดยมีกรรมการไม่น้อยกว่า 3 คน ซึ่งประกอบด้วย (1) ผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้แทน (2) บิดา หรือ มารดา หรือผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลคนพิการ (3) ครูประจำชั้น หรือครูแนะแนว หรือครูการศึกษาพิเศษ หรือครูที่รับผิดชอบงานด้านการศึกษาพิเศษที่ผู้บริหารสถานศึกษามอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ และหรือคณะสหวิชาชีพ ตามความต้องการจำเป็นพิเศษของผู้เรียน

2.2 ตรวจสอบหรือการประเมินความสามารถพื้นฐานคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล หรือคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งทำการตรวจสอบหรือการประเมินความสามารถพื้นฐานของผู้เรียน (Student) ตามหลักสูตรสถานศึกษาในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะการเรียนรู้ เพื่อให้ทราบ จุดเด่น จุดด้อย

ทั้งนี้ควรตรวจสอบหรือประเมินความสามารถพื้นฐานจากสภาพจริงในหลายสถานการณ์ให้ครอบคลุมถึงบริบทด้านสิ่งแวดล้อม (Environments) ซึ่งประกอบด้วย สิ่งแวดล้อมด้านบุคคลและสิ่งแวดล้อมด้านกายภาพที่เอื้อหรือเป็นอุปสรรคในการพัฒนาศักยภาพผู้เรียน ด้านกิจกรรม ที่ผู้เรียนปฏิบัติได้หรือไม่ในแต่ละวัน หรือไม่ได้รับการส่งเสริมในการทำกิจกรรม กิจกรรมนั้นเหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่ และด้านเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาที่ผู้เรียนได้รับหรือยังไม่ได้รับก่อนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง และนำข้อมูลมาวิเคราะห์จัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลตามความต้องการจำเป็นพิเศษของแต่ละบุคคล กรณีสถานศึกษาตรวจสอบหรือประเมิน

ความสามารถพื้นฐานแล้วพบว่า ผู้เรียนมีความพร้อมในทุกสาระการเรียนรู้/ทักษะการเรียนรู้ ให้ดำเนินการส่งต่อตามความเหมาะสมต่อไป

2.3 จัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล คณะกรรมการนำข้อมูลจากการตรวจสอบหรือประเมินความสามารถพื้นฐาน มาจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ตามองค์ประกอบที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

3. ขั้นการนำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลไปใช้

การนำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลไปใช้ ครูผู้สอนต้องดำเนินการ ดังนี้

3.1 การจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan :IIP) ครูผู้สอนนำจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม(เป้าหมายระยะสั้น) ที่กำหนดในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล มาดำเนินการจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล โดยการวิเคราะห์งานหรือกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยการเรียงลำดับกิจกรรมที่ง่ายไปสู่กิจกรรมที่ยากขึ้นหรือกิจกรรมที่เป็นรูปธรรมไปสู่กิจกรรมที่เป็นนามธรรม ให้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นพิเศษของผู้เรียนแต่ละบุคคล

3.2 การนำแผนการสอนเฉพาะบุคคลไปใช้ ครูผู้สอนนำแผนการสอนเฉพาะบุคคลไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พร้อมทั้งบันทึก หลังการสอนและประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง

4. ขั้นการประเมินผลการเรียนรู้ตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

คณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลประชุมเพื่อประเมิน ทบทวน และปรับแผนพร้อมจัดทำรายงานผลการเรียนรู้อย่างน้อยปีการศึกษาละ 2 ครั้ง

5. การสรุปและรายงานผลการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลนั้น สถานศึกษาต้องรายงานผลความก้าวหน้าของผู้เรียนตามแบบรายงานผลการพัฒนาผู้เรียน เพื่อให้ผู้ปกครอง ผู้ที่เกี่ยวข้องรับทราบอย่างน้อยปีการศึกษาละ 2 ครั้ง

6. ขั้นการส่งต่อ การส่งต่อผู้เรียนที่จบการศึกษาแต่ละระดับชั้น หรือย้ายสถานศึกษาให้นำส่งแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล รายงานผลการพัฒนาผู้เรียน เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดการศึกษาต่อไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพ

1. ภาพกับสื่อการเรียนการสอน

รูปภาพเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เพราะว่ารูปภาพเป็นวัสดุที่มีลักษณะเด่นหลายประการ มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้และการศึกษา ซึ่งนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวเกี่ยวกับรูปภาพไว้ดังนี้

สมคิด ธีรศิลป์ (2527) กล่าวว่า รูปภาพ เป็นสื่อการเรียนการสอนที่นิยมกันอย่างแพร่หลายเป็นจุดรวมความสนใจ เป็นอุปกรณ์ที่สื่อความหมายที่อธิบายได้ละเอียดทุกสถานการณ์ อาจจัดมาใช้เป็น รูปเดี่ยวหรือรวมกันเป็นเล่มหรือเป็นชุดก็ได้

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (2528) รูปภาพเป็นทัศนวัสดุที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารมาช้านานก่อนที่มีภาษาพูดและภาษาเขียน นักศึกษาที่สำคัญคนหนึ่งคือ คอมินิอุส (Cominius) ได้พยายามที่จะให้ครูได้ใช้รูปภาพประกอบการเรียนการสอนเพื่อให้การเรียนรู้เป็นรูปธรรมมากที่สุด ให้ผู้เรียนได้เห็นจริงเห็นจังก้านเสนอแนะว่าห้องเรียนควรมีรูปภาพให้ผู้เรียนได้ดูและเน้นว่าควรใช้สื่อประเภทรูปภาพให้มาก อาจจะเน้นภาพวาด ภาพไดอะแกรมประกอบการสอนเพราะจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีและจำได้นาน คอมินิอุสได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งโสตทัศนศึกษา และท่านได้แต่งหนังสือสำคัญมากมายโดยเฉพาะได้แต่งหนังสือที่ถือได้ว่าเป็นตำราเล่มแรกที่มีภาพประกอบคือหนังสือ Obis Pictus มีภาพประกอบรวม 150 ภาพ โดยภาพหนึ่งจะใช้สอบบทเรียนบทหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งหนังสือภาพเล่มนี้เป็นแนวทางให้นักแต่งหนังสือต่าง ๆ เจริญรอยตามจนกระทั่งทุกวันนี้

ชม ภูมิภาค (2524) กล่าวว่า ถ้าเราจะสังเกตตำราหรือแบบเรียนในประเทศที่มีความเจริญจะเห็นได้ว่ามีภาพแทรกเป็นจำนวนมาก ภาพนั้นก็เช่นเดียวกับภาษาหนังสือคือใช้การสื่อสารนักเรียนต้องอ่านภาพเช่นเดียวกับการอ่านหนังสือ การอ่านภาพออก (Visual literacy) นั้นเป็นความสามารถในการเห็นของมนุษย์ การฝึกฝนด้วยภาพให้นักเรียนอ่านภาพนั้นเป็นจุดเริ่มต้นแล้วจะตามด้วยการพูดและการเขียนภายหลัง และมีภาษาจีน บทหนึ่งว่า “ภาพหนึ่งภาพมีค่าเท่ากับคำพูดหนึ่งพันคำ” ซึ่งตรงกับความคิดของ โรเบิร์ต เจ ฮันยาร์ด ว่ารูปเหมาะสำหรับนักเรียนเพราะช่วยให้เด็กได้เห็นด้วยตาและได้มีความรู้อย่างกว้างขวางโดยได้รู้ได้เห็นในโลกใหม่ในลักษณะต่าง ๆ จากประสาทตา คำพูดนั้นบางทีก็ยาวหรือสั้นเกินไปพอเหมาะพอดี รูปภาพเป็นภาษาสากล แม้จะอ่านคำอธิบายประกอบไม่ออกนักเรียนชั้นประถมก็อาจเข้าใจความหมายของภาพเดียวกับนักศึกษามหาวิทยาลัยได้ และข้อสำคัญก็คือคนเราไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ชอบดูภาพกันทั้งนั้น จะเห็นได้ว่าภาพนอกจากจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวดีแล้ว ภาพยังดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้ดีอีกด้วย

Dale (1948) กล่าวว่า รูปภาพช่วยให้ผู้เรียนคงไว้ซึ่งความจำในเรื่องราวที่เรียนได้ จากหนังสือหรือของจริง รูปภาพสามารถเอาชนะเรื่องระยะทางและเวลา คือ สามารถนำเอาสิ่งที่เกิดขึ้นนานมาแล้วมาสู่ผู้ดูได้ และครูสามารถนำเอาสิ่งที่เกิดขึ้นนานมาแล้วมาสู่ผู้ดูได้ และครูสามารถใช้ภาพสอนแทนของจริงได้

จากการศึกษาของนักจิตวิทยาทางการศึกษาที่ผ่านมา สรุปได้ว่า สิ่งเร้าที่เป็นรูปภาพมีอิทธิพลต่อการจำสูงยิ่งกว่าสิ่งเร้าที่เป็นคำ ภาพสามารถสื่อความหมายให้นักเรียนเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ได้ ภาพสามารถดึงดูดความสนใจนักเรียนได้ดี ภาพเน้นจุดรวมความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจและเข้าใจบทเรียนตรงกัน

2. ประเภทของภาพ

รูปภาพเป็นทัศนวัสดุ 2 มิติเสนอเนื้อหาสาระเกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ วัตถุ และเหตุการณ์ต่าง ๆ อาจเป็นภาพถ่าย ภาพวาดลายเส้น ภาพวาดแลเงา ภาพการ์ตูน แผนภูมิ แผนผัง ต่าง ๆ เป็นต้นรูปภาพอาจทำขึ้นได้โดยการวาด การพิมพ์ การถ่ายภาพ ความต้องการของผู้สร้าง (ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ, 2528)

เดล (Dale, 1948) กล่าวถึงประเภทของภาพไว้ว่า ภาพหนึ่ง ได้แก่ ภาพถ่ายซึ่งเกิดจากการใช้กล้องถ่ายรูปผลิตภาพออกมาและภาพซึ่งเกิดจากการวาด การเขียน หรือการพิมพ์ เป็นต้น

ภาพประเภทของภาพถ้าจะกล่าวโดยทั่ว ๆ ไปก็พอจะสรุปได้ว่ามีอยู่ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือภาพที่เกิดจากการถ่ายโดยใช้กล้องถ่ายรูปผลิตออกมาจะเป็นภาพถ่ายโปสเตอร์ หรือภาพหนึ่งประเภทฟิล์มสตริป ฟิล์มสไลด์ หรือภาพถ่ายประกอบตัวหนังสือ แมกกาซีนต่าง ๆ และภาพอีกประเภทหนึ่งคือภาพที่เกิดจากการวาดหรือการเขียนขึ้นมา จะเป็นภาพวาดลายเส้นแบบแสดงเค้าโครงรูปร่างของสิ่งของต่าง ๆ หรือวาดภาพที่เน้นความเหมือนจริง มีการเพิ่มมิติต่าง ๆ เช่น สี แสงเงา หรือรายละเอียดปลีกย่อยเข้าไปเพื่อให้ภาพที่เหมือนจริงมากขึ้น

3. คุณสมบัติของภาพ

เดล (Dale, 1948) ได้กล่าวไว้ว่าภาพที่ดีนั้น ควรมีลักษณะดังนี้

1. สามารถบอกเรื่องราวต่าง ๆ ได้ด้วยตัวของมันเอง
2. สามารถทำความเข้าใจเนื้อหาเรื่องราวได้แม้แต่ผู้ดูไม่รู้หนังสือ
3. สามารถสร้างอารมณ์และความรู้สึกได้

รีซินสกี (Resinski, 1977) กล่าวว่า ภาพที่ดีนั้นต้องสามารถสื่อความหมายให้ผู้ดูเข้าใจ เกิดอารมณ์และความรู้สึกนึกคิด และจะต้องสามารถเป็นตัวแทนของสิ่งของที่ต้องการแสดงได้

คุณลักษณะของภาพที่ดีจะทำให้ผู้ดูเกิดการเรียนรู้ซึ่ง ดายเยอร์ (Dwyer, 1978) กล่าวว่า สิ่งที่น่าสนใจประกอบกันนอกจากจะเป็นขนาดมิติต่างๆ เช่น แสง สี ความต้องการของ

ภาพแล้ว ประเภทของภาพก็ต้องนำมาพิจารณาด้วยคือ ภาพลายเส้นอย่างง่าย (Simple Line Drawing) ภาพลายเส้นแสดงรายละเอียด (Detailed Line Drawing) และภาพถ่ายหรือภาพวาดเหมือนจริง (Realistic Drawing) แสดงว่ารายละเอียดของเนื้อหาสาระในภาพก็เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้มีความแตกต่างกัน ซึ่งได้กล่าวมาแล้วว่าการนำภาพมาใช้ในการเรียนการสอนนั้น ปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ รายละเอียดภายในภาพ เพราะอาจทำหน้าที่ 2 อย่างในขณะเดียวกัน คือ เป็นสิ่งเร้า และเครื่องมือ สื่อสาร ซึ่งทฤษฎีสื่อเร้าและการตอบสนอง (Horton and Tumage, 1976) อธิบายไว้ว่า ภาพแต่ละภาพประกอบด้วย หน่วยข้อมูลหลายหน่วยอันเป็นตัวแปรภายในภาพ เช่น สี ความเข้ม ขนาดของภาพ เป็นต้น ถ้าภาพนั้นมีสีเดียวก็ถือว่าภาพนั้นเป็นข้อมูล 1 หน่วย แต่ถ้าเพิ่มลงไปอีก 1 สี ก็จะเป็นการเพิ่ม ข้อมูลเข้าไปอีกยิ่งเพิ่มตัวแปรเข้าไปในภาพมากขึ้น ตัวแปรต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบของรูปภาพ นั้นจะสร้างความยุ่งยากแก่ผู้ศึกษามาก

ภาพประกอบการสอนนั้น จะมีลักษณะเฉพาะที่ทำให้แตกต่างจากภาพในการสร้างผลงานทางศิลปะ ครูจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับภาพประกอบการสอนซึ่งเป็นเพียงให้ครูสามารถวาดเขียนภาพอย่างง่าย ๆ เพื่อเป็นการสื่อความหมายได้อย่างรวดเร็วเพื่อให้มีความเข้าใจถึงความแตกต่างของภาพประกอบการสอนกับภาพในการสร้างศิลปะ

4. ประโยชน์ของภาพต่อการเรียนการสอน

นักศึกษาหลายท่านได้กล่าวสรุปถึงคุณประโยชน์ของภาพต่อการเรียนการสอนไว้ตรงกันดังนี้ (ชม ภูมิภาค, 2524)

1. จำลองความจริงมาให้เราได้ศึกษารายละเอียดได้
2. รูปภาพนำเอาสิ่งที่น่าสนใจไม่เคยพบเห็นหรืออยู่ห่างไกลมาสู่ห้องเรียนได้
3. รูปภาพช่วยเร้าความสนใจของนักเรียนและเป็นจุดรวมความสนใจของนักเรียน
4. ภาพส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและ

ส่งเสริมการอภิปรายร่วมกัน

5. ภาพเปลี่ยนทัศนคติและเร้าอารมณ์ของผู้ดูได้
6. ภาพช่วยสรุปบทเรียนหรือเนื้อหาเรื่องราวที่เรียนได้
7. ภาพช่วยแก้ไขความผิด หรือความประทับใจผิด ๆ ที่เป็นมาแต่เดิมให้ถูกต้องได้

ตรงกัน

8. ภาพเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเองตลอดไป

5. ลักษณะภาพที่เด็กชอบ

ถ้าเราสามารถล่วงรู้ความต้องการ ความชอบหรือความสนใจที่ผู้เรียนมีต่อรูปภาพ เราก็จะสามารถพิจารณาเลือกรูปภาพที่เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งมีผู้กล่าวถึงลักษณะภาพที่เด็กชอบ ไว้ดังนี้ มนตรี แยมกสิกร (2533) กล่าวถึงลักษณะภาพที่เด็กชอบไว้ดังนี้

1. ภาพเหมือนจริงมากกว่าภาพประดิษฐ์
2. ภาพสีมากกว่าภาพขาวดำ
3. ภาพที่แสดงให้เห็นการกระทำและเรื่องราว มีการเคลื่อนไหว
4. ภาพที่ไม่ซับซ้อนเห็นได้ง่าย มีขนาดโต
5. ภาพที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิม หรือสิ่งที่เด็กเคยรู้มาก่อนแล้วและเมื่อเด็กโตขึ้น จะชอบภาพที่มีสีอ่อนลง และมีลักษณะซับซ้อนขึ้น

วาสนา ชาวหา (2533) กล่าวถึง ลักษณะภาพที่เด็กชอบไว้ดังนี้

1. ภาพสีมากกว่าภาพขาวดำ
2. ภาพเหมือนจริงมากกว่าภาพประดิษฐ์
3. ภาพง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน มีสีสัน เมื่อโตขึ้นจะชอบภาพที่มีความซับซ้อนขึ้น และมีสีอ่อนลง
4. ภาพที่แสดงเรื่องราว เหตุการณ์หรือการกระทำและแทรกอารมณ์ขัน
5. ภาพที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิม
6. ภาพที่มีขนาด สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ลักษณะภาพที่เด็กชอบนั้นควรเป็นภาพสีที่มีลักษณะเหมือนจริง ไม่ซับซ้อน มีขนาดใหญ่มองเห็นได้อย่างชัดเจน และเป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิม ของเด็ก

6. หลักเกณฑ์การเลือกและใช้ภาพประกอบการเรียนการสอน

การที่ครูจะตัดสินใจเลือกหรือใช้ภาพประกอบการเรียนการสอนนั้น ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างเพื่อให้เกิดประโยชน์หรือเกิดการเรียนรู้ในตัวผู้เรียนได้มากที่สุดสิ่งต่าง ๆ ที่ควรนำมาพิจารณาในการใช้เลือกภาพมีดังนี้

วาสนา ชาวหา (2533) กล่าวถึง หลักการเลือกรูปภาพมาใช้ในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. เสนอเรื่องราวหรือเนื้อหาได้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง
2. ตรงกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
3. เหมาะกับความสนใจและวัยของผู้เรียน
4. เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
5. แสดงเรื่องสำคัญเพียงเรื่องเดียวและชี้ชัดในสิ่งที่ต้องการสื่อความหมาย
6. มีขนาดใหญ่ คมชัด สามารถมองเห็นได้ชัดเจนและทั่วถึงทุกคน
7. มีสัดส่วนและขนาดที่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง โดยแสดงให้เห็น

ความสัมพันธ์หรือเปรียบเทียบขนาด เช่น ภาพอาคารขนาดใหญ่ ถ้าเป็นภาพที่แสดงเฉพาะตัวอาคารเพียงอย่างเดียว ไม่มีสิ่งอื่น ๆ ปรากฏในภาพเป็นการเปรียบเทียบ ผู้เรียนก็อาจจะไม่เข้าใจ

ว่าอาคารนั้นใหญ่โตเพียงใด แต่ถ้ามีภาพคน ยานพาหนะหรือสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อยู่ในภาพนั้นด้วย ก็จะทำให้เข้าใจขนาดที่แท้จริงได้ถูกต้อง

8. มีการจัดองค์ประกอบภาพที่ดี มีความสมดุล สวยงาม น่าสนใจ

Wittich and Schuller (1973) กล่าวถึงการใช้ภาพประกอบการสอนไว้ว่า

1. ภาพนั้นจะต้องตรงจุดกับประสงค์ของการเรียนการสอน
2. ภาพนั้นต้องดึงดูดความสนใจของผู้ดูได้
3. ภาพต้องมีขนาดใหญ่พอสมควรที่จะเห็นรายละเอียดต่าง ๆ ได้ชัดเจน
4. เนื้อหาสาระในภาพต้องตรงกับเรื่องที่จะสอน
5. ภาพต้องมีจุดสนใจที่เด่นชัด การจัดองค์ประกอบของภาพต้องดี ชัดเจน

น่าสนใจ

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (2528) ได้สรุปหลักเกณฑ์การเลือกภาพที่เหมาะสมกับการนำมาใช้ในการเรียนการสอนดังนี้

1. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
2. สอดคล้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียน
3. ภาพหนึ่งควรให้แนวคิดเดียว
4. มีความคมชัด ขนาดพอเหมาะ ถ้าใช้กับผู้เรียนรายบุคคลหรือกลุ่มเล็กไม่เกิน 8 คนควรมีขนาด 8 นิ้ว X 10 นิ้ว

เกิน 8 คนควรมีขนาด 8 นิ้ว X 10 นิ้ว

5. การจัดองค์ประกอบของภาพดี และมีความถูกต้องตรงตามความเป็นจริง

จากหลักการดังกล่าว สรุปได้ว่า การเลือกและการใช้ภาพประกอบการเรียนการสอน ต้องคำนึงถึงการใช้ภาพให้ตรงจุดกับประสงค์ของการเรียนการสอน มีการจัดองค์ประกอบภาพที่ดี มีความสมดุล สวยงาม น่าสนใจ ภาพต้องมีขนาดใหญ่พอสมควรที่จะเห็นรายละเอียดต่าง ๆ ได้ชัดเจน สามารถแสดงเนื้อหาเรื่องราวได้ถูกต้องและสื่อความหมายได้ดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

นงลักษณ์ เหมาะชาติ (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้วยวิธีการใช้บัตรภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยด้วยวิธีการใช้บัตรภาพ แบบทดสอบทักษะการอ่านคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทย แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการคัดกรองว่าเป็นนักเรียนที่

บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการซ้อน ที่มีปัญหาในการอ่าน คำ กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของโรงเรียนบ้านกอกป่าผุวิทยา อำเภอมีนบุรี จังหวัดขอนแก่น จำนวน 3 คน ผลการวิจัย นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการใช้บัตรภาพ มีทักษะหลังการอ่านคำหลังการสอนพบว่ามีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 38.33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 95.83 อยู่ในระดับดีมาก

ปรียาภา ไยแก้ว (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาทักษะการอ่านคำแม่ ก กา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วงล้อประสมคำ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านคำและไม่เน้นความหมายของคำ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ได้รับการวินิจฉัยโรคขั้นต้นจากแพทย์ว่าเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่มีสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนบ้านศรีสุขสำราญ อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 5 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และแผนภูมิแท่ง ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการอ่านคำแม่ ก กา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนโดยใช้วงล้อประสมคำ มีผลต่างระหว่างก่อนและหลังการใช้วงล้อประสมคำคิดเป็นร้อยละ 93.33 แสดงว่าการสอนโดยใช้วงล้อประสมคำทำให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านคำแม่ ก กา สูงกว่าก่อนได้รับการสอน

วลัยลักษณ์ พันธุ์ (2555) ได้ศึกษา การพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ระดับชั้นประถมศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง พร้อมทั้งการสังเกตของผู้วิจัย มีการตรวจสอบเอกสารและสมุดแบบฝึกหัดของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดคลองสองหนอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาตามประเด็นที่ศึกษา และนำเสนอเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะเรียนช้าในรายวิชาคณิตศาสตร์ เนื่องจากมีปัญหาเรื่องการนับจำนวน คือไม่รู้ค่าความหมายของตัวเลข เขียนตัวเลขแทนจำนวนไม่ได้ และยังมีปัญหาเรื่องการบวกการลบร่วมด้วย เมื่อจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) นักเรียนให้ความสนใจกับการเรียนมากขึ้น ทั้งขณะอยู่ที่บ้านและอยู่ที่โรงเรียน นักเรียนเกิดความสนใจตั้งใจเรียน นอกจากนี้ นักเรียนยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังสูงกว่าก่อนเรียนเมื่อพิจารณาคะแนนพัฒนาการ

เกษมณี เมตตามนุษย์ (2557) ได้ศึกษา ความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน เก็บรวบรวมข้อมูลจากแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล IIP แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

และหนังสือส่งเสริมการอ่าน กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลวัดพระโต สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 จำนวน 6 คน ผลการศึกษาพบว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ เพราะเด็กมีโอกาสได้อ่านคำซ้ำ ช่วยให้เกิดความแม่นยำในการจำรูปคำได้ดี เด็กได้ฝึกอ่านเอง ทำความเข้าใจภาพเองซึ่งดีกว่า การเรียนรู้ที่ต้องมีผู้ออก ผู้ฝึก หรือผู้บังคับให้อ่าน และเป็นทางหนึ่งที่เสริมสร้างนิสัยรักการอ่าน งานวิจัยต่างประเทศ

Mary and Berttram (1997) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องศึกษาวิธีการสอนอ่านและเขียน สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จากครูการศึกษาพิเศษและนักการศึกษาทั่วไปจากเด็กเกรด 2 และเกรด 5 ว่าใช้วิธีการสอนแบบใดบ้าง พบว่า กลุ่มครูผู้สอนใช้วิธีสอนต่อไปนี้มากตามลำดับ คือ ใช้วิธีอ่านเรื่องแล้วเติมคำตอบลงในช่องว่างของเนื้อเรื่องที่เว้นไว้ 90.7% การอ่านรายบุคคล 87.0 % การแลกเปลี่ยนหนังสือกันอ่าน 81.5% และการสลับการอ่าน 74.1% และยังมีอีก 17 วิธีที่ใช้สอนทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

Kutrubos (1993) ศึกษาผลการสอนเรื่องหน่วยเสียงแก่นักเรียนที่ไม่เคยได้รับการสอนอ่าน โดยใช้โปรแกรมการอ่านของลินดามูด ออกตัน บิลลิงแฮม (Lindamood, Orton-Billingham LOG Program) ซึ่งเป็นโปรแกรมสำหรับสอนอ่านและสอนสะกดคำสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน กลุ่มตัวอย่าง 20 คน กลุ่มควบคุมสอนแบบซ่อมเสริมปกติ กลุ่มทดลองสอนโดยใช้โปรแกรม LOG (LOG Program) เป็นเวลา 3 เดือน พบว่าความสามารถในการอ่านและการสะกดคำของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

Gordon (1992) ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการอบรมเรื่องระบบเสียงในการสะกดคำของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยทดลองใช้วิธีสอนที่เน้นระบบเสียง (Phonemic Training) กับวิธีสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 26 คน เป็นนักเรียนชาย 15 คน นักเรียนหญิง 11 คน โดยให้นักเรียนเรียนเป็นกลุ่มเล็ก มีการสอบย่อยทุกวัน การดูจากตัวแบบ (Modeling) และให้มีการตรวจแก้ไขด้วยตัวนักเรียนเอง การเรียนแบบปกติเป็นการให้นักเรียนทำงานในสมุดแบบฝึกหัด ส่วนการสอนแบบเน้นระบบเสียง งานที่ให้ทำจะเกี่ยวข้องกับเรื่องของเสียง เช่น คำคล้องจอง การแยกคำและการรวมคำ ผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Corners (1992) ได้ศึกษาการสอนอ่านเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง พบว่า วิธีที่ได้ผลดีที่สุดในการอ่านออกเสียง คือ วิธีสอนคำที่คุ้นเคยมากที่สุดร่วมกับการใช้ภาพ และวิธีการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หรือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ควรใช้แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) โดยวิธีการใช้สื่อประสมในการจัดการเรียนการสอน เพื่อแก้ปัญหาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน เนื่องจากนักเรียนเหล่านี้มีความแตกต่างกันด้านปัญหาการเรียนรู้ ปัญหาสุขภาพและพัฒนาการต่าง ๆ ซึ่งในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลจะต้องดำเนินการกับผู้ที่เกี่ยวข้องหลายกลุ่ม ดังนั้นการแก้ปัญหาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้สื่อประสม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นการกำหนดทิศทางให้กับนักเรียนที่มีปัญหาหรือมีความต้องการพิเศษได้พัฒนาตนเองตามความสามารถช่วยพัฒนาความสามารถตามศักยภาพของแต่ละบุคคลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งวิธีการจัดการเรียนรู้จะต้องจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม โดยการสอนนั้นจะต้องใช้สื่อการเรียนรู้แบบเป็นรูปธรรม สามารถเห็นภาพได้ชัดเจน นักเรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีความผ่อนคลายไม่ตึงเครียดเกิดการเรียนรู้ในขณะที่เรียนไปพร้อมกันด้วย เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย นอกจากนี้ครูผู้สอนจะต้องมีการประเมินพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนตลอดระยะเวลา สิ่งส่งผลต่อพัฒนาการความก้าวหน้าในการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าในตนเอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาแก้ปัญหา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่าน โดยใช้สื่อประสม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ใช้บัตรภาพ, วงล้อประสมคำ, แบบฝึกการอ่าน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นสื่อการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ให้สามารถอ่านคำได้ ในครั้งนี้ได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดการกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่อง การเรียนรู้ด้านการอ่าน โรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 จำนวน 3 คน ได้มาจากผลการคัดกรองว่าเป็นนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ครูประจำชั้นร่วมกับผู้วิจัย ทำการคัดกรองนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม KUS-SI Rating Scales : ADHD/LD/Autism (PDDs) พัฒนาโดย ตารณี อุทัยรัตนกิจ และชาญวิทย์ พรนภดล (2549)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน สำหรับ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อประสม จำนวน 10 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 10 ชั่วโมง โดยศึกษาข้อมูลจากแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

(IEP) 1 ฉบับ ใช้เวลาในการจัดการศึกษา ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 4 มิถุนายน 2561 ถึง 31 มีนาคม 2562

2. สื่อประสมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องการเรียนรู้ด้านการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้ศึกษาได้ใช้ บัตรภาพ-บัตรคำ แบบฝึกทักษะการอ่าน วงล้อประสมคำ และคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ให้ตรงกับความต้องการและความสามารถในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องการเรียนรู้ด้านการอ่าน ตามที่ระบุในแผนการสอนเฉพาะบุคคล

3. แบบทดสอบความสามารถในการการอ่าน ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมิน การอ่านตามโครงสร้างการเรียนรู้ตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล จำนวน 10 ฉบับ

4. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมาย ผู้ศึกษาได้สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายระหว่างการเรียนรู้ในกิจกรรมแต่ละแผนการสอน เฉพาะบุคคลจำนวน 10 ฉบับ

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1. จัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) และศึกษาข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายจาก แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นดังนี้

1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สารการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่าน วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และคำพื้นฐานภาษาไทย

1.2 ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

1.3 ศึกษาหลักการ แนวคิด เอกสารทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านด้วยการใช้สื่อประสม สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

1.4 วางแผนออกแบบโครงสร้างแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และแผนการสอนเฉพาะบุคคลโดยการใช้สื่อประสม จำนวน 10 แผน ใช้เวลาในการสอนแผนละ 1 ชั่วโมง ในคาบเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งประกอบไปด้วยหัวข้อต่อไปนี้

1.4.1 ข้อมูลพื้นฐานนักเรียน

1.4.2 สารวิชา

1.4.3 เป้าหมายระยะยาว 1 ปี

1.4.4 เป้าหมายระยะสั้น

1.4.5 วันที่การใช้แผน

- 1.4.6 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4.7 สารระการการเรียนรู้
- 1.4.8 กิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.4.9 สื่อบริการ/สิ่งอำนวยความสะดวก
- 1.4.10 การวัดและประเมินผล
- 1.4.11 บันทึกหลังการสอน

1.5 จัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคลเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน การจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องการเรียนรู้ด้านการอ่านได้เรียงลำดับตามความยากง่ายของเนื้อหา ดังตาราง 1 แผนการสอนใช้เวลาในการสอนและทำกิจกรรมแผนละ 1 ชั่วโมง โดยมีทั้งหมด 10 แผนการเรียนรู้ ใช้เวลาทั้งหมด 10 ชั่วโมง ในการจัดกิจกรรม เวลาสำหรับในการจัดกิจกรรมในคาบสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทดสอบความสามารถด้านการอ่านใช้เวลาคาบว่างหรือหลังเลิกเรียนในวันที่ใช้แผนการสอนนั้น

ตาราง 1 แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน โดยใช้สื่อประสม

แผนการเรียนรู้ที่	เรื่อง	เป้าหมายการเรียนรู้
1	ก - ฮ พยัญชนะไทย	การอ่านออกเสียงพยัญชนะ
2	แม่ ก กา	การอ่านคำที่มีสระ
3	การผันวรรณยุกต์	การอ่านคำที่มีวรรณยุกต์
4	ตัวสะกดตรงมาตรา	อ่านคำที่มีตัวสะกด
5	อักษรนำ	อ่านคำที่มีอักษรนำ
6	คำควบกล้ำ	อ่านคำควบกล้ำ
7	คำและวลี	อ่านคำและวลี
8	คำนาม	อ่านคำนาม
9	คำคล้องจองคำสัมผัส	อ่านคำสัมผัส
10	เรียงคำเป็นประโยค	อ่านประโยค

1.6 ใบงานกิจกรรมส่งเสริมการอ่านหลังจากการใช้สื่อประสม โดยศึกษาจากแบบฝึกอ่านเขียนต่าง ๆ โดยออกแบบการทดสอบให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย โดยสร้างใบงานตามเรื่องของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการประเมินผลการเรียนรู้ระหว่างการทำกิจกรรมการเรียน

การสอนเพื่อประกอบการใช้สื่อประสม จำนวน 10 แบบทดสอบ ใบงานแต่ละกิจกรรมกลุ่มเป้าหมาย จะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 หากคะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 ถือว่าไม่ผ่านให้กลุ่มเป้าหมายทำซ้ำจนกว่าจะผ่านกิจกรรมนั้น ๆ

1.7 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อประสม เพื่อแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยผู้วิจัยได้ออกแบบสังเกตให้สอดคล้องกับสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนที่จะต้องมีความสามารถในการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีรายการประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในการเรียน ดังนี้

1.7.1 การประเมินด้าน ใฝ่เรียนรู้ พฤติกรรมที่แสดงออกในการเรียน ได้แก่

- 1) ความกระตือรือร้นในการทำงาน
- 2) ความสนใจในกิจกรรมที่ทำ
- 3) กล้าซักถามปัญหาเมื่อเกิดข้อสงสัย

1.7.2 การประเมินด้าน มุ่งมั่นในการทำงาน พฤติกรรมที่แสดงออกในการเรียน ได้แก่

- 1) ทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ
- 2) ทำงานเสร็จทันตามกำหนดเวลา
- 3) ทำงานสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย

1.7.3 การประเมินด้านการสื่อสาร พฤติกรรมที่แสดงออกในการเรียน ได้แก่

- 1) อ่านเสียงดัง ออกเสียงชัดเจน
- 2) อ่านได้ถูกต้องคล่องแคล่วรวดเร็ว
- 3) พูดและเขียนแสดงความรู้ ความคิด ความต้องการตรงตามวัตถุประสงค์

1.7.4 การประเมินด้านการแก้ปัญหา พฤติกรรมที่แสดงออกในการเรียน ได้แก่

- 1) สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง
- 2) แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ถูกต้อง
- 3) ยอมรับในการกระทำของตนเอง

1.7.5 การประเมินด้านการใช้เทคโนโลยี พฤติกรรมที่แสดงออกในการเรียน ได้แก่

- 1) ใช้เทคโนโลยีในการเรียนได้ด้วยตนเอง
- 2) ใช้เทคโนโลยีในการค้นคว้าข้อมูล
- 3) นำเทคโนโลยีไปประยุกต์ใช้ในการเรียน

1.8 เสนอแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และแผนการสอนเฉพาะบุคคล

ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเที่ยงตรง

ของเนื้อหา และความเหมาะสมด้านต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ นำข้อมูลความคิดเห็นมาหา
ดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+ 1	หมายถึง	แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์ข้อนั้น
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์ข้อนั้น
- 1	หมายถึง	แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ข้อนั้น

ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่า ตั้งแต่ 0.60-1.00

รายนามผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1. นางสุมาลี ใจดี วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียน
บ้านหนองบัว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 ความเชี่ยวชาญด้าน
การสอนเด็กพิเศษ
2. นางกัลสร ผดุงวงษ์จันทร์ วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านเลื่อม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 ความเชี่ยวชาญ
ด้านหลักสูตรและการสอน
3. นางวนิดา รวมธรรม วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)
สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านเลื่อม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2
ความเชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา
4. นางสาวปิยะนุช ธนุสา วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนเทศบาล 5 สีหรัักษ์วิทยา สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี ความเชี่ยวชาญด้านภาษาไทย
5. นางกาญจนา พรหมเมตตา วุฒิการศึกษา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
(ศษ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอนการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครู
วิทยฐานะชำนาญการ ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดหนองบัวลำภู ความเชี่ยวชาญด้านการสอน
เด็กพิเศษ

1.9 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้เพิ่มเติมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลและเลือก
สื่อใช้ในแผนการสอนให้หลากหลายไม่ควรใช้สื่อชิ้นเดียวในการสอน ปรับปรุงทำตามคำแนะนำ
ผู้เชี่ยวชาญมาแล้วนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งหนึ่ง

1.10 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านประเมินคุณภาพ ตามแบบประเมินที่จัดทำขึ้น
ในการประเมินความเหมาะสมของแผนการสอน การใช้สื่อประสมและแบบทดสอบการประเมิน

การอ่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่า ตั้งแต่ 0.60-1.00 โดยภาพรวมของเครื่องมือการแก้ปัญหา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้สื่อประสม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้เมื่อผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วจึงนำไปใช้กับ กลุ่มเป้าหมาย (ภาคผนวก ฉ)

2. สื่อประสมที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคลในแต่ละ กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สื่อประสมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน การคัดเลือกสื่อประสมที่ นำมาใช้ในแต่ละแผนการเรียนรู้ ผู้ศึกษามีวิธีการคัดเลือกสื่อดังนี้

2.1 บัตรภาพ-บัตรคำ โดยใช้ภาพประกอบการเรียนการสอนมีลักษณะเหมือนจริงไม่ ซ้ำซ้อน มีขนาด 8 x 10 นิ้ว สำหรับให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำ เข้าใจความหมายของคำศัพท์ คำพูด กำหนดให้ได้ถูกต้องชัดเจนโดยไม่มีการสะกดคำ รวมถึงภาพที่แทรกไว้ในคำเพื่อใช้เป็น สัญลักษณ์และสื่อทำให้นักเรียนนำตัวอักษรมาใส่คำแทนภาพและสามารถอ่านคำได้อย่างถูกต้องเมื่อ เห็นภาพและคำนั้น ๆ

2.2 แบบฝึกทักษะการอ่านเป็นนวัตกรรมของ นางสาวเยาวดี ถาวร ครูชำนาญพิเศษ โรงเรียนหนองแก อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว

2.3 วงล้อประสมคำ สื่อที่ใช้ช่วยผสมพยัญชนะกลุ่มอักษรกลางกับสระพื้นฐานเดียวเป็น คำอ่าน เช่น กอ-อา-กา ,บอ-อา-บา ที่สร้างขึ้นให้นักเรียนฝึกอ่านคำ

2.4 คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผู้ศึกษาได้เลือกใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูปของบริษัท เวิลด์ เอ็ดดูเคชั่น (ประเทศไทย) ที่โรงเรียนได้จัดซื้อเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ การอ่านออก-เขียนได้ ตามโครงการอ่านออกเขียนได้

2.5 ผู้ศึกษาได้กำหนดเนื้อหาที่จะแก้ปัญหาความสามารถด้านการอ่านของให้ตรงกับ ความต้องการและความสามารถในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้าน การอ่านตามที่ระบุในแผนการสอนเฉพาะบุคคล

3. แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน จำนวน 10 ฉบับ เป็นข้อสอบปฏิบัติการอ่าน ออกเสียง แบบปรนัย ชนิดถูก-ผิด ซึ่งผู้ศึกษาใช้กระบวนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบ เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนกลุ่มที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

3.2 ศึกษาจุดประสงค์ ตัวชี้วัดชั้นปี ของหลักสูตรการสอนภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่มี ความบกพร่องทางการเรียนรู้ การประเมินผลด้านการอ่าน จากหนังสือการศึกษาเด็กที่มีความต้องการ พิเศษของ ผดุง อารยะวิญญู

3.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน เป็นแบบปฏิบัติการอ่านออกเสียง จำนวน 10 ฉบับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบดังนี้

อ่านได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

อ่านไม่ได้ อ่านผิด ให้ 0 คะแนน

โดยออกแบบการทดสอบให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย โดยสร้างใบงานตามเรื่องของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการประเมินผลการเรียนรู้ระหว่างการทำกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อประกอบการใช้สื่อประสมจำนวน 10 ฉบับ ใบงานแต่ละกิจกรรม กลุ่มเป้าหมายจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 หากคะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 ถือว่าไม่ผ่านให้กลุ่มเป้าหมายทำซ้ำจนกว่าจะผ่านกิจกรรมนั้น ๆ

3.4 นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่า สอดคล้องกับจุดประสงค์หรือไม่ โดยหาค่า IOC ให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+ 1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์ข้อนั้น

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์ข้อนั้น

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ข้อนั้น

3.5 นำผลการประเมินความสอดคล้องหาค่า IOC แบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 ไว้เพื่อนำแบบไปทดสอบใช้และหาคุณภาพของแบบทดสอบซึ่งในการศึกษาคั้งนี้ ได้ค่า IOC ตั้งแต่ 0.60-1.00 เป็นแบบทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน ดังตาราง 2 เป็นค่าที่กลุ่มเป้าหมายอ่านไม่ได้ ดังนี้

ตาราง 2 แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่าน

ที่	แบบทดสอบ (เรื่อง)	จำนวน (ข้อ)
1	ก- ฮ รู้จักพยัญชนะไทย	10
2	การอ่านแม่ ก กา	26
3	การอ่านผันวรรณยุกต์	18
4	ตัวสะกดตรงมาตรา	22
5	อ่านอักษรนำ	14
6	คำควบกล้ำ	14

ตาราง 2 (ต่อ)

ที่	แบบทดสอบ (เรื่อง)	จำนวน (ข้อ)
7	คำและวลี	20
8	คำนามน่ารู้	15
9	คำคล้องจองคำสัมผัส	10
10	เรียงคำเป็นประโยค	10

3.6 แบบทดสอบมีจำนวนทั้งหมด 10 ฉบับ การประเมินผลความสามารถด้านการอ่าน คำก่อน และหลังการใช้สื่อประสม มีเกณฑ์การประเมินผลการทดสอบการอ่านแต่ละแบบทดสอบควร ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 จึงจะถือว่าผ่าน

3.7 จัดพิมพ์แบบทดสอบเป็นฉบับสมบูรณ์นำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการกิจกรรมการเรียนการสอนมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ถึงผู้บริหารโรงเรียนชุมชนวังปลาบ่อมหาวิทยาลัย และผู้ปกครองในการดำเนินการทดลองกับกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ใช้เวลาทดลองในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลาคาบเรียนวิชาภาษาไทย วันละ 60 นาที รวมทั้งหมด 10 ครั้ง โดยมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้
2. ทำหนังสือบันทึกเสนอเพื่อขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนชุมชนวังปลาบ่อมหาวิทยาลัย เพื่อทำการทดลองดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 กับกลุ่มเป้าหมาย และชี้แจงให้ครูประจำชั้นและผู้เกี่ยวข้องทราบ
3. แจ้งผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มเป้าหมายเพื่อขออนุญาตนำเด็กเข้าร่วมเป็นกลุ่มเป้าหมาย ในการวิจัย
4. ทดสอบประเมินความสามารถด้านการอ่าน จากใบงานกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมการอ่านและการมีส่วนร่วมในกิจกรรม
5. รวบรวมข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายตลอดระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเป็นการสังเกตโดยตรงในระหว่างการทำกิจกรรม โดยสังเกต

พฤติกรรม 5 ด้าน ได้แก่ ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน การสื่อสาร การแก้ปัญหาและการใช้เทคโนโลยี ซึ่งมีเกณฑ์บันทึกคะแนนพฤติกรรม 3 ระดับคือ

- 1 คะแนน หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นน้อยครั้ง
- 2 คะแนน หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นครั้งคราว
- 3 คะแนน หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นอย่างสม่ำเสมอ

6. ทำการทดสอบการอ่านก่อนเรียนโดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถ

ในใบงานแต่ละกิจกรรมตาม แผนการสอนเฉพาะบุคคล แล้วทำการบันทึกผลการอ่านคำลงในแบบบันทึกเพื่อนำผลไปเปรียบเทียบพัฒนาการอ่าน เมื่อใช้สื่อประสม ในแต่ละแผนการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ประเมินบันทึกการอ่าน หลังการเรียนโดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านคำชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนการเรียนเป็นรายบุคคล และทำการบันทึกผลคะแนนลงในแบบบันทึกเพื่อนำผลมาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านของนักเรียน

การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการอ่านของกลุ่มเป้าหมาย ก่อนและหลังการใช้สื่อประสมเพื่อแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน พัฒนาความสามารถด้านการอ่านดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ข้อมูลที่ได้จากบริบทของกลุ่มเป้าหมายจากการสังเกตพฤติกรรมและการเรียนรู้ในการจัดแผนการสอนเฉพาะบุคคลในการใช้สื่อเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของกลุ่มเป้าหมาย
2. การคำนวณค่าร้อยละ (Percentages) ของคะแนนที่ได้จากการประเมินผลการทดสอบการอ่านก่อนและหลังการเรียนเพื่อประเมินผลความรู้ความเข้าใจและการฝึกการอ่าน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยเลือกใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การหาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาโดยวิธีใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ร้อยละ (Percentage) ซึ่งใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2.2 ค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2555)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลบวกของข้อมูลทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูล

พูนุ ปณ ทิโต ชีเว

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาแก้ปัญหา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการอ่าน โดยใช้สื่อประสม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการสื่อความหมายของข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดความหมาย สัญลักษณ์ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
Σ	แทน	ผลรวมของคะแนน
P	แทน	ร้อยละ
f	แทน	ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ผลการใช้สื่อประสมที่มีต่อพัฒนาการความสามารถด้านการอ่าน

1.1 ผลการสังเกตข้อมูลที่ได้จากบริบทของกลุ่มเป้าหมายจากการสังเกตพฤติกรรม และการเรียนรู้ในการจัดแผนการสอนเฉพาะบุคคลในการใช้สื่อเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ของกลุ่มเป้าหมายเป็นรายบุคคล

1.2 ผลการประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายในระหว่างการใช้สื่อ ประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการใช้สื่อประสม
ผลการทดสอบการอ่านก่อนและหลังการใช้สื่อประสม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ผลการใช้สื่อประสมที่มีต่อพัฒนาการความสามารถด้านการอ่าน

ผลการสังเกตข้อมูลที่ได้จากบริบทของกลุ่มเป้าหมายเป็นรายบุคคล

กลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 น้องเอ (นามสมมติ) อาศัยอยู่กับแม่และพี่ชาย พ่อไปทำงานรับจ้างที่กรุงเทพฯ ซึ่งทั้งสองคนมีความบกพร่องทางการเรียน จากการสัมภาษณ์แม่ของน้องเอ ได้ให้ข้อมูลว่า น้องเอคลอดปกติเหมือนเด็กทั่วไป อาศัยอยู่ในชุมชนบ้านโคกเจริญ คุณแม่มีอาชีพรับจ้างรายวัน ตามที่คนในชุมชนจะจ้างงาน เช่น เกี่ยวข้าว ตัดอ้อยปลูกมันสำปะหลัง แม่น้องเอเป็นคนสัญชาติลาว ซึ่งอ่านหนังสือภาษาไทยไม่ออก และไม่สามารถสอนการบ้านให้ลูกได้

จากการสังเกตพัฒนาการด้าน อารมณ์และความสนใจ น้องเอเป็นเด็กอารมณ์ดี เชื่อฟังคำสั่งสอน ปฏิบัติตามกฎของโรงเรียน เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนเป็นอย่างดี กลุ่มเป้าหมายเรียนรู้ช้า การจดจำยังไม่ค่อยแม่นยำ ถ้าให้น้องเออ่านและเขียนเริ่มจะมีปัญหา จึงทำให้ไม่กล้าแสดงออกเมื่อให้ทำกิจกรรมตอบคำถามหน้าชั้นเรียน เพราะต้องใช้เวลาในการคิดและคำนวณนานกว่าปกติ จากสอบถามน้องเอมีความชอบเรียนวิชา พลศึกษา แต่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

พัฒนาการด้านร่างกาย จากการสังเกตน้องเอในโรงเรียน และการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียน สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อนได้ แต่ต้องอธิบายอย่างละเอียด

พัฒนาการด้านสังคม น้องเอ เป็นคนที่สามารถเข้ากับผู้อื่นได้ง่ายปรับตัวเร็วเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดี ชอบเล่นกับเพื่อน ๆ ทุกคน ยิ้มแย้ม ในขณะที่อยู่ในห้องเรียน สามารถเล่นพูดคุยและทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ในห้องเรียนได้ เวลาทำกิจกรรมที่ต้องให้แบ่งปันสิ่งของจะแบ่งให้เพื่อนทันที มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทำตามกฎกติกาของกิจกรรมต่าง ๆ

พัฒนาการด้านสติปัญญา จากการประเมินและสัมภาษณ์ น้องเอ ผู้วิจัยได้สอบถามโดยใช้คำถามที่เป็นการพูดคุยกันเอง น้องเอจะใช้เวลาคิดนานและตอบช้า ๆ มีน้ำเสียงที่เบามาก ทำให้ได้ยินไม่ชัดเจน ในการทำกิจกรรมเลียนแบบทำทางสามารถปฏิบัติตามได้ดี ส่วนการประเมินด้านการอ่านการเขียนพยัญชนะไทย กิจกรรมวาดภาพระบายสี และกิจกรรมต่าง ๆ น้องเอมีความสามารถอ่านและเขียนได้บ้างเป็นบางตัว และบางตัวอ่านออกเสียงผิดเพี้ยน ไม่สามารถจดจำพยัญชนะที่ได้ถูกต้อง ในขณะที่อ่านและเขียน จะต้องใช้เวลานานมากจนทำให้กิจกรรมไม่สำเร็จทันตามเวลากำหนด โดยเมื่อเทียบกับนักเรียนในระดับวัยเดียวกัน

จากการประเมินทดสอบการเรียนรู้ด้านการอ่าน ตั้งแต่วันที่ 18-25 พฤษภาคม 2561 ผู้วิจัยได้ทดสอบการอ่านของน้องเอโนในการอ่านแต่ละด้านตั้งแต่ พยัญชนะไทย สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดตรงตามมาตรา อักษรนำ คำควบกล้ำ คำและวลี คำนาม คำคล้องจองคำสัมผัส เรียงคำเป็นประโยค ซึ่งเป็นคำในระดับชั้นของตนเอง ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบการทดสอบการอ่านจากคำพื้นฐาน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 และเนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการทดสอบก่อนเรียนมีผลคะแนน ตามตารางดังนี้

ตาราง 3 การแสดงผลประเมินการทดสอบการอ่านก่อนเรียนนักเรียนคนที่ 1

ที่	แบบทดสอบ	จำนวนคำที่อ่านได้ (คำ)	จำนวนคำที่อ่านไม่ได้ (คำ)
1	การอ่านพยัญชนะไทย 44 ตัว	22	20
2	การอ่านแม่ ก กา 32 คำ	6	26
3	การอ่านผันวรรณยุกต์ 40 คำ	22	18
4	ตัวสะกดตรงมาตรา 40 คำ	20	20
5	อักษรนำ 20 คำ	6	14
6	คำควบกล้ำ 20 คำ	6	14
7	คำและวลี 40 คำ	20	20
8	คำนาม 20 คำ	5	15
9	คำคล้องจองคำสัมผัส 20	10	10
10	เรียงคำเป็นประโยค 20 คำ	10	10

กลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 น้องบี (นามสมมติ) อาศัยอยู่กับพ่อและแม่ เป็นลูกคนเดียว พ่อและแม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป และมีความบกพร่องทางการเรียน จากการสัมภาษณ์แม่ของน้องบี ได้ข้อมูลว่า น้องบีคลอดปกติเหมือนเด็กทั่วไป อาศัยอยู่ในชุมชนบ้านโคกเจริญ น้องบีหลังจากกลับจากโรงเรียนจะไปปรอพ่อและแม่อยู่บ้านญาติ เพื่อรอพ่อแม่กลับจากทำงานรับจ้าง

จากการสังเกตพัฒนาการด้าน อารมณ์และความสนใจ น้องบีเป็นเด็กอารมณ์ดี เชื้อฟังคำสั่งสอน ปฏิบัติตามกฎของโรงเรียน เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนเป็นอย่างดี ชอบเล่นกีฬา การเรียนรู้ช้า ชอบเล่นกับตัวเองเมื่อครูทำการสอน เช่น จับมตมาเดินในสมุดเป็นประจำ ชอบมีของเล่นไว้ได้โต๊ะของนักเรียนเอง การจดจำไม่ค่อยได้ ถ้าให้น้องบีอ่านและเขียนเริ่มจะมีปัญหาไม่กล้าถาม

เมื่อไม่เข้าใจ จึงทำให้ไม่กล้าแสดงออกเมื่อให้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน ต้องใช้เวลานานในการคิดและคำนวณมากกว่าปกติ จากสอบถามน้องปีมีความชอบเรียนวิชา พลศึกษา เป็นนักกรีฑาของโรงเรียน แต่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยและวิชาคณิตศาสตร์

พัฒนาการทางด้านร่างกาย จากการสังเกตน้องปีในโรงเรียน และการทำกิจกรรมต่างๆในโรงเรียน สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อนได้ ไม่ขาดเรียน มาโรงเรียนสม่ำเสมอ เมื่อให้วาดภาพระบายสี มักใช้สีเดียวในการระบายรูปนั้นทั้งหมด ระบายอยู่ในกรอบเป็นส่วนใหญ่

พัฒนาการด้านสังคม น้องปี เป็นคนที่สามารถเข้ากับผู้อื่นได้ง่ายปรับตัวเร็วเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดี ชอบเล่นกับเพื่อน ๆ ทุกคน ยิ้มแย้ม ในขณะที่อยู่ในห้องเรียน สามารถเล่นพูดคุยและทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ในห้องเรียนได้ เวลาทำกิจกรรมที่ต้องให้แบ่งปันสิ่งของ จะแบ่งให้เพื่อนทันที มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทำตามกฎกติกาของกิจกรรมต่าง ๆ มีจิตอาสาช่วยยกสิ่งของช่วยเพื่อนๆเสมอ

พัฒนาการด้านสติปัญญาจากการประเมินและสัมภาษณ์ น้องปี ผู้วิจัยได้สอบถามโดยใช้คำถามที่เป็นการพูดคุยกันเอง น้องปีจะใช้เวลาคิดนานไม่ตอบทันทีแต่ไม่ตรงกับคำถาม และมักทวนถามคำถามซ้ำอยู่บ่อย ๆ ในการทำกิจกรรมเลียนแบบท่าทางสามารถปฏิบัติตามได้แต่ช้ากว่าปกติ ส่วนการประเมินด้านการอ่านการเขียนพยัญชนะไทย กิจกรรมวาดภาพระบายสี และกิจกรรมต่างๆ น้องปีมีความสามารถอ่านและเขียนได้บ้างเป็นบางตัว และบางตัวอ่านออกเสียงผิดเพี้ยน ไม่สามารถจดจำพยัญชนะที่ให้ได้ถูกต้อง ในขณะที่อ่านและเขียน จะต้องใช้เวลานานมากจนทำให้กิจกรรมไม่สำเร็จทันตามเวลากำหนด โดยเมื่อเทียบกับนักเรียนในระดับวัยเดียวกัน

จากการประเมินทดสอบการเรียนรู้ด้านการอ่าน ตั้งแต่วันที่ 18-25 พฤษภาคม 2561 ผู้วิจัยได้ทดสอบการอ่านของน้องปีในการอ่านแต่ละด้านตั้งแต่ พยัญชนะไทย สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดตรงตามมาตรา อักษรนำ คำควบกล้ำ คำและวลี คำนาม คำคล้องจองคำสัมผัส เรียงคำเป็นประโยค ซึ่งเป็นคำในระดับชั้นของตนเอง ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบการทดสอบการอ่านจากคำพื้นฐานระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 และเนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการทดสอบก่อนเรียนมีผลคะแนน ตามตารางดังนี้

พูน ปณ ทิโต ชเว

ตาราง 4 การแสดงผลประเมินการทดสอบการอ่านก่อนเรียนนักเรียนคนที่ 2

ที่	แบบทดสอบ	จำนวนคำที่อ่านได้ (คำ)	จำนวนคำที่อ่านไม่ได้ (คำ)
1	การอ่านพยัญชนะไทย 44 ตัว	20	22
2	การอ่านแม่ ก กา 32 คำ	7	25
3	การอ่านผันวรรณยุกต์ 40 คำ	20	20
4	ตัวสะกดตรงมาตรา 40 คำ	18	22
5	อักษรนำ 20 คำ	6	14
6	คำควบกล้ำ 20 คำ	5	15
7	คำและวลี 40 คำ	18	22
8	คำนาม 20 คำ	3	17
9	คำคล้องจองคำสัมผัส 20	8	12
10	เรียงคำเป็นประโยค 20 คำ	6	14

กลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 น้องซี (นามสมมติ) อาศัยอยู่กับแม่และพี่ชาย ตา ยาย พ่อไปทำงานที่กรุงเทพฯ ซึ่งทั้งสองคนมีความบกพร่องทางการเรียน จากการสัมภาษณ์แม่ของน้องซี ได้ให้ข้อมูลว่า น้องซีคลอดปกติเหมือนเด็กทั่วไป อาศัยอยู่ในชุมชนบ้านวังปลาป้อม คุณแม่มีอาชีพค้าขาย แม่ของซีให้ข้อมูลว่า น้องซีชอบเต้นและร้องเพลง ช่วยงานบ้านคุณแม่ เช่น กวาดบ้าน กอน้ำเข้าตู้เย็น งานที่พอช่วยได้โดยไม่ต้องขอร้องให้ช่วย

จากการสังเกตพัฒนาการด้านอารมณ์และความสนใจ น้องซีเป็นเด็กอารมณ์ดีเชื้อ ฟังคำสั่งสอน ปฏิบัติตามกฎของโรงเรียน เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนเป็นอย่างดี น้องซีชอบ เหม่อลอยเวลาเรียนหนังสือ หรือชอบเอาสมุดมาวาดรูปเล่นเวลาครูสอน การจดจำยังไม่ค่อยแม่นยำ ถ้าให้น้องซีอ่านเกิดอาการวิตกไม่กล้าแสดงออก เมื่อให้เขียนตามคำบอก จะเขียนพยัญชนะ ก ข ค ง ม ย ร ว มาให้เสมอ เมื่อมอบหมายงานให้ทำมักจะทำงานไม่เสร็จ เพราะต้องใช้เวลานานในการคิด และคำนวณนานกว่าปกติ จากสอบถามน้องซีมีความชอบเรียนวิชาศิลปะ แต่ไม่ชอบเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ และภาษาไทย

พัฒนาการทางด้านร่างกาย จากการสังเกตน้องซีในโรงเรียน และการทำกิจกรรม ต่าง ๆ ในโรงเรียน สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อนได้ ชอบแสดงออกเมื่อมีกิจกรรมเกี่ยวกับการแต่งกายหรือเต้นประกอบเพลงจะเข้าร่วมกิจกรรมเสมอ

พัฒนาการด้านสังคม น้องซีสามารถเข้ากับผู้อื่นได้ง่ายปรับตัวเร็วเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดี ชอบเล่นกับเพื่อน ๆ ทุกคน ยิ้มแย้ม ในขณะที่อยู่ในห้องเรียน สามารถเล่นพูดคุย และทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ในห้องเรียนได้ เวลาทำกิจกรรมที่ให้แบ่งปันสิ่งของ จะแบ่งให้เพื่อนทันที มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีจิตอาสา ทำตามกฎกติกาของกิจกรรมต่าง ๆ

พัฒนาการด้านสติปัญญา จากการประเมินและสัมภาษณ์ น้องซี ผู้วิจัยได้สอบถามโดยใช้คำถามที่เป็นการพูดคุยกันเอง น้องซีจะใช้เวลาคิดนานและตอบช้า ๆ มีน้ำเสียงที่เบา มากก้มหน้า ทำให้ได้ยินไม่ชัดเจน ในการทำกิจกรรมเลียนแบบท่าทางสามารถปฏิบัติตามได้ดี ชอบเต้นและร้องเพลง ส่วนการประเมินด้านการอ่านการเขียนพยัญชนะไทย กิจกรรมวาดภาพระบายสี และกิจกรรมต่าง ๆ น้องซีมีความสามารถอ่านและเขียนค่อนข้างอ่อนมาก และบางตัวอ่านออกเสียงผิดเพี้ยน ไม่สามารถจดจำพยัญชนะที่ได้ถูกต้อง ในขณะที่อ่านและเขียน จะต้องใช้เวลาานมากจนทำให้กิจกรรมไม่สำเร็จทันตามเวลากำหนด โดยเมื่อเทียบกับนักเรียนในระดับวัยเดียวกัน

จากการประเมินทดสอบการเรียนรู้ด้านการอ่าน ตั้งแต่วันที่ 18-25 พฤษภาคม 2561 ผู้วิจัยได้ทดสอบการอ่านของน้องเอในการอ่านแต่ละด้านตั้งแต่ พยัญชนะไทย สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดตรงมาตรา อักษรนำ คำควบกล้ำ คำและวลี คำนาม คำคล้องจองคำสัมผัส เรียงคำเป็นประโยค ซึ่งเป็นคำในระดับชั้นของตนเอง ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบการทดสอบการอ่านจากคำพื้นฐานระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 และเนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการทดสอบก่อนเรียนมีผลคะแนน ตามตารางดังนี้

ตาราง 5 การแสดงผลประเมินการทดสอบการอ่านก่อนเรียนนักเรียนคนที่ 3

ที่	แบบทดสอบ	จำนวนคำที่อ่านได้ (คำ)	จำนวนคำที่อ่านไม่ได้ (คำ)
1	การอ่านพยัญชนะไทย 44 ตัว	20	24
2	การอ่านแม่ ก กา 32 คำ	6	26
3	การอ่านผันวรรณยุกต์ 40 คำ	20	22
4	ตัวสะกดตรงมาตรา 40 คำ	10	40
5	อักษรนำ 20 คำ	5	15
6	คำควบกล้ำ 20 คำ	6	14

ตาราง 5 (ต่อ)

ที่	แบบทดสอบ	จำนวนคำที่อ่านได้ (คำ)	จำนวนคำที่อ่านไม่ได้ (คำ)
7	คำและวลี 40 คำ	12	28
8	คำนาม 20 คำ	5	15
9	คำคล้องจองคำสัมผัส 20	6	14
10	เรียงคำเป็นประโยค 20 คำ	5	15

จากตาราง 5 การประเมินการอ่านทั้งหมด 10 เรื่อง ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์คำที่กลุ่มเป้าหมายไม่สามารถอ่านได้ไปสร้างแบบทดสอบการอ่านเพื่อประเมินการทดสอบหลังเรียน ผู้วิจัยได้ออกแบบการสอนเฉพาะบุคคล เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้สื่อประสม ได้จากการสร้างสื่อ และคัดเลือกสื่อที่สามารถนำไปพัฒนาความสามารถด้านการอ่านได้

ผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายในระหว่างการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน

ผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้

ตาราง 6 แสดงผลการประเมินการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 น้องเอ (นามสมมติ)

แผนการเรียนรู้	รายการประเมิน					รวม
	ไม่เรียนรู้	มุ่งมั่นในการทำงาน	การสื่อสาร	การแก้ปัญหา	การใช้เทคโนโลยี	
ก-ฮ พยัญชนะไทย	5	8	7	8	8	36
แม่ ก กา	7	7	8	8	7	37
การผันวรรณยุกต์	8	6	8	6	8	36
ตัวสะกดตรงมาตรา	7	7	7	7	8	36
อักษรนำ	5	6	8	6	6	31

ตาราง 6 (ต่อ)

แผนการเรียนรู้	รายการประเมิน					รวม
	ไฟล์เรียนรู้	มุ่งมั่นในการทำงาน	การสื่อสาร	การแก้ปัญหา	การใช้เทคโนโลยี	
คำควบกล้ำ	8	5	6	6	6	31
คำและวลี	8	7	8	8	7	38
คำนาม	8	8	7	8	8	39
คำคล้องจองคำสัมผัส	7	7	8	7	7	36
เรียงคำเป็นประโยค	8	6	6	6	6	32
รวม	71	67	73	70	71	352
ร้อยละ	78.89	74.44	81.11	77.78	78.89	78.22
ค่าเฉลี่ย	2.37	2.23	2.43	2.33	2.37	2.35
ระดับคุณภาพ	3	2	3	2	3	3

จากตาราง 6 แสดงผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของน้องเอ โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านระหว่างเรียนของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า น้องเอ มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน และสามารถใช้เทคโนโลยีด้วยตนเองได้ มีคะแนนการประเมินจากแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน โดยภาพรวมของพฤติกรรมที่แสดงออกร้อยละเฉลี่ยรวม 78.22 คะแนนเฉลี่ย 2.35 มีระดับคุณภาพระดับ 3 ดีมาก (2.34-3.00)

ตาราง 7 แสดงผลการประเมินการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนา
ความสามารถด้านการอ่าน ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 นื่องปี (นามสมมติ)

แผนการเรียนรู้	รายการประเมิน					รวม
	ไฟล์เรียนรู้	มุงมั่นใน การทำงาน	การ สื่อสาร	การ แก้ปัญหา	การใช้ เทคโนโลยี	
ก-ฮ พยัญชนะไทย	6	8	7	8	8	37
แม่ ก กา	7	8	6	7	8	36
การผันวรรณยุกต์	7	7	6	8	7	35
ตัวสะกดตรงมาตรา	7	7	7	7	7	35
อักษรนำ	6	5	5	7	6	29
คำควบกล้ำ	7	6	6	6	7	32
คำและวลี	7	8	7	7	7	36
คำนาม	7	8	6	8	8	37
คำคล้องจองคำสัมผัส	6	8	7	7	6	34
เรียงคำเป็นประโยค	7	6	8	6	7	34
รวม	67	71	65	71	71	345
ร้อยละ	74.44	78.89	72.22	78.89	78.89	76.67
ค่าเฉลี่ย	2.23	2.37	2.17	2.37	2.37	2.30
ระดับคุณภาพ	2	3	2	3	3	2

จากตาราง 7 แสดงผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของนื่องปี โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านระหว่างเรียนของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า นื่องปี ทำงานที่ได้รับมอบหมายทันเสร็จตามกำหนดเวลาที่กำหนด ทำงานเป็นระเบียบขึ้น สนใจในกิจกรรมที่ทำ มีความกระตือรือร้น ยังมีปัญหาในการสื่อสารกับครูผู้สอนเนื่องจากใช้ภาษาอีสานเป็นหลัก มีคะแนนการประเมินจากแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน โดยภาพรวมของพฤติกรรมที่แสดงออกได้ร้อยละเฉลี่ยรวม 76.67 คะแนนเฉลี่ย 2.30 มีระดับคุณภาพระดับ 2 ปานกลาง (1.67-2.33)

ตาราง 8 แสดงผลการประเมินการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนา
ความสามารถด้านการอ่าน ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 น้องซี (นามสมมติ)

แผนการเรียนรู้	รายการประเมิน					รวม
	ใฝ่เรียนรู้	มุ่งมั่นในการทำงาน	การสื่อสาร	การแก้ปัญหา	การใช้เทคโนโลยี	
ก-ฮ พยัญชนะไทย	6	8	8	8	8	38
แม่ ก กา	8	7	7	8	7	37
การผันวรรณยุกต์	6	8	8	6	8	36
ตัวสะกดตรงมาตรา	7	7	7	7	7	35
อักษรนำ	5	5	7	6	7	30
คำควบกล้ำ	6	8	6	6	6	32
คำและวลี	6	7	6	7	8	34
คำนาม	7	8	7	8	8	38
คำคล้องจองคำสัมผัส	7	7	8	8	8	38
เรียงคำเป็นประโยค	7	8	6	6	7	34
รวม	65	73	70	70	74	352
ร้อยละ	72.22	81.11	77.78	77.78	82.22	78.22
ค่าเฉลี่ย	2.17	2.43	2.33	2.33	2.47	2.35
ระดับคุณภาพ	2	3	2	2	3	3

จากตาราง 8 แสดงผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของน้องซี โดยการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านระหว่างเรียนของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า น้องซี ทำงานที่ได้รับมอบหมายทันเสร็จตามกำหนดเวลาที่กำหนด ทำงานเป็นระเบียบขึ้น สนใจในกิจกรรมที่ทำ มีความกระตือรือร้น สามารถใช้เทคโนโลยีด้วยตนเองได้ กล่าวสัททามคำที่ตนอ่านไม่ได้ สนุกกับการเรียนมากขึ้น มีคะแนนการประเมินจากแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน โดยภาพรวมของพฤติกรรมที่แสดงออกมีร้อยละเฉลี่ยรวม 78.22 คะแนนเฉลี่ย 2.35 มีระดับคุณภาพระดับ 3 ดีมาก (2.34-3.00)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการใช้สื่อประสม

1. ผลการทดสอบการอ่านก่อนและหลังการใช้สื่อประสม

ตาราง 9 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้ที่ 1-10 ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 นื่องเอ

แผนการเรียนรู้	คะแนนเต็ม	ก่อนเรียน	ระหว่างเรียน	หลังเรียน	คะแนนร้อยละหลังเรียน
ก-ฮ พยัญชนะไทย	20	3	14	18	90.00
แม่ ก กา	26	0	22	23	88.46
การผันวรรณยุกต์	18	0	11	13	72.22
ตัวสะกดตรงมาตรา	20	0	15	17	85.00
อักษรนำ	14	0	10	12	85.71
คำควบกล้ำ	14	0	10	10	71.43
คำและวลี	20	0	14	16	80.00
คำนามน่ารู้	15	0	11	13	86.67
คำคล้องจองคำสัมผัส	10	0	6	7	70.00
เรียงคำเป็นประโยค	10	0	6	8	80.00
รวม	167	3	119	137	-
ร้อยละ	100	1.80	71.26	82.04	-

จากตาราง 9 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้เรื่อง ก-ฮ รู้จักพยัญชนะไทย ซึ่งกลุ่มเป้าหมายคนที่ 1 นื่องเอ ทำการทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 ทั้ง 10 ฉบับ หลังจากทดสอบการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านแล้ว จะเห็นได้ว่า นื่องเอมีพัฒนาการอ่านที่ดีขึ้น ตามลำดับคือ คิดเป็นร้อยละ 82.04 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน สามารถทำคะแนนได้มากกว่าร้อยละ 60

ตาราง 10 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้ที่ 1-10 ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 นื่องปี

แผนการเรียนรู้	คะแนน เต็ม	ก่อนเรียน	ระหว่าง เรียน	หลังเรียน	คะแนนร้อยละ หลังเรียน
ก-ฮ พยัญชนะไทย	20	0	15	17	85.00
แม่ ก กา	26	0	17	17	65.38
การผันวรรณยุกต์	18	0	12	12	66.67
ตัวสะกดตรงมาตรา	20	0	13	15	75.00
อักษรนำ	14	0	9	11	78.57
คำควบกล้ำ	14	0	10	11	78.57
คำและวลี	20	0	12	17	85.00
คำนามนารู้	15	0	10	12	80.00
คำคล้องจองคำสัมผัส	10	0	7	7	70.00
เรียงคำเป็นประโยค	10	0	6	7	70.00
รวม	167	0	111	126	-
ร้อยละ	100	0.00	66.47	75.45	-

จากตาราง 10 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้เรื่อง ก-ฮ รู้จักพยัญชนะไทย ซึ่งกลุ่มเป้าหมายคนที่ 2 นื่องปี ทำการทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 ทั้ง 10 ฉบับ หลังจากทดสอบการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านแล้ว จะเห็นได้ว่า นื่องปี มีพัฒนาการอ่านที่ดีขึ้น ตามลำดับคือ คิดเป็นร้อยละ 75.45 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน สามารถทำคะแนนได้มากกว่าร้อยละ 60

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ตาราง 11 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้ที่ 1-10 ของกลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 น้องซี

แผนการเรียนรู้	คะแนนเต็ม	ก่อนเรียน	ระหว่างเรียน	หลังเรียน	คะแนนร้อยละหลังเรียน
ก-ฮ พยัญชนะไทย	20	0	12	15	75.00
แม่ ก กา	26	0	16	18	69.23
การผันวรรณยุกต์	18	0	12	13	72.22
ตัวสะกดตรงมาตรา	20	0	13	14	70.00
อักษรนำ	14	0	9	12	85.71
คำควบกล้ำ	14	0	9	10	71.43
คำและวลี	20	0	12	15	75.00
คำนามน่ารู้	15	0	10	13	86.67
คำคล้องจองคำสัมผัส	10	0	6	6	60.00
เรียงคำเป็นประโยค	10	0	6	6	60.00
รวม	167	0	105	122	-
ร้อยละ	100	0.00	62.87	73.05	-

จากตาราง 11 แสดงผลการทดสอบการอ่านแผนการเรียนรู้เรื่อง ก-ฮ รู้จักพยัญชนะไทย ซึ่งกลุ่มเป้าหมายคนที่ 3 น้องซี ทำการทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 ทั้ง 10 ฉบับ หลังจากทดสอบการใช้สื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านแล้ว จะเห็นได้ว่า น้องซี มีพัฒนาการอ่านที่ดีขึ้น ตามลำดับคือ คิดเป็นร้อยละ 73.05 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน สามารถทำคะแนนได้มากกว่าร้อยละ 60

หลังจากการทดสอบการใช้สื่อประสมเพื่อแก้ปัญหาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่านแล้ว จะเห็นได้ว่า กลุ่มเป้าหมายมีพัฒนาการในการอ่านเพิ่มขึ้น พบว่า ความสามารถด้านการอ่าน จำนวน 10 แผน ที่ใช้สื่อประสมในการจัดการเรียนการสอน กลุ่มเป้าหมายมีความสามารถการอ่านได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าร้อยละ 60 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน นอกจากนี้พัฒนาการความสามารถด้านการอ่านระหว่างเรียน พบว่า ความสามารถในการอ่านได้ร้อยละ 60 ซึ่งได้สัมภาษณ์นักเรียนหลังจากการใช้สื่อประสม นักเรียนสามารถเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากสื่อที่นำมาใช้ มีทั้งภาพเสียงประกอบ และมีกิจกรรม เกม ที่หลากหลายให้ฝึกฝนในเรื่องการอ่าน แบบฝึกการอ่านแบ่งสี่ระหว่าง พยัญชนะ สระ ตัวสะกด ได้เด่นชัดจึงสามารถสะกดและอ่านเป็นคำได้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้สื่อประสม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อประสม

สรุปผล

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่เรียนโดยใช้สื่อประสม มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีขึ้น รับผิดชอบการทำงาน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่เรียนโดยใช้สื่อประสม มีความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาการแก้ปัญหานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สื่อประสม มีประเด็นน่าสนใจนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่เรียนโดยใช้สื่อประสม ซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดให้เหมาะสมกับลักษณะเด่นของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่กระตุ้นด้วยสื่อประสมซึ่งทำให้ส่งผลทางด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนทั้ง 5 ด้าน คือด้านการใฝ่เรียนรู้

ด้านการมุ่งมั่นในการทำงาน ด้านการสื่อสาร ด้านการแก้ปัญหาและด้านการใช้เทคโนโลยี ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมที่สามารถกระตุ้นพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนให้เกิดความ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนรู้ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2538) ได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีการบกพร่องทางการเรียนรู้ในชั้นเรียนปกติ ดังนี้ สอนโดยเน้นความสามารถเด่นของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ ของความสำเร็จ เช่น ถ้าพบว่านักเรียนใช้สายตาในการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ครูควรให้นักเรียนมองวัตถุต่าง ๆ แทนที่จะพูดให้นักเรียนฟังเท่านั้น พยายามลดกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะหรือความสามารถที่เป็นจุดบกพร่องของนักเรียน เช่น ถ้าพบว่านักเรียนมีความบกพร่องทางการเขียนก็ไม่ควรให้งานนักเรียนที่ต้องใช้การเขียนมาก ๆ แต่อาจให้นักเรียนตอบปากเปล่า หรือตอบใส่เทปบันทึกเสียงแทนการเขียน พยายามพัฒนาจุดบกพร่องของนักเรียน หลังจากนักเรียนประสบความสำเร็จ จากการใช้ความสามารถเด่นได้แล้ว กำหนดความคิดรวบยอดที่จะให้นักเรียนให้ชัดเจน ถ้าจะสอนความคิดรวบยอดใหม่ ครูต้องทำความคิดรวบยอดใหม่ให้สัมพันธ์กับสิ่งที่นักเรียนเคยเรียนรู้มาแล้ว ช่วยให้นักเรียนตระหนักถึงเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยชี้ให้นักเรียนเห็นว่าเมื่อวานนี้นักเรียนทำอะไรได้บ้าง วันนี้เรียนทำอะไรได้สำเร็จ และนักเรียนจะทำอะไรได้ในวันพรุ่งนี้ ตั้งเป้าหมายระยะสั้นอย่างชัดเจนที่นักเรียนสามารถทำได้ โดยจัดลำดับของงานให้มีความยากง่ายต่าง ๆ กันไป โดยให้นักเรียนทำงานในอันดับแรก ๆ ตามความสามารถของเขา จากนั้นค่อย ๆ จำกัดเวลา พร้อมทั้งบันทึกความก้าวหน้าของนักเรียน เมื่อนักเรียนทำงานก้าวแรกได้เสร็จตามกำหนดเวลาจึงค่อยให้งานที่ยากขึ้น โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนแบบเดียวกันให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีที่นักเรียนทำงานได้สำเร็จ ถ้านักเรียนผิดให้บอกทันที อธิบายใหม่ และให้นักเรียนแก้ไขใหม่ทันที แต่ต้องใช้วิธีการบวก ถ้านักเรียนสำเร็จต้องรีบให้คำชม และบอกเหตุผลที่นักเรียนได้รับคำชม โดยเน้นความพยายามในการทำงานเป็นหลักไม่ชมเชยเฉพาะงานที่ครูพอใจให้หยุดกิจกรรมนั้นชั่วคราวรอเวลาอีกระยะหนึ่ง ถ้าครูพยายามใช้วิธีการใหม่ ๆ หรือกิจกรรมใหม่ ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนแล้ว แต่นักเรียนยังไม่สามารถพัฒนาได้ อย่าพยายามสอนสิ่งที่นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้และไม่อาจเรียนรู้ได้ เนื้อหาบทเรียน และเทคนิควิธีการเรียนการสอน ที่จะนำมาใช้สอนนั้นควรเริ่ม สอนเนื้อหาหรือบทเรียนที่ต่ำกว่าระดับชั้นของนักเรียน 1 ปี เพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จ กิจกรรมในทักษะเดียวกันให้หลากหลาย เพื่อว่านักเรียนจะได้เลือกงานที่ทำได้ และให้นักเรียนทำงานตามแนวทางของเขาเอง เช่น ปากกาสีแดง เลือกลมมที่นั่งทำงานเอง ใช้อุปกรณ์ช่วยประเภทเครื่องเล่นเทป หรือคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด ใช้เกมหรือกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสเคลื่อนที่ได้สัมผัส ได้มองเห็นและได้ยิน ได้ฟัง เพราะจะทำให้เด็กสนุกสนานในการเรียนรู้ และเรียนรู้ได้เร็ว สอนซ้ำและทบทวนบ่อย ๆ เพราะตามปกติเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ต้องการประสบการณ์ซ้ำ และบ่อยมากกว่านักเรียนปกติ จัดทำป้ายกระดานแข็ง หรือธงสีแดง

ซึ่งมีความหมายว่าต้องการความช่วยเหลือซึ่งข้างหนึ่งของป้ายอาจเขียนว่า “พยายามทำงานต่อไป” และอีกข้างหนึ่งเขียนว่า “หนูมีปัญหา” ให้นักเรียนยกข้างนั้นตั้งออกนอกตัว เมื่อต้องการความช่วยเหลือจากครู วิธีนี้จะช่วยลดความคับข้องใจให้แก่เด็กนักเรียนได้บ้าง และป้ายหรือธงจะช่วยลดความวุ่นวายไปได้ โดยที่นักเรียนไม่ต้องลุกจากที่นั่งหรือยกมือ หรือเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากครูบ่อย ๆ นอกจากนี้ ป้ายดังกล่าวยังทำหน้าที่เตือนนักเรียนให้ทำงานต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ วาระดีชาลวรัตน์ (2547) ได้อธิบายถึงการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่า นักเรียนทุกคนควรมีแผนการสอนเฉพาะบุคคล ถ้าคนใดมีความพร้อมมาแล้วควรจัดให้เรียนในชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติเต็มเวลา แล้วนำมาสอนเสริมทางวิชาการ ตามความจำเป็นของนักเรียนแต่ละบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ เกษมณี เมตตามนุษย์ (2557) ได้ศึกษาความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน เก็บรวบรวมข้อมูลจากแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล IIP แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน และหนังสือส่งเสริมการอ่าน กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลวัดพระโต สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 จำนวน 6 คน ผลการศึกษาพบว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ เพราะเด็กมีโอกาสได้อ่านคำซ้ำ ช่วยให้เกิดความแม่นยำในการจำรูปคำได้ดี เด็กได้ฝึกอ่านเอง ทำความเข้าใจภาพเองซึ่งดีกว่าการเรียนรู้ที่ต้องมีผู้บอก ผู้ฝึก หรือผู้บังคับให้อ่านและเป็นทางหนึ่งที่เสริมสร้างนิสัยรักการอ่าน

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ควรมุ่งพัฒนาศักยภาพความสามารถของนักเรียน เน้นกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะอย่างหลากหลาย ใช้สื่อและอุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรม เนื้อหาบทเรียนควรเริ่มที่ต่ำกว่าระดับชั้นเรียนของนักเรียน 1 ปี เพื่อให้เด็กนักเรียนได้รับประสบการณ์ของความสำเร็จเกิดทักษะอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดการเรียนรู้ที่ถาวร

2. ความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่เรียนโดยใช้สื่อประสม มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 60 ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้สื่อที่มีทั้งภาพและเสียง ประกอบการฝึกอ่านหลาย ๆ รอบ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการอ่านที่ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543) ได้นำเสนอทฤษฎีการอ่านของนักการศึกษาไว้ คือ 1. ทฤษฎีของ Trabasso ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้อง และมีความสัมพันธ์กัน 2 ประการ คือ ผู้รับสารต่อจากนั้นจะทำการเปรียบเทียบโดยอาศัยประสบการณ์เดิม ทฤษฎีนี้ได้เน้นว่าระดับของผู้อ่านจะ ไม่คงที่ในขณะที่อ่าน ข้อความผู้อ่าน จะควบคุมเพียงโครงสร้าง ผิวดิน จนกว่าสารที่รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบ ดังนั้น

ลำดับขั้นตอนของการอ่านตามพื้นฐานทฤษฎีนี้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนคือ ก. การรับสารโดยใช้สายตา ข. การใช้ประสบการณ์เดิม ความจริงและภาพ ทำการเปรียบเทียบกับสารที่ได้รับว่า แตกต่างไปจากประสบการณ์เดิมหรือไม่ ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่รู้จักผู้อ่านจะอ่านทบทวน 2-3 ครั้ง จนกว่าจะตัดสินใจว่าอะไรคือคำตอบที่แท้จริง ค. คำตอบที่ได้จากการเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิม หรือโดยอาศัยความรู้ จากแหล่งอื่นมาช่วยตัดสินใจนั้น ถือว่าเป็นความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่าน 2. ทฤษฎีของ Chase และ Ciark เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของใจความอ่านกับประสบการณ์เดิม โดยมีขั้นตอนของการอ่านดังนี้ คือ ก. ผู้อ่านรับสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของจริงและภาพถ้าไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าวหรือยังไม่มีความแน่ใจ ก็จะใช้การอ่านซ้ำข้อความนั้น ข. สารที่ให้ความรู้สึกในทางลบจะเวลาในการรับรู้ไวและนาน หมายความว่าเมื่อรับรู้แล้วจะเก็บไว้นานกว่าสารให้ความรู้สึกทางบวก ซึ่งระยะเวลาในการเก็บจะสั้นกว่าหรืออาจลืมได้เร็วกว่าสารที่ให้ความรู้สึกทางลบ ค. ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ และความหมายของคำจะได้รับการบันทึกไว้ในสมอง

3. ทฤษฎีของ Rumeihart ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ทำงานคล้ายกับเครื่องคอมพิวเตอร์ มีความซับซ้อน แต่ละขั้นตอนจะมีความสัมพันธ์กัน ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ผู้อ่านจะเริ่มต้นด้วยการอ่านสารโดยพิจารณารูปร่างของคำที่จัดเพื่อทำความเข้าใจความหมาย ต่อจากนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความหมายของคำกับความรู้อื่นที่มีอยู่ เพื่อเป็นการพิสูจน์หาข้อเท็จจริง โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ความหมายการสะกดคำและชนิดของคำองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถแปลความของสารได้หลักสำคัญของทฤษฎีมีอยู่ 4 ประการคือ ก. การที่ผู้อ่านจะรับรู้ว่คำนั้นเป็นคำชนิดใดต้องสังเกตหน้าที่ของคำที่อยู่ใกล้เคียงในประโยคเดียวกัน หรือในข้อความใกล้เคียงกันว่าคำนั้นทำหน้าที่อย่างไร ข. การที่ผู้อ่านจะรับรู้ความหมายของคำ ขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำใกล้เคียง อาจเป็นคำที่มาก่อนหรือมาหลังก็ได้ จะเป็นแนวทางชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำใหม่ได้เร็วขึ้น ค. การที่ผู้อ่านจะรับรู้หน้าที่ของคำนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับหน้าที่ของคำอื่นที่มาก่อนหลังคำใหม่ จะเป็นแนวทางช่วยชี้แนะหน้าที่ของคำใหม่ให้ผู้อ่านเข้าใจ ง. การที่ผู้อ่านจะแปลความหมายของคำขึ้นอยู่กับ การชี้แนะของคำบางคำจากทฤษฎี การอ่านทฤษฎีของ Chase และ Ciark เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของใจความอ่านกับประสบการณ์เดิม โดยมีขั้นตอนของการอ่านดังนี้ คือ ก. ผู้อ่านรับสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของจริงและภาพถ้าไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าวหรือยังไม่มี ความแน่ใจ ก็จะใช้การอ่านซ้ำข้อความนั้น ข. สารที่ให้ความรู้สึกในทางลบจะเวลาในการรับรู้ไวและนาน หมายความว่าเมื่อรับรู้แล้วจะเก็บไว้นานกว่าสารให้ความรู้สึกทางบวก ซึ่งระยะเวลาในการเก็บจะสั้นกว่าหรืออาจลืมได้เร็วกว่าสารที่ให้ความรู้สึกทางลบ ค. ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ และความหมายของคำจะได้รับการบันทึกไว้ในสมอง และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นงลักษณ์ เหมะดี (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้วยวิธีการใช้บัตรภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยด้วยวิธีการใช้บัตรภาพ แบบทดสอบทักษะการอ่านคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทย แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเป้าหมาย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการคัดกรองว่าเป็นนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการซ้อน ที่มีปัญหาในการอ่านคำ กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของโรงเรียนบ้านกอกป่าผุวิทยา อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น จำนวน 3 คน ผลการวิจัย นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการใช้บัตรภาพ มีทักษะหลังการอ่านคำหลังการสอนพบว่ามีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 38.33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 95.83 อยู่ในระดับดีมาก

สรุปได้ว่า ความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยจะเกิดขึ้นได้ ผู้อ่านจะต้องรู้จักความหมายของคำและสะกดได้จะช่วยให้เข้าใจความหมายของเรื่องราวทั้งหมด นักการศึกษาได้ชี้ให้เห็นการทำงานของกระบวนการอ่าน ซึ่งคล้ายกับระบบการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ แท้จริงเป็นการแยกให้เห็นว่า สมอจะต้องมีความรู้ในเรื่องอะไรบ้าง เป็นการชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างสารกับสมอของผู้อ่านนั่นเอง ผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจ เพื่อใช้เป็นแนวทางการกำหนดรูปแบบวิธีการสอนให้เหมาะสมกับสภาพความจริงของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้แต่ละบุคคล

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลายควบคู่กับแผนการสอนเฉพาะบุคคลและสื่อประสมที่หลากหลายเพื่อไม่ให้นักเรียน เกิดความเบื่อในการเรียน เป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน สามารถฝึกอ่านคำศัพท์อื่น ๆ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

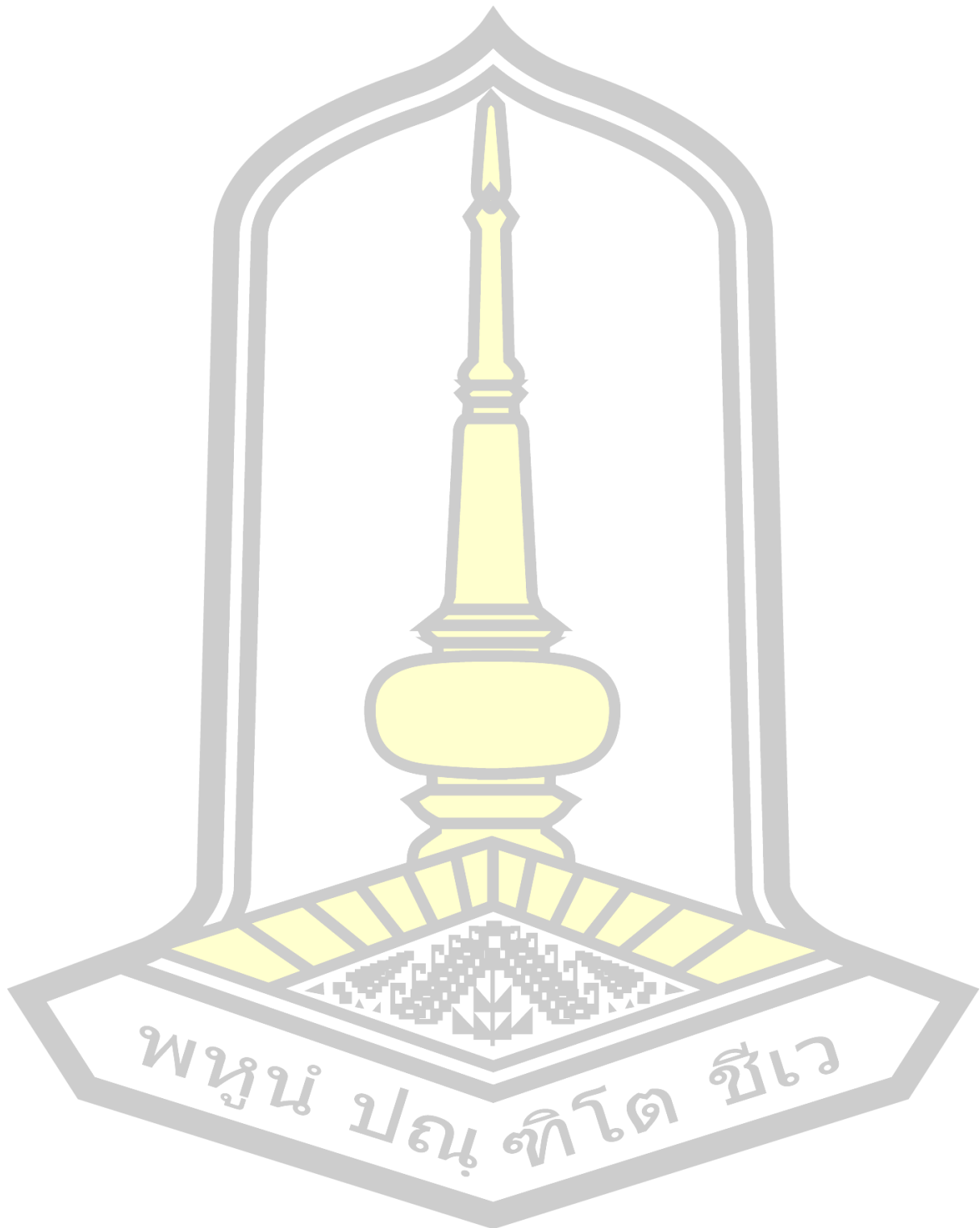
1.2 ในการจัดกิจกรรมอาจต้องแยกนักเรียนกลุ่มที่บกพร่องด้านการอ่านไปจัดการเรียนการสอนเฉพาะกลุ่มเพื่อเด็กจะได้มีสมาธิและมั่นใจในการออกเสียงอ่านคำ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 ควรมีการใช้แผนการแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้และเรียนซ้ำในรายวิชาอื่น ๆ หรือแก้ปัญหาด้านการพูด การฟัง การเขียนของผู้เรียน

2.2 ควรมีการใช้แผนการแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2542). *กระบวนการเรียนรู้และยุทธศาสตร์การเรียนรู้*. กรุงเทพฯ :
เดอะมาสเตอร์ กรุ๊ป.
- กรมวิชาการ. (2546). *กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). *แนวทางการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ :
ครูสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551
และอนุบัญญัติตามพระราชบัญญัติ ฯ จำนวน 6 ฉบับ*. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กัลยา ยวนมาลัย. (2539). *การอ่านเพื่อชีวิต*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเอสพริ้นท์ดีงเฮ้าส์.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2531). *เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). *ภาวะบกพร่องทางสติปัญญา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกษมณี เมตตา มุขย์. (2557). *การศึกษาความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน*.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชั้นธชัย มหาโพธิ์. (2535). *รายงานการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี โดยใช้แบบฝึก
การเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก*. อุดรธานี : สำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดอุดรธานี.
- จรรยา เหนียมเฉลย. (2538). *การพัฒนาระบบฐานข้อมูลทางเทคโนโลยีการศึกษา*. เชียงใหม่ :
ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฉลองชัย สุรวัดนบุรณ์. (2528). *การเลือกการใช้สื่อการสอน*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชม ภูมิภาค. (2524). *เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2523). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาการสอน*. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ. (2533). เทคโนโลยีการศึกษา : การออกแบบและการพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ดวงเดือน อ่อนนวม. (2533). การสอนซ่อมเสริมคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดารณี อุทัยรัตนกิจ และชาญวิทย์ พรนภดล. (2549). คู่มือการใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิ

สั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิสซึม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เดือนโน สินเธาว์. (2551). วงล้อประสมคำ. ขอนแก่น : โรงเรียนบ้านนาจานบ่อแก้ววิทยาการ.

ถนอมพร ตันพิพัฒน์. (2539). อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษา. วารสารครุศาสตร์, 15(1), 42-46.

ทักษิณา สวานานนท์. (2530). คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูรสภาลาดพร้าว.

นงลักษณ์ เหมาะชาติ. (2554). การอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้วยวิธีการใช้บัตรภาพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร

มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

นภดล จันทรเพ็ญ. (2539). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ แกรมมี.

นภดล จันทรเพ็ญ. (2542). การใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ แกรมมี.

บันลือ พฤกษ์วัน. (2538). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

บันลือ พฤกษ์วัน. (2543). แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุริยวิทยาสาส์น.

เบญจพร ปัญญาขง. (2543). คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เบญจา ชลธาร์นนท์. (2545). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการศึกษาแบบเรียนรวม. เอกสารการสอน

รายวิชาการศึกษาแบบเรียนรวม. กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาการฝึกหัดครู สำนักงานสภา

สถาบันราชภัฏ.

ปรียาภา ไยแก้ว. (2555). การศึกษาทักษะการอ่านคำแม่ ก กา ของนักเรียนที่มีความบกพร่อง

ทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วงล้อประสมคำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษา

ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ประหยัด จิระวรพงษ์. (2529). หลักการและทฤษฎีเทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :

อมรรการพิมพ์.

ผดุง อารยะวิญญู. (2527). ไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น.

ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.

ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :

บรรณกิจ.

- ผดุง อารยะวิญญู. (2551). *กิจกรรมการฝึกทักษะเด็กก้อทิสติก*. กรุงเทพฯ : เจ เอ็น ที.
- ไพบูลย์ เทวรักษ์. (2540). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : เอส ดี เพรส.
- ภูฟ้า เสวกพนธ์. (2555). *การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม ทฤษฎี และแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณีนรัตน์ สุขโชติรัตน์. (2548). *อ่านเป็น : เรียนก่อน-สอนเก่ง*. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.
- มนตรี แยมกลีกร. (2526). *การใช้เทคโนโลยีทางการสอนในห้องเรียน*. สงขลา :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มนทิรา ภัคดิณรงค์. (2540). *การศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพและความคงทนในการเรียนรู้ เรื่อง ยังไม่สายเกินไปวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- ยุพา ยิ้มพงษ์. (2522). *การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษร ร ล ว สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัชณี ศรีไพรวรรณ. (2517). *แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทย สำหรับเด็กแรกเรียน คู่มือครูแนวคิดและ
พรรณนาบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา*. นครราชสีมา
: สำนักงานศึกษาธิการ เขต 11.
- รัตนภรณ์ อัครธรรมรัตน์. (2554). *เล่นหาอาชีพครู*. กรุงเทพฯ : ขอนแก่นการพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2539). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2539*. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์.
- วรรณิ โสมประยูร. (2537). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วรรณิ โสมประยูร. (2544). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- วลัยลักษณ์ พันธุ์. (2555). *การพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ระดับชั้นประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วาระดี ชาญวิรัตน์. (2547). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ*. นครราชสีมา : คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- วารินทร์ รัศมีพรหม. (2531). *สื่อการสอน เทคโนโลยีทางการศึกษาและการสอนร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วาสนา ชาวหา. (2533). *สื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

- วาสนา สุพัฒน์. (2530). การศึกษามลลัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนตามคู่มือครูโดยการทำแบบฝึกหัดแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ
แบบฝึกหัดแบบอัตนัย กับการทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- วีระ ไทยพานิช. (2528). โสตทัศนศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรียา นิยมธรรม. (2541). การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : แอนด์เลิฟเพรส.
- ศรียา นิยมธรรม. (2546). การศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- ศรียรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์. (2536). การอ่านและการสร้างนิสัยรักการอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ศศิธร ชาลีพรหม. (2552). การให้ความช่วยเหลือทางการศึกษานักเรียนที่มีภาวะสมารถต่ำ และ
บกพร่อง ทางการเรียนรู้ : กรณีศึกษาโรงเรียนชอยแอนเนกซ์ (กาญจนภิเษก 2).
กรุงเทพฯ : โรงเรียนชอยแอนเนกซ์ (กาญจนภิเษก 2).
- ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2543). ความบกพร่องในการเรียนหรือแอลดี ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2544). เทคนิคสร้าง IQ EQ AQ : 3Q เพื่อความสำเร็จ. กรุงเทพฯ :
สถาบันสร้างสรรค์ศักยภาพสมองศรีเอ็ดิฟเบอร์น.
- ศิริวิมล ใจงาม. (2550). การศึกษาพิเศษ. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูล
สงคราม.
- สนิท ตั้งทวี. (2538). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สนิท สัตโยภาส. (2545). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารละลึบคั่น. กรุงเทพฯ : เซ็นจูรี่.
- สมคิด ชีร์ศิลป์. (2527). โสตทัศนูปกรณ์กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. วารสารรวมคำแหง,
9(2), 147-153, พฤษภาคม.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2555). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). แนวทางการวัดผลประเมินผลในชั้นเรียน
กลุ่มสาระวิทยาศาสตร์ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ :
องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538). คู่มือการดำเนินการสำรวจเด็กที่มีปัญหา
ทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). *การสอนภาษาไทย ตามแนวคิด Brain Based Learning*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย. (2551). *เอกสารสาระหลักการ และแนวคิดประกอบการดำเนินงาน กศน. : คัมภีร์ กศน.* กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย.
- สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2544). *ความรู้พื้นฐานและแนวทางพัฒนานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2555). *การประเมินโครงการการจัดการศึกษาเพื่อการมีงานทำของโรงเรียนเฉพาะความพิการ สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ*. กรุงเทพฯ : สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ.
- สุขพัชรา ชิมเจริญ. (2545). *การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน*. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2543). *หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เสริมศรี หอทิมาวรุณกุล. (2539). *เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 (ภาษาไทย) หน่วยที่ 1-8 การสอนอ่านระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- เสาวนีย์ ลีขาบัณฑิต. (2528). *การผลิตรายวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- อติทยา ใจเตี้ย. (2554). การพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับเด็กพิเศษโดยการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง : ศูนย์พัฒนามนุษย์และบุคคลที่มีความพิการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. *วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่*, 11(2), 55-64.
- อธิพร ศรียมก. (2538). “การประเมินผลสื่อประสม” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับมัธยมศึกษาหน่วยที่ 8-15*. พิมพ์ครั้งที่ 8. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. (2536). *การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเรียนสะกดคำยากภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เกมและแบบฝึก*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อมรรัตน์ วารินกภู. (2551). *ความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยการสอนด้วยบัตรคำกับการสอนด้วยบัตรคำประกอบภาพ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2533). *กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

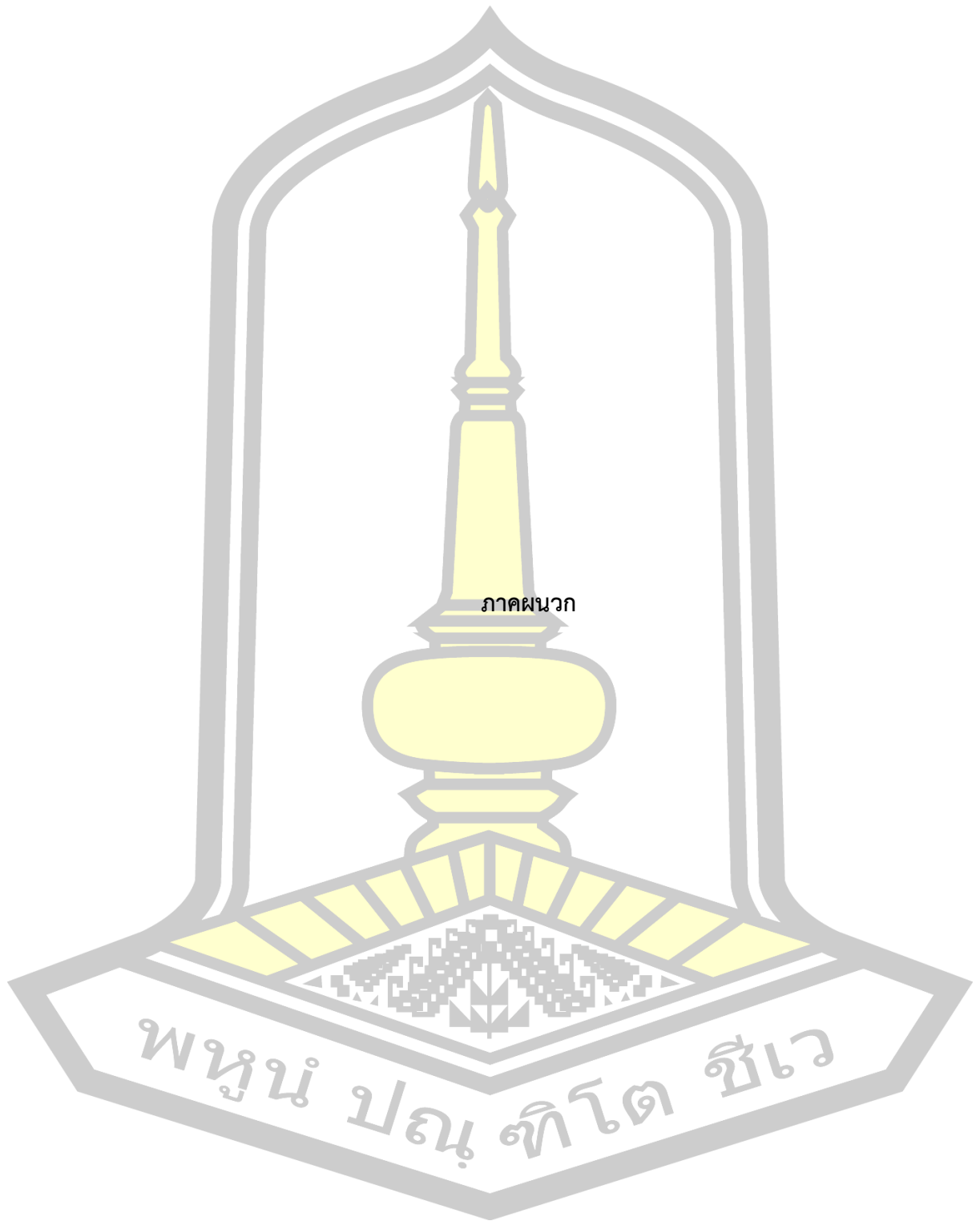
- อาทิตยา ฝาพงษ์คล้าย. (2553). *นิสัยรักการอ่าน สภาพแวดล้อมทางการที่โรงเรียนและที่บ้านของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- Corners, F.A. (1992). Reading Instruction for Student with Moderate Mental Retardation : Review and Analysis of Research. *Journal of Mental Retardation*, 96(1), 163.
- Dale, G. (1948). *The Ball Family from Wedderburn : Pioneers and Community Leaders*. Croydon North, Victoria : Geoffrey.
- Dwyer, F.M. (1978) *Strategies for Improving Visual Learning*. State College, PA : Learning Services.
- Fry, E. (1977). *Elementary Reading Instruction*. New York : McGraw-Hill.
- Gordon, J.R. (1992). The Effects of Phonemic Training on the Spelling Performance of Elementary Students with Learning Disabilities. *Dissertation Abstracts International*, 3(05), 1462-A.
- Grellet, F. (1994). *Developing Reading Skills*. 4th ed. London : Cambridge University.
- Horton, D.L. and T.W. Turnage. (1976). *Human Learning*. New Jersey : Prentice-Hall.
- Bourne, L.E. and others. (1971). *The Psychology of Thinking*. New Jersey : Prentice-Hall.
- Kutrumbos, B.M. (1993). The Effect of Phonemic Training on Unskilled Readers : a School-Based study (Remedial Reading, Dyslexia). *Dissertation Abstracts International*, *Dissertation Abstracts International*, 54(07A), 309-2520.
- Lerner, J. (1997). *Learning Disabilities : Theories, Diagnosis, and Teaching Strategies*. New York : Houghton Muffin.
- Mary, E.D. and C. Bertram. (1997). Instructional Strategies Used by General Educators and Teachers' of Students with Learning Disability. *Remedial and Special Education*, 18(1), 174-181.
- Miller, W.H. (1973). *Diagnosis and Correction of Reading Difficulties in Secondary School Student*. *Center of Applied Research in Education*, 38(2), 710-711-A.
- Resinski, R.R. (1977). Picture-word Interference is Semantically Based. *Child Development*, 48(2), 643-647.

Rubin, D. (1993). *A Practical Approach to Teaching Reading*. 2nd ed. Massachusetts : Allyn and Bacon.

Smith, D.D. (1998). *Introduction to Special Education : Teaching in an Age of Challenge*. Boston : Allyn and Bacon.

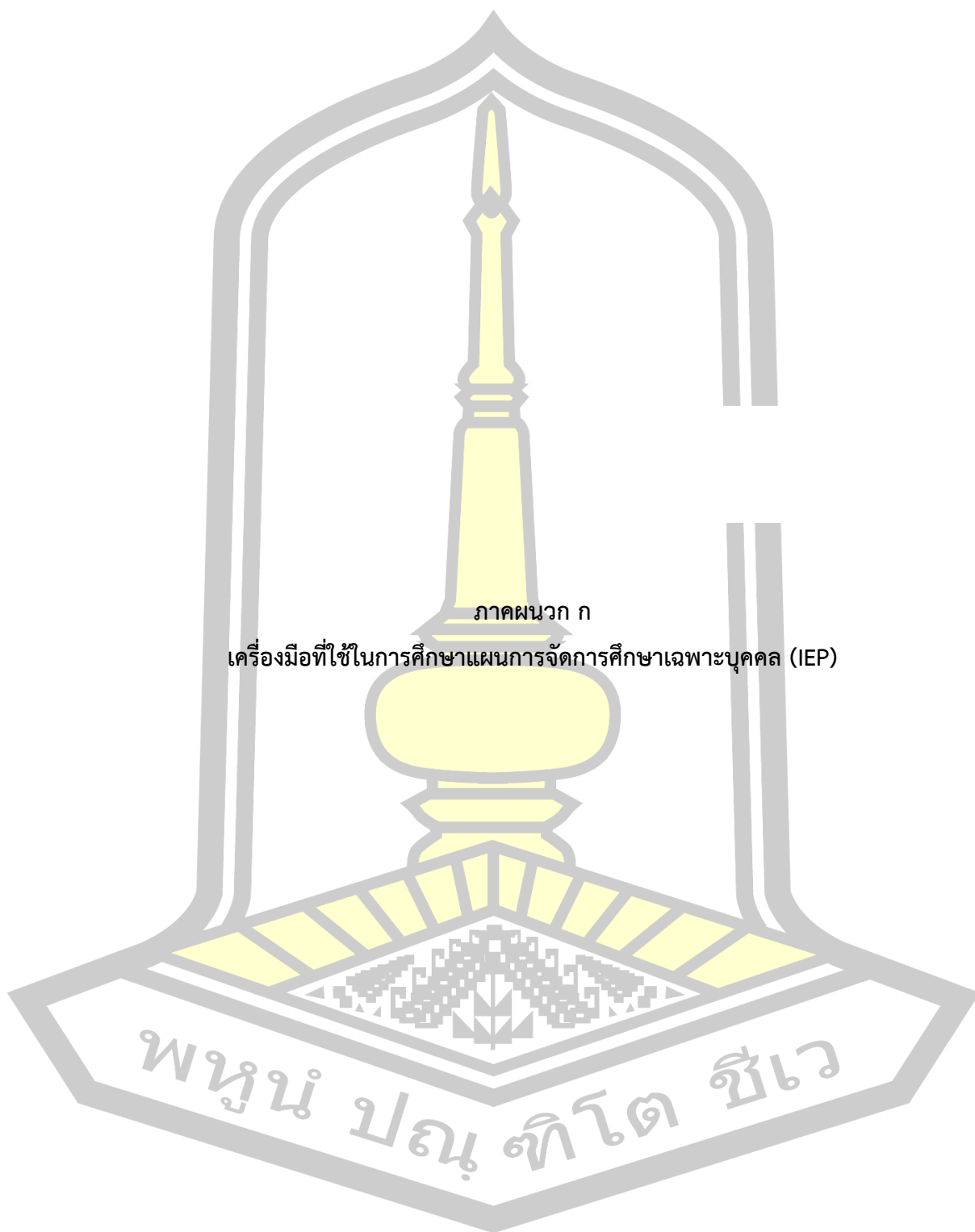
Wittich, W.A. and C.F. Schuller. (1973). *Instructional Technology*. 5th ed. New York : Harper and Row.

ภาคผนวก

พหุณํ ปณฺ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
(Individualized Education Program : IEP)

ชื่อสถานศึกษา โรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษาระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3
สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2
เริ่มใช้แผนนี้ 4 มิถุนายน 2561 สิ้นสุดแผนนี้ 31 มีนาคม 2562

1. ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ เด็กชาย เพศ ชาย หญิง

เลขประจำตัวประชาชน 1-39

การจดทะเบียนคนพิการ ไม่จด ยังไม่จด จดแล้ว ทะเบียนเลขที่ -

วัน / เดือน / ปีเกิด 6 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2552 อายุ 8 ปี 7 เดือน ศาสนา พุทธ

ประเภทความพิการ บกพร่องทางการเรียนรู้ ลักษณะความพิการ อ่าน/เขียนสะกดคำไม่ได้

บอกเลขที่มีการทด ลบเลขแบบมีการยืมค่าไม่ได้

ชื่อ - สกุลบิดา อาชีพ รับจ้าง

ชื่อ - สกุลมารดา อาชีพ รับจ้าง

ชื่อ - สกุลผู้ปกครอง เกี่ยวข้องเป็น มารดา

ที่อยู่ผู้ปกครองที่ติดต่อได้ บ้านเลขที่ 46 หมู่ที่ 2 ตำบลวังปลาป้อม อำเภอนาวัง

จังหวัดหนองบัวลำภู รหัสไปรษณีย์ 39170

โทรศัพท์ - โทรศัพท์เคลื่อนที่ -

โทรสาร - E - mail address -

2. ข้อมูลด้านการแพทย์หรือ ด้านสุขภาพ

- โรคประจำตัว (ระบุ)
- ประวัติการแพ้ยา (ระบุ)
- โรคภูมิแพ้ (ระบุ)
- ข้อจำกัดอื่นๆ (ระบุ) ไม่ชอบรับประทานกลางวัน
- ผลการตรวจทางการแพทย์ (ระบุ)ไม่มีประวัติการพบแพทย์

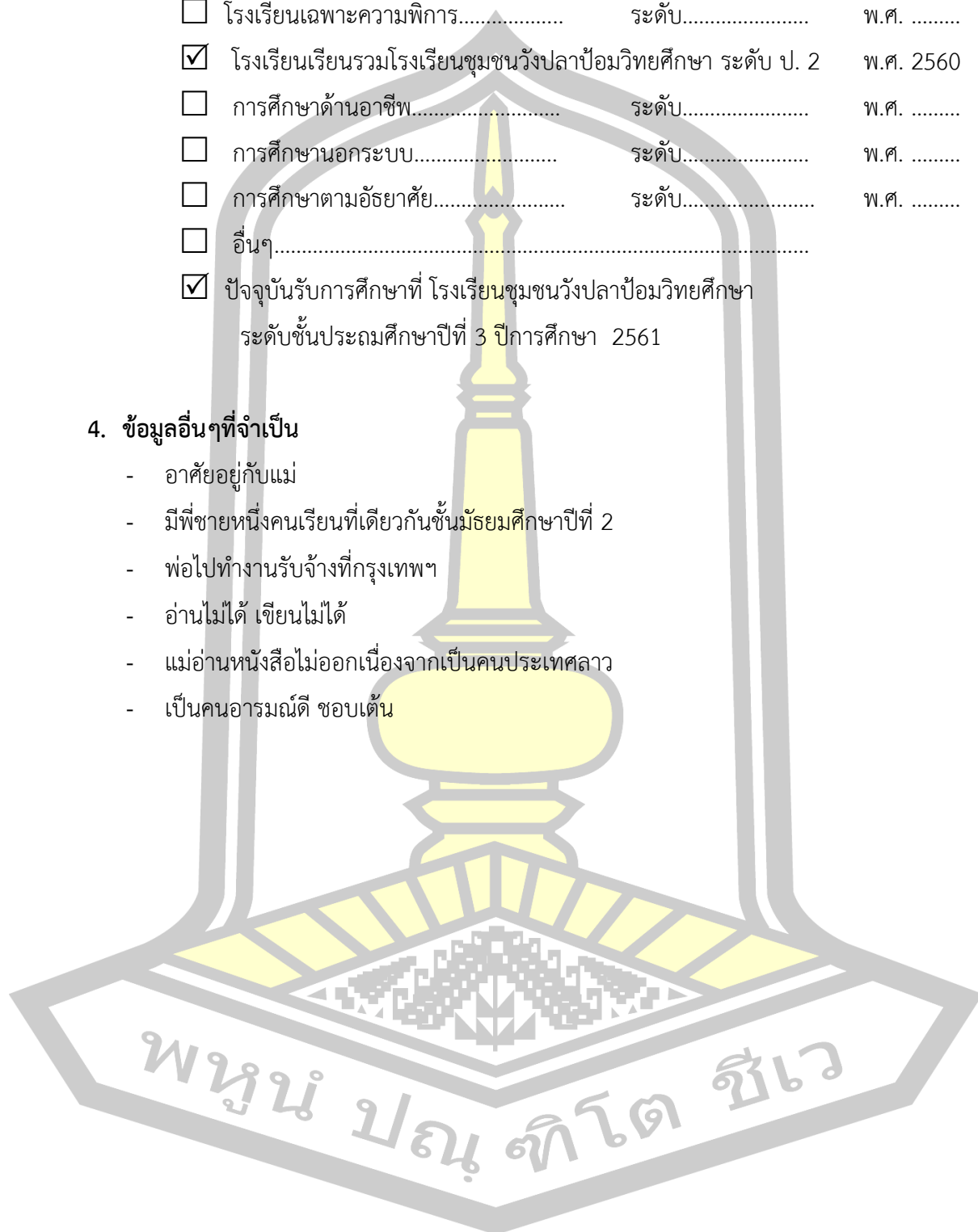
3. ข้อมูลด้านการศึกษา

- ไม่เคยได้รับการศึกษา / บริการทางการศึกษา
- เคยได้รับการศึกษา / บริการทางการศึกษา

☐	ศูนย์การศึกษาพิเศษ.....	ระดับ.....	พ.ศ.
☐	โรงเรียนเฉพาะความพิการ.....	ระดับ.....	พ.ศ.
☒	โรงเรียนเรียนรวมโรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษาระดับ ป. 2		พ.ศ. 2560
☐	การศึกษาด้านอาชีพ.....	ระดับ.....	พ.ศ.
☐	การศึกษานอกระบบ.....	ระดับ.....	พ.ศ.
☐	การศึกษาตามอัธยาศัย.....	ระดับ.....	พ.ศ.
☐	อื่นๆ.....		
☒	ปัจจุบันรับการศึกษาที่ โรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2561		

4. ข้อมูลอื่นๆที่จำเป็น

- อาศัยอยู่กับแม่
- มีพี่ชายหนึ่งคนเรียนที่เดียวกันชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
- พ่อไปทำงานรับจ้างที่กรุงเทพฯ
- อ่านไม่ได้ เขียนไม่ได้
- แม่อ่านหนังสือไม่ออกเนื่องจากเป็นคนประเทศลาว
- เป็นคนอารมณ์ดี ชอบเต้น

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย</p> <p>สาระที่ 1 การอ่าน</p> <p>มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน ป.3</p> <p>ตัวชี้วัด 1 การอ่านออก</p> <p>เสียงคำ คำคล้องจองและข้อความสั้นๆ</p> <p>ตัวชี้วัด 2 บอกความหมายของคำและข้อความที่อ่าน</p> <p>จุดเด่น เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>1. สามารถอ่านพยัญชนะ ก ข ค ง จ โดยแบบเรียงได้</p> <p>2. รู้จักสระ อา อี อื อุ อู</p> <p>จุดด้อย</p> <p>1. อ่านพยัญชนะบางตัวไม่ได้</p> <p>2. อ่านค่าง่ายๆในชีวิตประจำวันไม่ได้</p> <p>3. อ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ได้</p> <p>4. ไม่สามารถอ่านคำที่เปลี่ยนรูปหรือลดรูปได้</p>	<p>ภายในวันที่ 31 มีนาคม 2562</p> <p>เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>สามารถอ่านคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา และสามารถแต่งประโยคแบบง่ายได้</p>	<p>1. ภายในเดือนมิถุนายน พ.ศ.2561 สามารถอ่านพยัญชนะได้ถูกต้อง</p> <p>2. ภายในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2561 สามารถอ่านคำที่มีสระผสมได้ถูกต้อง</p> <p>3. ภายในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2561 สามารถอ่านคำที่มีวรรณยุกต์ได้อย่างถูกต้อง</p> <p>4. ภายในเดือนกันยายน พ.ศ. 2561 สามารถอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราได้ถูกต้อง</p> <p>5. ภายในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2561 สามารถอ่านคำที่มีอักษรนำได้</p> <p>6. ภายในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2561 สามารถอ่านคำควบกล้ำที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้</p>	<p><u>วิธีการ/เครื่องมือการประเมิน</u></p> <p>1.ใบงาน</p> <p>2.แบบทดสอบ</p> <p>3.การสังเกต</p> <p>พฤติกรรมกรรมการอ่าน</p> <p><u>เกณฑ์การผ่าน</u></p> <p>ร้อยละ 60</p>	<p>นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา</p>

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>5. ไม่สามารถอ่านคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีตัวสะกดทั้ง 8 แม่ ตรงตามมาตราได้</p>		<p>7. ภายในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2561 สามารถอ่านคำและวลีที่มีในบทเรียนชั้นป.1 นำมาอ่านออกเสียงและอธิบายข้อความที่อ่านได้</p> <p>8. ภายในเดือนมกราคม พ.ศ. 2562 สามารถอ่านคำที่เป็นคำนามใช้เรียกแทนชื่อคน สัตว์ สิ่งของได้</p> <p>9. ภายในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562 สามารถอ่านคำคล้องจองคำสัมผัสที่มีในบทเรียนชั้น ป.1 ได้ถูกต้อง</p> <p>10. ภายในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2562 สามารถเรียนคำเป็นประโยคและอ่านได้ถูกต้อง</p>	<p><u>วิธีการ/เครื่องมือ</u> <u>การประเมิน</u></p> <p>1.ใบงาน 2.แบบทดสอบ 3.การสังเกต</p> <p>พฤติกรรมกรอ่าน</p> <p><u>เกณฑ์การผ่าน</u> ร้อยละ 60</p>	<p>นางสาว สุนันทา วงศ์จำปา</p>

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>ป.3 ตัวชี้วัด 1 คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด</p> <p>ตัวชี้วัด 2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่ายๆ</p> <p>จุดเด่น เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>1. เขียนคัดลอกตามแบบได้</p> <p>2. สามารถเขียนเป็นคำง่ายๆที่ไม่มีตัวสะกดได้</p> <p>จุดด้อย</p> <p>1. เขียนคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันไม่ได้</p> <p>2. เขียนประโยคสั้นๆง่ายๆไม่ได้</p>	<p>ภายในวันที่ 31 มีนาคม 2562</p> <p>เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>1.สามารถเขียนคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้</p> <p>2.สามารถเขียนประโยคสั้นๆง่ายๆ ได้</p>	<p>ภายในเดือนตุลาคม 2561</p> <p>- เมื่อให้เขียนคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน หน่วยการแต่งกาย หน่วยผลไม้ หน่วยร่างกายของฉันทองไชย เขียนได้ถูกต้อง ร้อยละ 60</p> <p>- เมื่อให้ทำแบบฝึกเป็นหมุนชุดที่ 2 เขียน ประโยคได้ถูกต้อง ร้อยละ 60</p> <p>ภายในเดือนมีนาคม 2562</p> <p>-- เมื่อให้เขียนคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน หน่วยโรงเรียนของฉัน หน่วยอุปกรณ์การเรียน หน่วยสถานที่สำคัญ เขียนได้ถูกต้อง ร้อยละ 60</p>	<p><u>วิธีการ/เครื่องมือ</u> การประเมิน</p> <p>1.การเขียนคำ</p> <p>เครื่องมือ</p> <p>2.แบบประเมินทักษะการเขียน</p> <p>3.แบบสังเกตพฤติกรรม</p> <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <p>- เขียนได้ร้อยละ 60</p>	<p>นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา</p>

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
สาระที่ 3 การฟัง สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม เรียนได้ตามสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป.3	ภายในวันที่ 31 มีนาคม 2562 เด็กชาย <input type="text"/> สามารถเรียนตามสาระมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป. 3	ภายในเดือนตุลาคม 2561 - เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการสอนให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของชั้น ป.3 ในภาคเรียนที่ 1 เรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 ได้ร้อยละ 50 ภายในเดือนมีนาคม 2562 - เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการสอนให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 ของภาคเรียนที่ 2 เรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 ได้ร้อยละ 50	วิธีการ - ทำชิ้นงาน ,โครงงาน/แบบประเมินชิ้นงาน, แบบประเมินโครงงาน - ขยายเวลาในการสอบให้มีเวลามากขึ้น - จัดแยกห้องสอบที่เหมาะสม - อ่านข้อสอบให้ฟัง เครื่องมือ ทดสอบ/แบบทดสอบ แบบทดสอบ ควรเป็นคำพื้นฐานที่กำหนดไว้ในสาระที่ 1 การประเมิน -เกณฑ์การผ่านร้อยละ 50ขึ้นไป	นางสาว สุนันทา วงษ์จำปา

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>สาระคณิตศาสตร์</p> <p>สาระที่ 1 จำนวนและการดำเนินการ</p> <p>มฐ. ค 1.1 เข้าใจถึงความหลากหลายของการแสดงจำนวนและการใช้จำนวนในชีวิตจริง</p> <p>มฐ. ค 1.2 เข้าใจถึงผลที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการของจำนวนและความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินการต่าง ๆ และสามารถใช้ในการดำเนินการในการแก้ปัญหา</p> <p>มฐ. ค 1.3 ใช้การประมาณค่าในการคำนวณและแก้ปัญหา</p> <p>มฐ. ค 1.4 เข้าใจระบบจำนวนและนำสมบัติเกี่ยวกับจำนวนไปใช้ในการดำเนินการต่าง ๆ และสามารถใช้ในการดำเนินการในการแก้ปัญหา</p> <p>ตัวชี้วัด</p> <p>1. เขียนและอ่านตัวเลขฮินดูอารบิก ตัวเลขไทยและตัวหนังสือแสดงปริมาณของสิ่งของหรือจำนวนนับที่ไม่เกินหนึ่งแสนและศูนย์</p> <p>2. เปรียบเทียบและเรียงลำดับจำนวนนับไม่เกินหนึ่งแสนและศูนย์</p>				

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>จุดเด่น เด็กชาย []</p> <ul style="list-style-type: none"> - รู้จักตัวเลข 1-50 - เขียน 1-50 ได้คล่อง - รู้จักเครื่องหมาย บวก ลบ คูณ หาร <p>จุดด้อย</p> <ul style="list-style-type: none"> - นับเพิ่มทีละ 3 ทีละ 5 ทีละ 25 และเขียน 1-50 ไม่ได้ - เขียนตัวเลขฮินดูอารบิก ตัวเลขไทยและตัวหนังสือแสดงจำนวนไม่ได้ - เขียนตัวเลขแสดงจำนวนในรูปกระจายไม่ได้ - บวกเลข 4 หลักไม่ได้ - ลบเลขที่มีการยืมไม่ได้ 	<p>ภายใน 31 มีนาคม 2562</p> <p>เด็กชาย []</p> <ul style="list-style-type: none"> - สามารถนับเพิ่มทีละ 3 ทีละ 5 ทีละ 25 และเขียน 1-50 ได้ - สามารถเขียนตัวเลขฮินดูอารบิก ตัวเลขไทยและตัวหนังสือแสดงจำนวน - สามารถเขียนตัวเลขแสดงจำนวนในรูปกระจายไม่ได้ - บวกเลข 4 หลักได้ลบเลขที่มีการยืมได้ 	<p>ภายในเดือนตุลาคม 2561</p> <ul style="list-style-type: none"> - เมื่อให้นับเพิ่มทีละ 3 ทีละ 5 ทีละ 25 และเขียน 1-50 นับได้ถูกต้อง ร้อยละ 60 - เมื่อให้เขียนตัวเลขฮินดูอารบิก ตัวเลขไทย และตัวหนังสือแสดงจำนวน เขียนได้ถูกต้อง ร้อยละ 60 <p>ภายในเดือนมีนาคม 2562</p> <ul style="list-style-type: none"> - เมื่อให้เขียนตัวเลขแสดงจำนวนในรูปกระจายเขียนได้ถูกต้อง ร้อยละ 60 - เมื่อให้บวกเลข 4 หลัก บวกได้ ได้ถูกต้อง ร้อยละ 60 - เมื่อให้ลบเลขที่มีการยืมลบได้ถูกต้อง ร้อยละ 60 	<p>วิธีการ</p> <p>ทำแบบฝึก</p> <ul style="list-style-type: none"> - การนับเพิ่ม - การเขียน ตัวเลขฮินดูอารบิกและตัวเลขไทย - การแสดงในรูปกระจาย <p>เครื่องมือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - แบบประเมินทักษะ - แบบสังเกตพฤติกรรม <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ร้อยละ 60 	นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา

พูน ปณ ทิโต ชีเว

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>สาระการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์</p> <p>สาระที่ 2 การวัด</p> <p>สาระที่ 3 เรขาคณิต</p> <p>สาระที่ 4 พีชคณิต</p> <p>สาระที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลและความน่าจะเป็น</p> <p>สาระที่ 6 ทักษะและการบวนการทางคณิตศาสตร์</p> <p>เด็กชาย [] เรียนได้ตามสาระมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป.3 ได้</p>	<p>ภายในเดือน 31 มีนาคม 2562</p> <p>เด็กชาย [] สามารถเรียนตามกำหนดตามสาระมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับ ชั้น ป.3</p>	<p>ภายในเดือนตุลาคม 2561</p> <p>เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 วิชาคณิตศาสตร์ของภาคเรียนที่ 1</p> <p>เด็กชาย [] เรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 ได้ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p> <p>ภายในเดือนมีนาคม 2562</p> <p>เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ป.3 วิชาคณิตศาสตร์ ของภาคเรียนที่2 เรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 ได้ ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p>	<p><u>วิธีการ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ทำชิ้นงาน ,โครงงาน/แบบประเมินชิ้นงาน, แบบประเมินโครงงาน - ขยายเวลาในการสอบให้มีเวลามากขึ้น - จัดแยกห้องสอบที่เหมาะสม - อ่านข้อสอบให้ฟัง - ทดสอบ <p><u>เครื่องมือ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - แบบทดสอบ - แบบทดสอบ ควรเป็นจำนวนพื้นฐานที่กำหนดไว้ในสาระที่ 1 <p><u>เกณฑ์การประเมิน</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 50 ขึ้นไป 	<p>นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา</p>

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>สาระการเรียนรู้ศิลปะ</p> <p>สาระที่ 1 ทักษะศิลป์</p> <p>สาระที่ 2 ดนตรี</p> <p>สาระที่ 3 นาฏศิลป์</p> <p>เด็กชาย []</p> <p>เรียนได้ตามสาระมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป.3 ได้</p>	<p>ภายในเดือน 31 มีนาคม 2561</p> <p>เด็กชาย []</p> <p>สามารถเรียนตามกำหนดตามสาระมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับ ชั้น ป.3</p>	<p>ภายในเดือนตุลาคม 2561</p> <p>เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัด</p> <p>สาระการเรียนรู้</p> <p>แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3</p> <p>วิชาศิลปะ ของภาคเรียนที่ 1 เรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้</p> <p>แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3</p> <p>ได้ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p> <p>ภายในเดือนมีนาคม 2562</p> <p>เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัด</p> <p>สาระการเรียนรู้</p> <p>แกนกลางตามระดับชั้นของ ป.3</p> <p>วิชาศิลปะ ของภาคเรียนที่ 2 เรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้</p> <p>แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3</p> <p>ได้ ร้อยละ 50 ขึ้น</p>	<p><u>วิธีการ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ทำชิ้นงาน โครงการ/แบบประเมินชิ้นงาน, แบบประเมินโครงการ - ขยายเวลาในการสอบให้มามากขึ้น - จัดแยกห้องสอบที่เหมาะสม - อ่านข้อสอบให้ฟัง - ทดสอบ <p><u>เครื่องมือ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - แบบทดสอบ (แบบทดสอบที่ปรับตามเนื้อหา) <p><u>เกณฑ์การประเมิน</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - เกณฑ์การผ่านร้อยละ 50 ขึ้นไป 	<p>นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา</p>

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>เรียนได้ตามสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป. 3</p>	<p>ภายในเดือน 31 มีนาคม 2562 เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>สามารถเรียนตามกำหนดตาม สาระมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับ ชั้น ป.3</p>	<p>ภายในเดือนตุลาคม 2561</p> <p>เมื่อครูปรับเนื้อหา และวิธีการให้เรียนรู้ ตามมาตรฐานตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ แกนกลางตามระดับชั้น ของ ชั้น ป.3 วิชา วิทยาศาสตร์ ของภาค เรียนที่ 1 เรียนตาม กำหนดตามตัวชี้วัดและ สาระการเรียนรู้ แกนกลางตามระดับชั้น ของ ชั้น ป.3 ได้ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p> <p>ภายในเดือนมีนาคม 2562 เมื่อครูปรับ เนื้อหาและวิธีการให้ เรียนรู้ตามมาตรฐาน ตัวชี้วัดสาระการ เรียนรู้แกนกลางตาม ระดับชั้นของ ป.3 วิชาวิทยาศาสตร์ ของภาคเรียนที่ 2 เรียนตามกำหนดตาม ตัวชี้วัดและสาระการ เรียนรู้แกนกลางตาม ระดับชั้นของชั้น ป.3 ได้ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p>	<p>วิธีการ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ทำชิ้นงาน ,โครงงาน/แบบ ประเมินชิ้นงาน, แบบประเมิน โครงงาน - ขยายเวลาในการ สอบให้มีเวลามาก ขึ้น - จัดแยกห้องสอบ ที่เหมาะสม - อ่านข้อสอบให้ฟัง - ทดสอบ <p>เครื่องมือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - แบบทดสอบ (แบบทดสอบที่ ปรับปรุงตามเนื้อหา <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <ul style="list-style-type: none"> - เกณฑ์การผ่าน ร้อยละ 50 ขึ้นไป 	<p>นางสาว สุนันทา วงษ์จำปา</p>

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>สาระการเรียนรู้สังคม ศาสนา และวัฒนธรรม</p> <p>เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>เรียนได้ตามสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป. 3</p>	<p>ภายในเดือน 31 มีนาคม 2562</p> <p>เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>สามารถเรียนตามกำหนดตามสาระมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับ ชั้น ป.3</p>	<p>ภายในเดือนตุลาคม 2561</p> <p>เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของชั้น ป. 3</p> <p>วิชาสังคม ศาสนาและวัฒนธรรม ของภาคเรียนที่ 1 สามารถเรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 ได้ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p> <p>ภายในเดือนมีนาคม 2562</p> <p>เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ป.3</p> <p>วิชาสังคม ศาสนาและวัฒนธรรม ของภาคเรียนที่ 2 สามารถเรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 ได้ ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p>	<p><u>วิธีการ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ทำชิ้นงาน ,โครงงาน/แบบประเมินชิ้นงาน,แบบประเมินโครงงาน - ขยายเวลาในการสอบให้มีเวลามากขึ้น - จัดแยกห้องสอบที่เหมาะสม - อ่านข้อสอบให้ฟัง - ทดสอบ <u>เครื่องมือ</u> -แบบทดสอบ (แบบทดสอบที่ปรับตามเนื้อหา <u>เกณฑ์การประเมิน</u> เกณฑ์การผ่านร้อยละ 50ขึ้นไป 	<p>นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา</p>

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
<p>สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา</p> <p>เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>เรียนได้ตามสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป. 3</p> <p>สาระการเรียนรู้การงานอาชีพ/เทคโนโลยี</p> <p>เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>เรียนได้ตามสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป. 3</p> <p>สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ</p> <p>เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>เรียนได้ตามสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับชั้น ป. 3</p>	<p>ตามแผนชั้นเรียน</p> <p>ตามแผนชั้นเรียน</p> <p>ภายในเดือน 31 มีนาคม 2562</p> <p>เด็กชาย <input type="text"/></p> <p>สามารถเรียนตามกำหนดตามสาระมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับ ชั้น ป.3</p>	<p>นักเรียนเรียนรู้ตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้น ป.3</p> <p>นักเรียนเรียนรู้ตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้น ป.3</p> <p>ภายในเดือนตุลาคม 2561</p> <p>เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของชั้น ป.3</p> <p>วิชา</p> <p>ภาษาต่างประเทศ</p> <p>ของภาคเรียนที่ 1</p> <p>สามารถเรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3</p> <p>ได้ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p>	<p>เกณฑ์และวิธีการประเมินเหมือนนักเรียนปกติในชั้นเรียน</p> <p>เกณฑ์และวิธีการประเมินเหมือนนักเรียนปกติในชั้นเรียน</p>	<p>นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา</p>

5. การกำหนดแนวทางการศึกษาและการวางแผนการจัดการศึกษาพิเศษ

ระดับความสามารถในปัจจุบัน	เป้าหมายระยะยาว 1 ปี	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)	เกณฑ์และวิธีประเมินผล	ผู้รับผิดชอบ
		<p>ภายในเดือนมีนาคม 2562 เมื่อครูปรับเนื้อหาและวิธีการให้เรียนรู้ตามมาตรฐานตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับ ชั้นของ ป.3</p> <p>วิชา</p> <p>ภาษาต่างประเทศ</p> <p>ของภาคเรียนที่ 2</p> <p>เด็กชายสุรนาท รามศิริ เรียนตามกำหนดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามระดับชั้นของ ชั้น ป.3 ได้ร้อยละ 50 ขึ้นไป</p>	<p>วิธีการ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ทำชิ้นงาน ,โครงงาน/แบบประเมินชิ้นงาน, แบบประเมินโครงงาน - ขยายเวลาในการสอบให้มีเวลามากขึ้น - จัดแยกห้องสอบที่เหมาะสม - อ่านข้อสอบให้ฟัง - ทดสอบ <p>เครื่องมือ</p> <ul style="list-style-type: none"> -แบบทดสอบ (แบบทดสอบที่ปรับตามเนื้อหา) <p>เกณฑ์การประเมิน</p> <ul style="list-style-type: none"> -เกณฑ์การผ่านร้อยละ 50 ขึ้นไป 	นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา

6. ความต้องการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและ
ความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา

ที่	รายการ	รหัส	สิ่งที่มีอยู่แล้ว						สิ่งที่ต้องการ						จำนวน เงินที่ ขออุดหนุน	เหตุผลและ ความจำเป็น	ผู้ ประเมิ น		
			ผู้จัดหา			วิธีการ			ผู้จัดหา			วิธีการ							
			(1)	(2)	(3)	(1)	(2)	(3)	(1)	(2)	(3)	(1)	(2)	(3)					
	บัญชี ก																		
1	คอมพิวเตอร์	AC0501								✓			✓				เนื่องจากเด็กชาย	นางสาว	
	บัญชี ข																	สุนันทา	
2	กระดาษ โปสเตอร์สี	BM010 2								✓		✓		200			มีปัญหาในเรื่อง	วงษ์	
3	กระดาษ A4	BM010 1								✓		✓		300			การอ่านและ	จำปา	
4	แผ่นฟิวเจอร์ บอร์ด 2 มม. 65x61 ซม.	BM010 9								✓		✓		360			การเขียน และ		
5	แผ่น สติ๊กเกอร์ใย	BM 0106								✓		✓		140			การคิดคำนวณ		
	บัญชี ค																จึงจำเป็นต้อง		
6	บริการสอน เสริม	CS0101								✓		✓		1,000			สอนเสริม		
รวมรายการที่ขอรับการอุดหนุน 6 รายการ																	เพื่อให้บรรลุ		
รวมจำนวนเงินที่ขอรับการอุดหนุน			2,000 บาท (สองพันบาทถ้วน)																
หมายเหตุ			ผู้จัดหา (1) ผู้ปกครอง			(2) สถานศึกษา			(3) สถานพยาบาล/อื่น ๆ										
			วิธีการ (1) ขอรับการอุดหนุน			(2) ขอยืม			(3) ขอยืมเงิน										

หมายเหตุ ผู้จัดหา (1) ผู้ปกครอง (2) สถานศึกษา (3) สถานพยาบาล/อื่น ๆ
วิธีการ (1) ขอรับการอุดหนุน (2) ขอยืม (3) ขอยืมเงิน

7. คณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ชื่อ	ตำแหน่ง	ลายมือชื่อ
7.1 นางสาวปราณี จันทร์ศิริ	ผู้อำนวยการ
7.2 นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา	ครูประจำชั้น
7.3 นาง <input type="text"/>	ปกครอง
7.4
7.5

ประชุมวันที่ 28 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2561

8. ความเห็นของบิดา / มารดา หรือผู้ปกครอง

การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ฉบับนี้

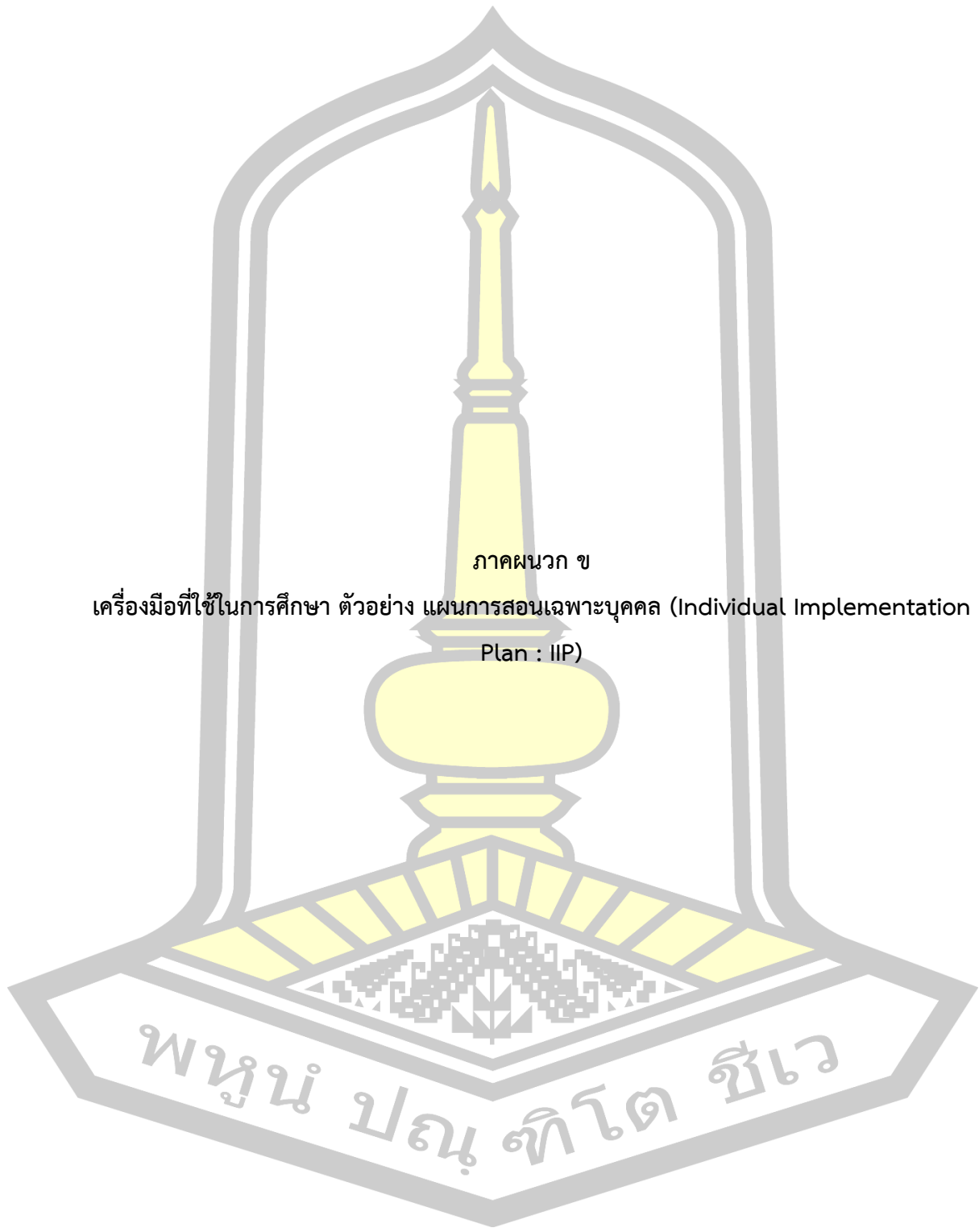
ข้าพเจ้า เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย

เพราะ.....
.....

ลงชื่อ.....

วันที่ 28 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2561

พหุบัน ปณ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ตัวอย่าง แผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan : IIP)

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

แผนการสอนเฉพาะบุคคล
(Individual Implementation Plan : IIP)

1. ชื่อ-ชื่อสกุล เด็กชาย ระดับชั้น ป.3 ประเภทความพิการ บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561
2. สารการเรียนรู้ ภาษาไทย สาระที่ 1 การอ่าน
3. เป้าหมายระยะยาว 1 ปี ภายในวันที่ 31 มีนาคม 2562 เด็กชาย สามารถอ่านคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและสามารถแต่งประโยคแบบง่ายได้ร้อยละ 60 ของแบบทดสอบ
4. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (เป้าหมายระยะสั้น)
ภายในวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2561 เมื่อให้อ่านพยัญชนะไทยทั้งหมด จำนวน 20 ตัวแบบ สุ่ม เด็กชาย สามารถอ่านได้ถูกต้อง ร้อยละ 60 ขึ้นไป
5. แผนที่ 1 เรื่อง พยัญชนะไทย ใช้แผนวันที่ 4 มิถุนายน ถึง 30 มิถุนายน 2561 เวลา 60 นาที
6. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่ 1.1 (จุดประสงค์การเรียนรู้)
นักเรียนสามารถอ่านพยัญชนะไทยที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง ร้อยละ 60
7. สารการเรียนรู้
การอ่านออกเสียงพยัญชนะไทย
8. กิจกรรมการเรียนการสอน
ครูผู้สอนใช้สื่อประสมที่สร้างและจัดหา เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน ใช้เวลา ครั้งละ 60 นาที โดยมีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้
 - ขั้นนำ
ครูผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วบอกว่าเป็นพยัญชนะตัวใด
 - ขั้นสอน
 1. ครูนำให้นักเรียนดูสื่อจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง พยัญชนะ และออกเสียงตามสื่อพยัญชนะให้ครบทุกตัว
 2. ครูนำบัตรคำเรื่องพยัญชนะให้นักเรียนจับขึ้นมาให้ครูทีละใบพร้อมอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนอ่านไม่ได้ให้นักเรียนไปดูวิดีโอที่สอนในคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอีกครั้งจนจำได้แล้วกลับมาเริ่มอ่านใหม่

3. ให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่ภาพกับพยัญชนะที่กำหนดให้ถูกต้องพร้อมอ่านออกเสียงให้ถูกต้องและชัดเจน พยัญชนะตัวใดออกเสียงผิดครูแก้ไขให้นักเรียนอ่านจนถูกต้อง ครูสังเกตพฤติกรรมการอ่านของนักเรียน แล้วประเมินการอ่าน บันทึกผล เก็บคะแนนระหว่างเรียน

4. ครูให้นักเรียนทำใบงานใบงานที่ 1 เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียน

5. ให้นักเรียนอ่านพยัญชนะเป็นรายบุคคลอีกรอบซ้ำ

ขั้นสรุป

1. ครูทบทวนการอ่านพยัญชนะกับนักเรียนจากสื่อบัตรคำ แล้วสรุปตามเนื้อหาว่าการอ่านออกเสียงต้องอ่านให้ตรงพยัญชนะและอ่านออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน

2. ครูให้นักเรียนอ่านพยัญชนะตามแบบทดสอบย่อยประจำแผน

9. สื่อบริการ/อุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวก

1. คอมพิวเตอร์
2. บัตรภาพพยัญชนะ
3. สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
4. ใบงานที่ 1

10. การวัดผลและประเมินผล

วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การวัด	เกณฑ์การประเมิน
การทดสอบการอ่าน หลังเรียน สังเกตพฤติกรรม	แบบทดสอบ แบบสังเกตพฤติกรรม	อ่านถูกต้อง 1 อ่านผิด 0	มีพัฒนาการร้อยละ 60 ถือว่าผ่าน

11. กิจกรรมเสนอแนะ

นักเรียนมาอ่านออกเสียงกับครูที่ละคนนอกเวลาเรียน เพื่อให้ครูประเมินผลการอ่านเพื่อปรับปรุงการอ่านและสามารถนำไปใช้พัฒนาการเรียนรายวิชาอื่น ๆ ได้ด้วย

12. ความคิดเห็นของผู้บริหารหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(นางสุปราณี จันทร์ศิริ)

ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยาศึกษา

...../...../.....

13. บันทึกหลังการสอน

นักเรียนอ่านได้ผ่าน

จำนวน.....คนไม่ผ่านจำนวน.....คน คิดเป็นร้อยละ.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

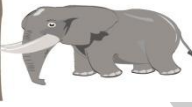

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา)

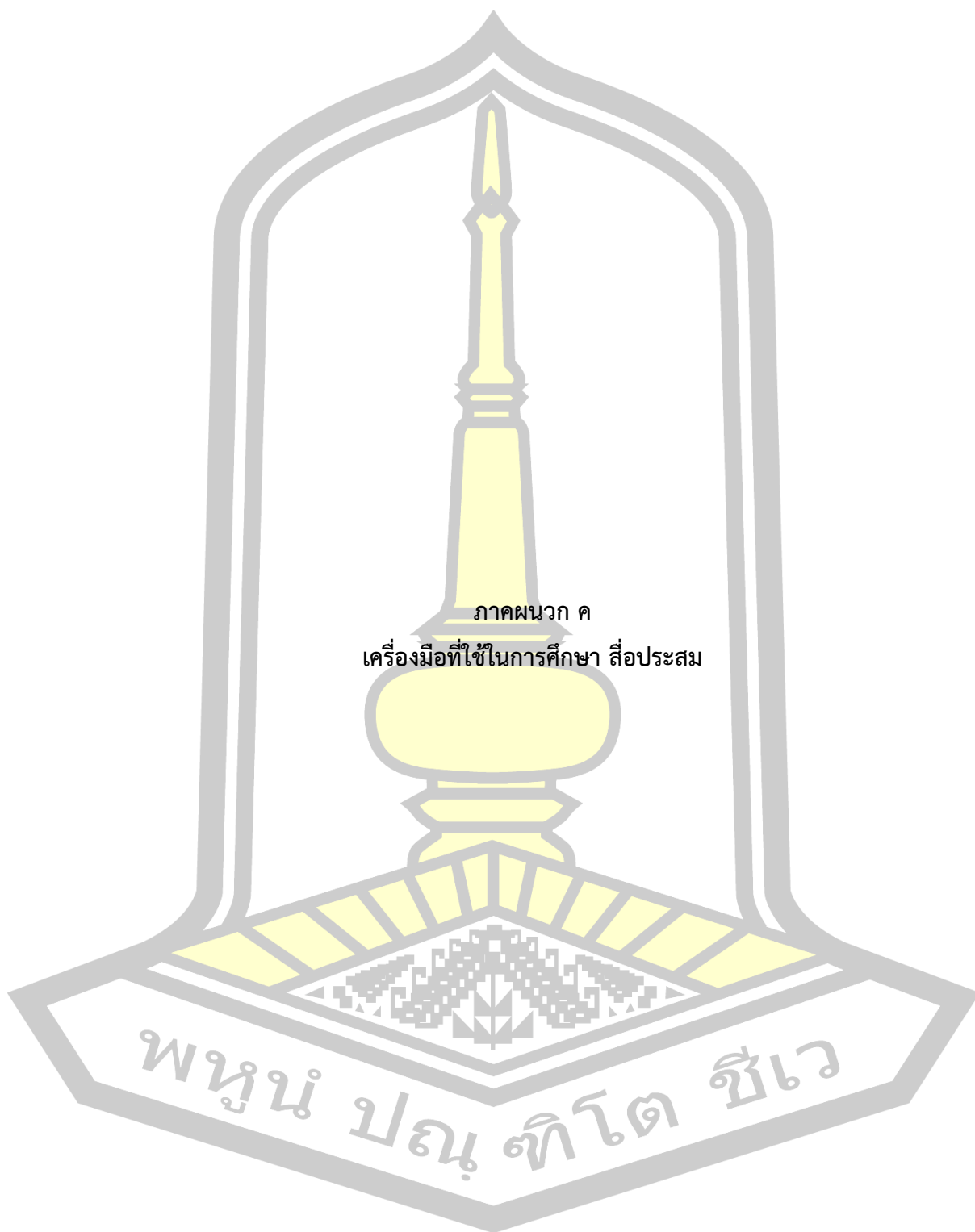
ใบงานที่ 1
เรื่อง พยัญชนะไทย

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพที่กำหนดให้ และเติมพยัญชนะให้ถูกต้อง

ผลการทำกิจกรรม/ข้อเสนอแนะ

คะแนนเต็ม จำนวน 20 คะแนน คะแนนที่ได้.....

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา สื่อประสม

พหุบัณฑิตวิทยาลัย

สื่อบัตรภาพ-บัตรคำที่ใช้ในการศึกษา

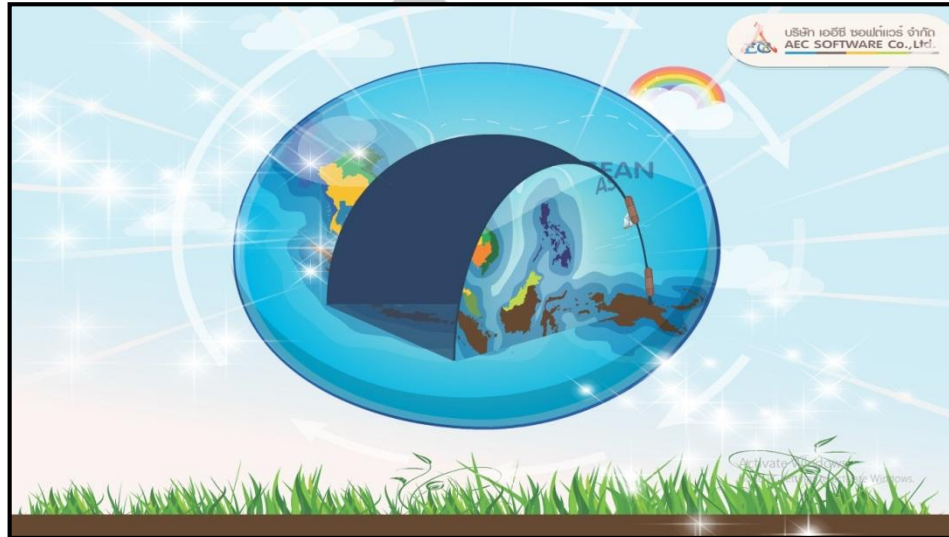

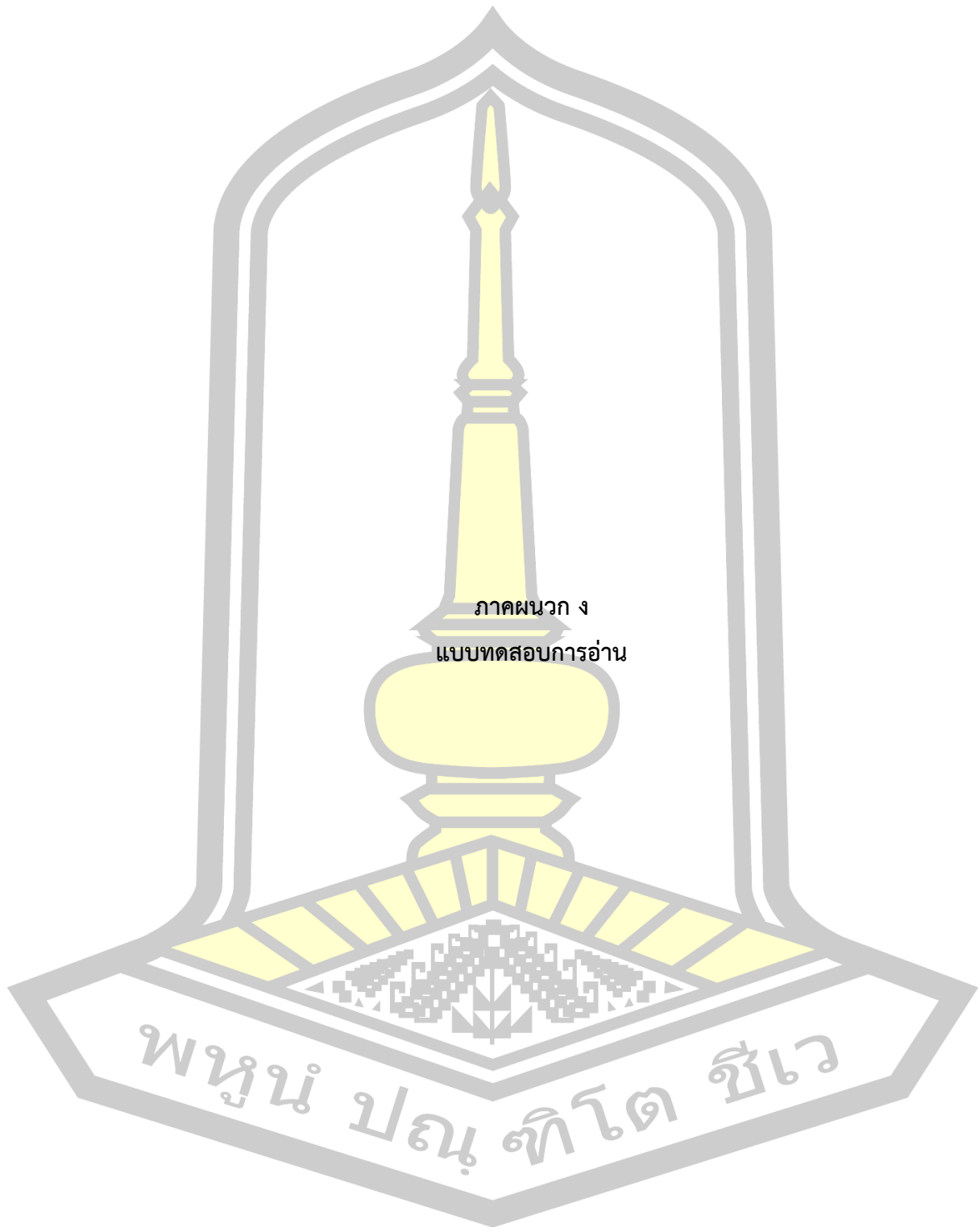
สื่อแบบฝึกการอ่าน ที่ใช้ในการศึกษา

พจนานุกรมศัพท์โต

คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่ใช้ในการศึกษา

ภาคผนวก ง
แบบทดสอบการอ่าน

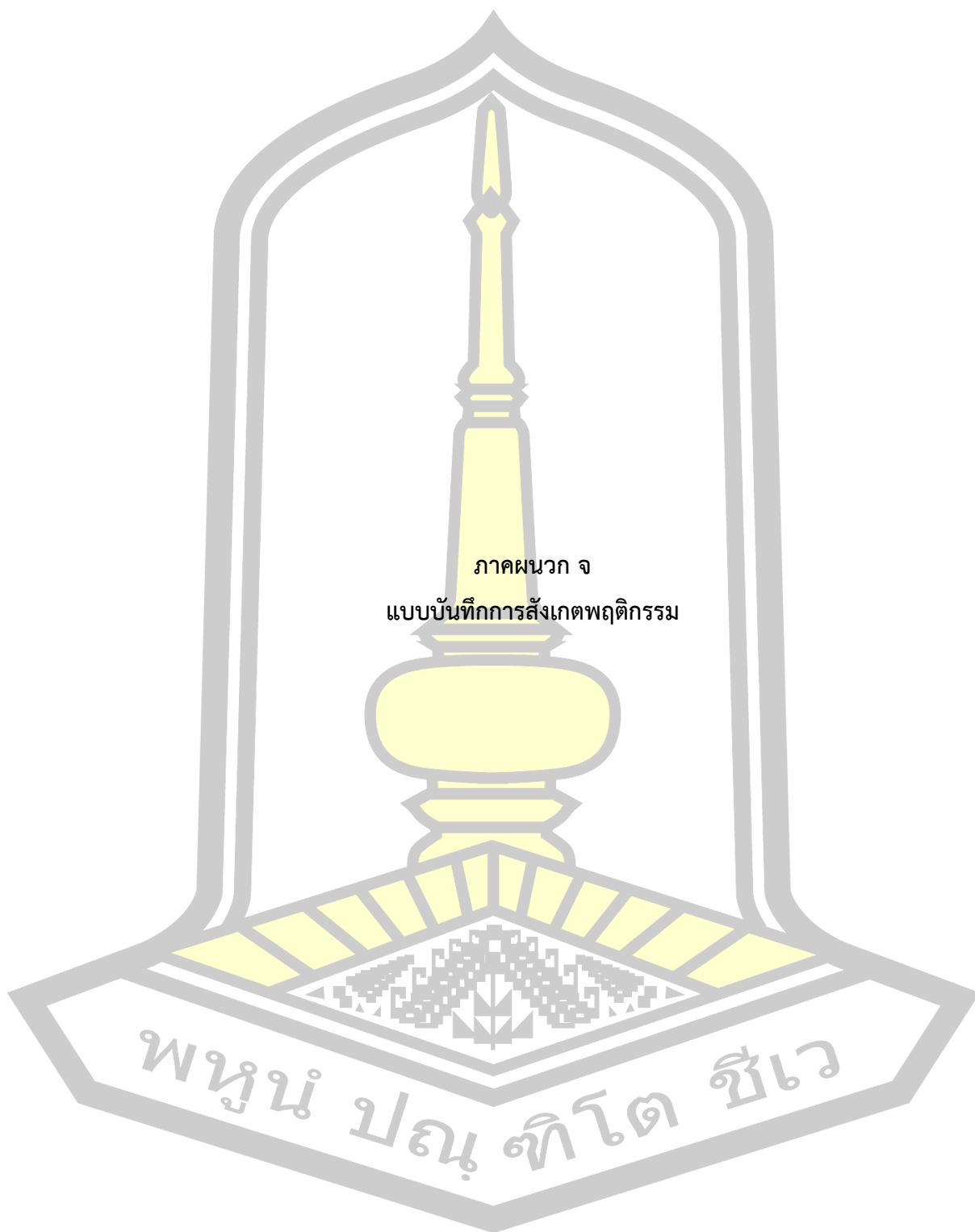
พหุบัณฑิตยสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบการอ่าน

เรื่อง พยัญชนะไทย

คำชี้แจง ประเมินให้นักเรียนอ่านพยัญชนะต่อไปนี้ เมื่อนักเรียนสามารถอ่านพยัญชนะได้ด้วยตนเอง
ผู้ประเมินเขียนเลข 1 นักเรียนอ่านพยัญชนะผิดหรืออ่านไม่ได้ผู้ประเมินเขียนเลข 0
ในช่องคะแนน

ข้อที่	พยัญชนะ	คะแนนที่ได้ก่อนเรียน			คะแนนที่ได้หลังเรียน			หมายเหตุ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1.	ฉ							
2.	ช							
3.	ศ							
4.	ค							
5.	ซ							
6.	ฝ							
7.	ฒ							
8.	ญ							
9.	ช							
10.	ฬ							
11.	ฎ							
12.	ฏ							
13.	ฑ							
14.	ท							
15.	ถ							
16.	ธ							
17.	ณ							
18.	น							
19.	ฐ							
20.	ณ							
รวมคะแนน (20)								
คิดเป็นร้อยละ(100)								

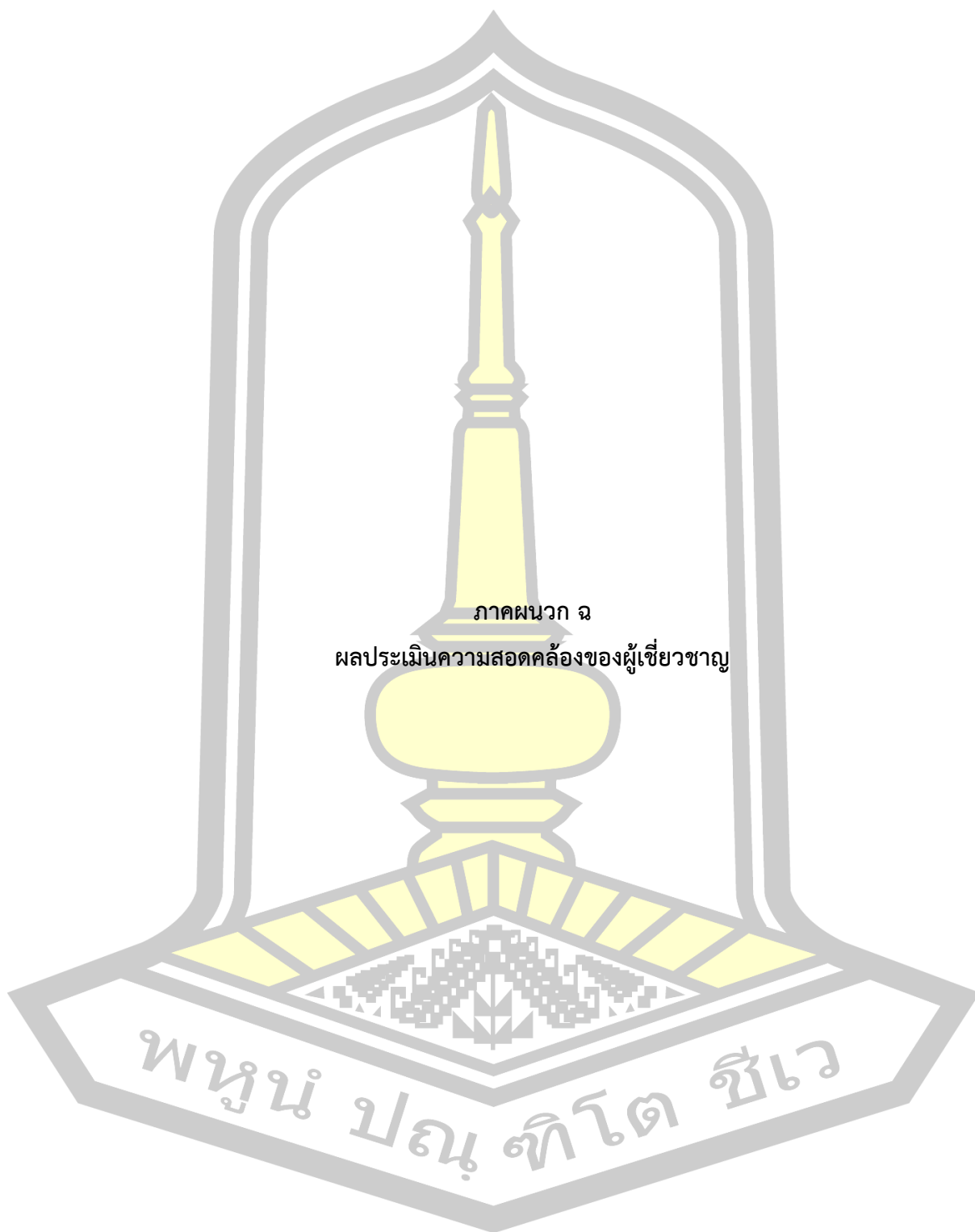
ภาคผนวก จ
แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม

พหุบัณฑิต โท ชีเว

แบบสังเกตพฤติกรรม

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติหรือแสดงออก

รายการประเมิน	พฤติกรรมที่แสดงออก	คะแนน			คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	ระดับคุณภาพ
		1	2	3			
ใฝ่เรียนรู้	1. ความกระตือรือร้นในการทำงาน						
	2. ความสนใจในกิจกรรมที่ทำ						
	3. กล้าซักถามปัญหาเมื่อเกิดข้อสงสัย						
มุ่งมั่นในการทำงาน	1. ทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ						
	2. ทำงานเสร็จทันตามกำหนดเวลา						
	3. ทำงานสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย						
การสื่อสาร	1. อ่านเสียงดัง ออกเสียงชัดเจน						
	2. อ่านได้ถูกต้องคล่องแคล่วรวดเร็ว						
	3. พูดและเขียนแสดงความรู้ ความคิด ความต้องการตรงตาม						
การแก้ปัญหา	1. สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง						
	2. แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ถูกต้อง						
	3. ยอมรับในการกระทำของตนเอง						
การใช้เทคโนโลยี	1. ใช้เทคโนโลยีในการเรียนได้ด้วยตนเอง						
	2. ใช้เทคโนโลยีในการค้นคว้าข้อมูล						
	3. นำเทคโนโลยีไปประยุกต์ใช้ในการเรียน						
คะแนนรวม							
คะแนนเฉลี่ย							
ระดับคุณภาพ							

ภาคผนวก ฉ

ผลประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

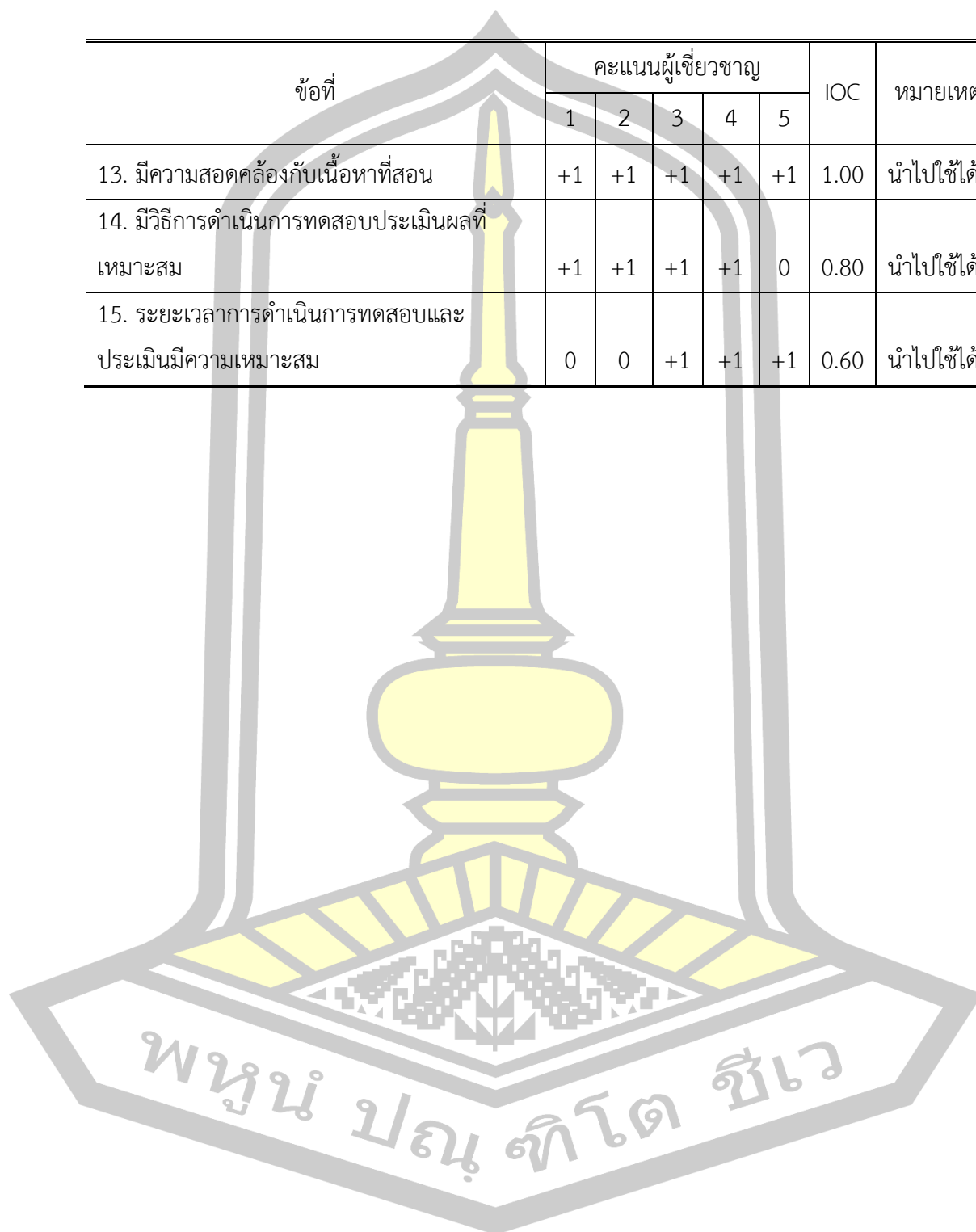
พหุมนั ปณุ ทิโต ชีเว

ตาราง 12 การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แผนการสอน เครื่องมือ และแบบประเมินของ
ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความสอดคล้องในการประเมินเครื่องมือของการใช้สื่อ
ประสมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จำนวน 5 ท่าน

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					IOC	หมายเหตุ
	1	2	3	4	5		
แผนการสอนเฉพาะบุคคล							
1. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
2. กิจกรรมในแผนการสอนเหมาะสมสำหรับใน การพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
3. แผนการสอนมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
4. กิจกรรมในแผนการสอนมีความน่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
5. แผนการสอนสามารถนำไปใช้สอนได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
สื่อประสมประกอบการสอน							
6. สามารถใช้ประกอบการสอนได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
7. สามารถช่วยให้พัฒนาการทางด้านการอ่านคำ และเนื้อหาได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
8. เนื้อหาที่มีความเหมาะสมสามารถพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
9. มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
10. สื่อประสมมีรูปแบบและเนื้อหาที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
แบบประเมินความสามารถด้านการอ่าน							
11. สามารถวัดความสามารถด้านการอ่านคำได้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
12. มีความยากง่าย เหมาะสำหรับการวัด ความสามารถในการอ่าน	+1	+1	+1	0	+1	0.80	นำไปใช้ได้

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					IOC	หมายเหตุ
	1	2	3	4	5		
13. มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	นำไปใช้ได้
14. มีวิธีการดำเนินการทดสอบประเมินผลที่เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	0	0.80	นำไปใช้ได้
15. ระยะเวลาการดำเนินการทดสอบและประเมินมีความเหมาะสม	0	0	+1	+1	+1	0.60	นำไปใช้ได้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวสุนันทา วงษ์จำปา
วันเกิด	วันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2528
สถานที่เกิด	อำเภอनावัง จังหวัดหนองบัวลำภู
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 40/1 หมู่ที่ 7 ตำบลเทพศิรี อำเภอनावัง จังหวัดหนองบัวลำภู รหัสไปรษณีย์ 39170
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู วิทยฐานะชำนาญการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนชุมชนวังปลาป้อมวิทยศึกษ ตำบลวังปลาป้อม อำเภอनावัง จังหวัดหนองบัวลำภู รหัสไปรษณีย์ 39170
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2547 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนคำแสนวิทยาสรรค์ อำเภอनावัง จังหวัดหนองบัวลำภู พ.ศ. 2551 ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยรัตนเศรษฐ พ.ศ. 2553 ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู (ป.บัณฑิต) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี พ.ศ. 2562 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูนุ่ ปณุ่ ทิโต ชีเว